

21

அவள் பிரீவு

21
3-57

TO THE REGISTRAR OF BOOKS
3 JUL 1957

வெ.சாம்நாதசாமி

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசாரலயம்

0-4MSIW

N57

104789

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுரம்-40

அவள் பிரிவு

எழுதியது:

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
சென்னை :: புதுக்கோட்டை

0-4 மல. w
N57

இந்நூலின் முற்பகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கும் பத்து உருக்கமான கடிதங்கள் மூலம், பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயத்தின் ஆசிரிய தம்பதிகளின் இனிய இல்லற வாழ்க்கை ஒருவாறு புலனாகிறது. நூலின் பிற்பகுதியில், ஆசிரிய தம்பதிகளுக்கும் பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயத்தின் பதிப்பாளருக்குமுள்ள உறவும், பி. ஜோ. பி. தோன்றி வளர்ந்து வரும் வாலாறும் சுருக்கமாக இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

“ஒரு குடும்பத்தில் எல்லாம் இருந்தும், மன ஒற்றுமை என்ற ஒன்று மட்டும் இல்லாவிட்டால், எல்லாரும் இல்லாமையேயாம்”.

அவள் பிரிவு

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுரம்-40

அவள் பிரிவு

எழுதியது:

வெ. சாமிநாத சர்மா

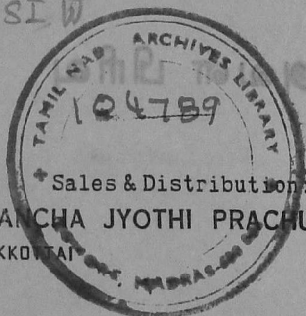
பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
சென்னை :: புதுக்கோட்டை

முதற் பதிப்பு: மார்ச் 1957
பதிப்பு உரிமை பெற்றது.

முதலாவது பதிப்பு

0-4MSI

N57

PRAPANCHA JYOTHI PRACHURALAYAM
PUDUKKOTTAI TRICHY DT.

Editorial:

12, Sir Mohamed Usman Road,

THYAGARAYANAGAR

MADRAS 17.

விலை: ஒரு ரூபாய்

Printed at The Janaki Printing & Binding Works
PUDUKKOTTAI.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
பிரசுராலயத்தின் வராத்தை	7
1. ஒளி விளக்கு	13
2. நல்ல பரம்பரை	22
3. முறையான கல்வி	30
4. விந்தையான விவாகம்	37
5. குடித்தனப்பாங்கு	48
6. திண்ணிய நெஞ்சம்	53
7. குடும்பம் ஒரு பந்தமா?	69
8. பரந்த அன்பு	78
9. கருத்தொருமித்த வாழ்க்கை	84
10. சங்கற்பம்	93
11. எங்கள் உறவும் சில நினைவுகளும்	101

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை

எங்கள் ஆசிரியர் ஸ்ரீ வெ. சாமிநாதசர்மா அவர்களின் இல்லக்கிழத்தியாரான மாது ஸ்ரீமங்களம் அம்மையார் அவர்களின் அகால பிரிவு குறித்து பி. ஜோ. பி பதிப்பாளரும் தம் நண்பருமான ஸ்ரீ அரு. சொக்கலிங்கத்திற்கு, சர்மாஜி எழுதிய உருக்கமான பத்துக் கடிதங்கள் இதில் இடம் பெறுகின்றன.

உன்னத இலட்சியங்களை உலகுக்குத் தந்த மகான்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களையும், அவ்வுறிஞர்களின் இலட்சியங்களையும், புராதன சரித்திர நிகழ்ச்சிகளையும்பற்றி இதுவரை எழுபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களைத் தமிழில் ஆக்கித் தந்த சர்மாஜி அவர்களை, அம்மையாரின் பிரிவு ஒரு குலுக்குக் குலுக்கி விட்டது.

சர்மாஜி அவர்களின் தமிழ்ப்பணிக்கு சக ஊழியராகவும், அவர்களுக்கு ஒரு சிஷ்யை போலவும், அவர்களை எழுதத்தூண்டிக் கொண்டிருந்த தூண்டு கோலாகவும், அவர்களின் உடம்பைப்பேணிக்காப்பதில் தாதியாகவும் இல்லற வாழ்க்கையை நடத்திக்காட்டிய குடும்ப விளக்காகவும் நாற்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் இணைபிரியாதிருந்த இலட்சிய மனையாராகவும் வாழ்ந்த எங்கள் அம்மையாரின் மறைவு, சர்மாஜியின் வாழ்க்கையை துண்டித்ததோடுமட்டுமல்லாமல், ஒரு சில நாட்களிலே அவர்களுக்குத் தனிமையை உணர்த்தத் தலைபட்டுவிட்டது. அந்தச்சமயத்தில்—அம்மையார் அவர்கள் மறைந்த சில நாட்களில்—உணர்ச்சி வசத்தால் உந்தப்பட்டு அவர்கள் எழுதிய கடிதங்களே இந்நூலாக மிளிர்கிறது.

இக்கடிதங்கள் ஆரம்பத்தில் பிரசுரத்திற்காகவென்று எழுதப்பட்டவையல்ல. சர்மாஜி அவர்களின் சொந்த நினைவுகள்பற்றி அவர்கள் தாமே எழுதி புத்தக வடிவில் வெளிவருவது இதுவே முதல் தடவையாகும். ஆசிரிய தம்பதிகளின் வாழ்க்கையைப்பற்றி முழுதும் தெரிந்துகொள்ள

இந்தூல் உதவி செய்யாதபோதிலும், அம்மையார் அவர் களின் பன்மொழிப் புலமை, சீரிய பண்பு, தமிழ்த்தொண்டில் அவர்களுக்கிருந்த ஆர்வம் இவைகளைப்பற்றிச் சிறிதளவாவது வாசகர்கள் அறிந்து கொள்வதற்கான வசதியை இந்தூல் ஏற்படுத்திக் கொடுக்குமென நினைத்து, பிரசுரிக்க அனுமதி கோரினோம். அதோடு “அவள் பிரிவு” என்ற இந்தூலின் தலைப்புப்பற்றியும் சர்மாஜியின் சம்மதத்தைக் கோரி, பெற்றோம். எங்கள் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்த அவர்களுக்கு எமது நன்றி.

மேலும் வாசகர்களுக்குச் சில சிறு விஷயங்களைத் தெரிவித்தால் நல்லதென்று கருதி ஆசிரியர் தந்த சில விவரங்களைக்கொண்டு ஆங்காங்கே சில அடிக் குறிப்புக்கள் தந்திருக்கிறோம். இன்னும் ஒவ்வொரு கடிதத்திற்கும் அதன் உள்ளுறைப் பொருளை வெளிப்படுத்தும் முறையில் தலைப்புப் பெயர் கொடுத்திருக்கிறோம். இவையனைத்திற்கும் பிரசுராலயத்தாரே பொறுப்பினர் என்பதை நாம் சொல்லத் தேவை இல்லை.

பி. ஜோ. பிக்கும் ஆசிரிய தம்பதிகளுக்கும் ஏற்பட்ட உறவுபற்றி இந்தூலில் விவரிப்பது ஏற்றதாக இருக்குமென நினைத்து, இந்தூலின் கடைசியில் “எங்கள் உறவும் சில நினைவுகளும்” என்று ஒரு தனிப்பகுதி சேர்த்திருக்கிறோம். அதற்கும் பிரசுராலயத்தினரே பொறுப்பினராவர்.

அரு. சொக்கலிங்கம்,

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்.

“நம்மால் வெகுவாக நேசிக்கப்படுகிறவர்கள், இறந்து விடுகிற பொழுதுதான் மரணத்தின் அர்த்தத்தை நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.”

* * * *

“கடவுள் யாரை அதிகமாக நேசிக்கிறாரோ அவரை விரைவில் அழைத்துக்கொள்கிறார்.”

* * * *

“பொதுவாகப் பார்த்தால், உலகத்தில் நல்லவர்கள்தான் சிக்கிரத்தில் இறந்து போகிறார்கள்.”

“நாம் வெறுமனே வாழ்ந்தால் மட்டும் போதாது; நமது பெயர், அமரத்துவம் என்னும் திரைச் சீலையில் எழுதப்பட வேண்டும்.”

* * * *

“வாழ்க்கை யென்பது என்ன? கடமைகளின் தொகுப்பு”.

* * * *

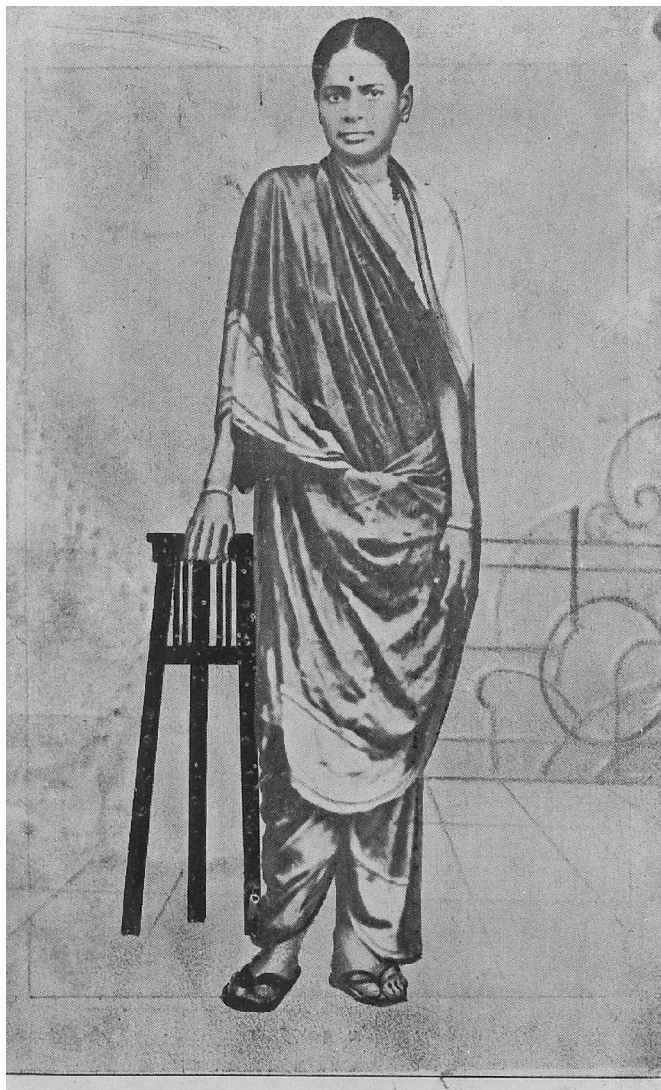
“நல்ல விதமாக வாழ்க்கையை நடத்துகிறவர்கள்தான் நீண்ட காலம் வாழ்ந்தவர்களாகக் கணிக்கப்படுகிறார்கள்.”

* * * *

“யார், எல்லோரிடத்திலும் அன்பு செலுத்துகிறார்களோ, யாரிடத்தும் பணிவு காட்டுகிறார்களோ, அவர்கள் இறப்பதே இல்லை.”

* * * *

“வாழ்க்கையைப் பரிமளிக்கச் செய்ய வேண்டுமானால் அதனை நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.”

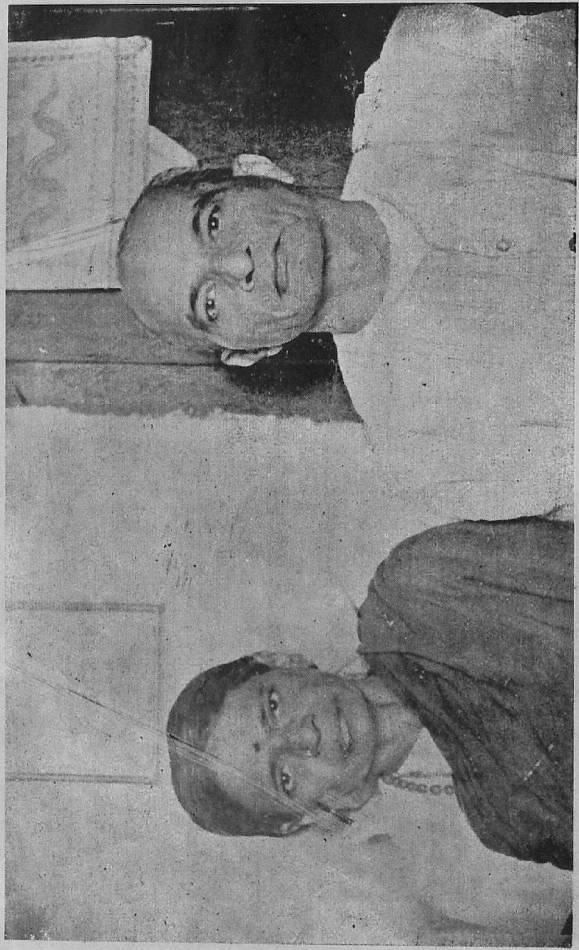
ஆசிரிய தம்பதிகள்
[1934-ல் இரங்கூனில் எடுக்கப்பட்டது]

ஆசிரியரும் பதிப்பாளரும்
[1938-ல் இரங்கூனில் எடுக்கப்பட்டது.]

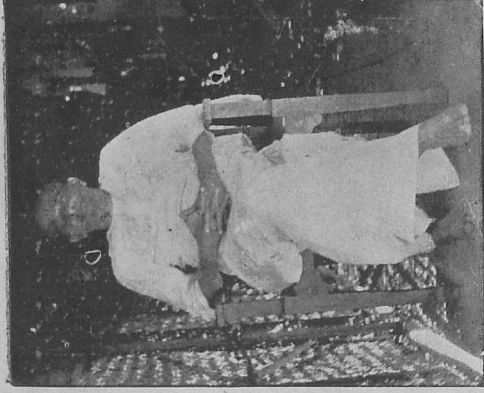
தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாட்டில் ஆசிரியருக்குப் பட்டயம் அளக்கும் காட்சி.

ஆசிரிய தம்பதிகள்
[அம்மையார் பிரிவிற்று ஒரு மாதம் முன்பு]

மாணநோயிலும் மாறாத புன்முறுவல்
[இறப்பதற்கு ஒரு மாதம் முன்பு]

ஆசிரியர்
[1956 ஜனவரியில் எடுத்தது]

ஒளி விளக்கு

தி. நகர், சென்னை
6-3-56

எனதன்புள்ள ஸ்ரீ சொ. அவர்களுக்கு நமஸ்காரம்.
நலம் பல விளைக.

எனது வாழ்க்கைக்கு வெளிச்சம் அளித்து வந்த ஒளி விளக்கு அணைந்து விட்டது. இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அணைந்து விடுமென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை; நினைக்கவில்லை. சிறிது காலமாக, - ஏன்? இரண்டு வருஷங்களுக்கு மேலாக-அது மங்கலாக எரிந்து கொண்டிருந்ததென்னவோ வாஸ்தவம். அப்படி எரிந்து கொண்டிருந்தாலும், எரிந்து கொண்டிருக்கிறதே பெண்பதில் எனக்கு ஒருவித திருப்தி இருந்து வந்தது. அந்த மங்கலான வெளிச்சத்தைத் துணையாகக் கொண்டு இன்னும் சிறிது காலம் தட்டுத்தடுமாறி யாவது வாழ்க்கைப்பாதையில் செல்வோம் என்ற நம்பிக்கையும் தைரியமும் இருந்தன. இப்பொழுதோ? ஒரே இருட்டு; அந்த இருட்டினால் திகைப்பு. புலம்புவதைத் தவிர வேறென்றும் எனக்கு இப்பொழுது தெரியவில்லை.

ஆனால் எனது வெந்துயரை யாரிடத்தில் எடுத்துரைப்பேன்? என் ஒப்பாரியைக் கேட்பார் யார்? வயிற்றிலே பித்தந்த மகளோ, மகனோ இல்லை; கூடப்பிறந்த சகோதரியோ சகோதரனோ இல்லை. எல்லாரும் நீங்கள் தான் இப்பொழுது எனக்கு. எனது உள்ளத்தை அறிந்த ஒருவராக, நீங்கள் தான் எனது நீர்மல்கு கண்முன்னே நிற்கிறீர்கள். கேளுங்கள் எனது புலம்பலை.

எனது சகோதரி ஒருத்தி இருந்தாள். எனக்கு நான்கு வயது இளையவள். வட்சமி என்று பெயர். எனது தாயைக் காட்டிலும் என்னை நன்கு அறிந்தவள். ஏதாவதொரு

1) பிறந்தது விளம்பி வருஷம் (1893) மார்ச்சு மாதம் முன்றா தேதி வெள்ளிக்கிழமை. ஆசிரியர் பிறந்தது. மனமதவருஷம் (1895) புரட்டாசி மாதம் நான்காந்தேதி வியாழக்கிழமை.

காரணத்தினால் எனது முகம் சிறிது வாட்டமடைந்து போனால் கூட அதைச் சகித்துக் கொண்டிருக்கமாட்டாள். உடனே அதற்குப் பரிகாரம் தேடிக்கொடுத்து விடுவாள். சகோதர வாஞ்சைக்கு இலக்கணமாயிருந்த இவள், தனது பதினேழாவது வயதில் (1915 ஏப்ரல்) பொன்னும் பூவுமாக இப்பூவுலகை நீத்துப் போய்விட்டாள், என்னைத் தனியொரு வகை ஆக்கிவிட்டு.

இவள் மறைந்து ஏறக்குறைய நாற்பது வருஷங்களுக்கு மேலாகி விட்டபோதிலும், இப்பொழுது நினைத்துக் கொண்டால்கூட, எனது அடி வயிற்றிலிருந்து துக்கமானது அலை அலையாக எழும்பி, என் உள்ளத்தைத் தாக்கி, என் கண்களிலிருந்து நீரை வாரி இறைக்கிறது. ரத்த பாசமென்பது எவ்வளவு வல்லமையுடையது!

என்னுடைய பத்தாவது வயதில் (1905) எனக்கு ஒரு சகோதரன் பிறந்தான். ஆனால் பிறந்தவுடனேயே இறந்து போய் விட்டான். அவனை என் கண்ணில் காட்டவே இல்லை, என் பெற்றோர்கள். சிவந்த மேனியும் நல்ல தாஷ்டகமு முடையதாய்; குழந்தை இருந்தசென்று என் தகப்பனர் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டுத் திருப்தியடைந்தேன். என் தாயாரை மட்டும் "என் குழந்தையைக் குழி தோண்டிப் புதைத்து விட்டீர்கள்?" என்று நச்சரித்துக் கேட்டேன். என்ன பதில் சொல்லுவாள்? கண்ணீர் பெருக்கினாள். நானும் சில நாள்வரை அழுது கொண்டிருந்தேன்.

என்னுடைய இருபத்தெட்டாவது வயதில் (1922 டிசம்பர்) எனது தந்தையார்¹ என்னை விட்டுப்போய் விட்டார். எனது வளர்ச்சியில் கண்ணுங்கருத்துங் கொண்டவர். நான் ஒரு தூலாசிரியனை அரும்புவதைக்கண்டு பெருமை கொண்டிருந்தார். அவர் பிரிந்து போனதும், ஒரு பெரிய சூமை என் தலையில் ஏறிக்கொண்ட மாதிரியான உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்பட்டது. இந்தச் சூமையை எப்படித் தாங்கப் போகிறோமென்ற பயமும் எனக்கு உண்டாகி விட்டது. எப்படியோ அதைச் சமாளித்துக்கொண்டேன்.

1. வைதிகப் பெயர்: முனிசுவர சர்மன்; லௌதிகப் பெயர்: முனி சாயி ஐயர்; இலக்கியப் பெயர்: முத்துசாயி ஐயர். இசை வல்லுநர். கீதமஞ்சரி என்ற ஒரு நூலெழுதியிருக்கிறார்.

எனது முப்பத்து மூன்றாவது வயதில் (1928 டிசம்பர்) தாயை¹ இழந்த சேயானேன். நான் ஒரே மகனாயிருந்தும், என் தாயார், என் வளர்ச்சியில் விசேஷ கவனஞ் செலுத்தி னாளென்று சொல்ல முடியாது. தனது கூடப்பிறந்தவர்களின் குழந்தைகளிடம் எந்த மாதிரியான கண்ணோட்டஞ் செலுத்தினாளோ அதே மாதிரி கண்ணோட்டத்தையே என்னிடமும் செலுத்தினாள். எனக்கென்று விசேஷ சலுகை எதுவும் காட்டினாள் இல்லை. இருந்தாலும் நான் தாயன்புக்குக் கட்டுப்பட்டவனாகவே நடந்து வந்தேன். அவள் பிரிவு என்னை மிகவும் வாட்டி விட்டது. குடும்பமென்னும் கப்பல் இனி எப்படி இயங்குமென்ற திகைப்பும் எனக்கு உண்டாகி விட்டது.

இந்தத் திகைப்பிலிருந்து என்னை விடுவித்து, நான் கொண்டிருந்த குறிக்கோளைச் சட்டிக்காட்டி, “அதை நோக்கிச் செல்லுங்கள்” என்று என்னைச் செல்லவிட்டு, இல்லறக்கப்பலின் சுக்காளைப்பிடித்துக்கொண்டாள் எனது மனைவி. எனது பெற்றோர்களின் பூரணமான அன்பையும் ஆசியையும் பெற்றிருந்ததால், அவளுக்குச் சுக்காளைப் பிடித்துக்கொள்வது சுலப சாத்தியமாயிருந்தது. எனது தாயாரிடம் குடும்பக்கலையை நன்கு பயின்று அதில் பூரண தேர்ச்சியும் அடைந்திருந்தாள்.

அவளும்-எனது மனைவியும்-என்னுடைய அறுபத்தோராவது வயதுத்தொடக்கத்தில், என்னைத்தனியானாகத் தவிக்க விட்டுவிட்டுத் தெய்வ நிலை எய்திவிட்டாள். இனி எனக்கு வாழ்க்கை என்பதேது? அஃது ஒரு பாலைவனந்தான். நான் ஒரு யந்திரந்தான். இனி என்னை ஒரு முழுப் புள்ளியாகக் கணிக்கமாட்டாதல்லவா உலகம்? கணவனை இழந்த ஸ்திரீ யாகட்டும், மனைவியை இழந்த புருஷனாகட்டும் அரைப் புள்ளிதானே?

சகோதரி, தந்தை, தாய் இப்படி ஒருவர் பின்னொருவராக என்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற காலங்களில், எனது மனைவி எனக்கு ஆறுதல் சொல்லி வந்தாள்; தேறுதல் அளித்து வந்தாள். அவர்கள் மூவரும் இல்லாத குறையை

¹ தாயார் பெயர் பார்வதி அம்மாள். ஆனால் குடும்பத்தினர் அனைவரும் அம்மாகண்ணு என்று அழைத்து வந்தார்கள்.

அவள் ஒருத்தி இருந்து நிறைவு செய்து வந்தாள். சோக சமுத்திரத்தைச் சலபமாகக் கடந்து வந்தேன். இப்பொழுதோ? அவளே போய்விட்டாள். அந்தச் சோக சமுத்திரத்தைக் கடப்பது எப்படி? அஃது இன்னும் ஆழமாகவும் பயங்கரமாகவும்ல்லவோ காணப்படுகிறது? அதிலிருந்து எழும் அலைகள் அடிக்கடியல்லவோ வந்து என்னைத்தாக்குகின்றன? தனிமை என்னும் பாறையில் என்னைத் தவிக்க விட்டு விட்டல்லவோ போய் விட்டாள்?

ஐயோ, இந்தத் தனிமை என்னால் சகிக்க முடியவில்லையே. வீடுண்டு; வாசலுண்டு. உண்ணுகின்றேன்; உடுத்துகின்றேன்; உறங்குகின்றேன். ஒன்றிலும் சூறை வில்லை. இருப்பினும் இவற்றில் இன்பத்தைக் காண்கில்லேன். உயிரில்லாத யந்திரம் போல் எனது அன்றாட அலுவல்களை நடத்தி வருகின்றேன். ஒரு யந்திரமாகவல்லவோ என்னை ஆக்கிவிட்டுப் போய்விட்டாள்?

‘இனிது இனிது ஏகாந்தம் இனிது’ என்று சொல்லி விட்டுப் போன பெரியவருக்கு ஒரு கோடி நமஸ்காரம். அவர் எந்த நிலையிலிருந்து அப்படிச் சொன்னாரோ தெரியாது. எவ்வளவு நேரத்திற்கு ஏகாந்தம் இனிமையாயிருக்குமென்றும் அவர் சொல்லவில்லை. ஒரு சில மணி நேரம் தனிமை இனிமை பயப்பதாயிருக்கலாம். ஆனால் எப்பொழுதுமா? வாழ்க்கை பூராவுமா? அப்பப்ப! வேண்டவே வேண்டாம் இந்தத் தனிமை.

மனிதன் ஒரு சமூகப் பிராணி. நான்கு பேர் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது தான் அவனுடைய இயற்கை. அதில்தான் இனபம் நுகர்கிறான். அப்பொழுதுதான் அவன் வளர்ச்சியடைவதற்கான சூழ்நிலை அமைகிறது; தானும் வளர்ந்து, மற்றவர்களும் வளரும்படி செய்கிறான். அதை விடுத்து, அதாவது சமூகச் சூழ்நிலையை விடுத்து, தனிமையை விரும்புகிறவன், ஒன்று மிருகமாகவாவது இருக்க வேண்டும்; அல்லது செய்வதாகவாவது இருக்கவேண்டும். நான் மிருகமல்ல. அது நிச்சயமாக எனக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. நான் செய்வமும்ல்ல. அப்படியாக நான் விரும்படியில்லை. அது மகா சங்கடமான நிலை. நான் மனிதனாகவே இருக்க விரும்புகிறேன்; இல்லை, இல்லை; மனிதனாகவே வாழ விரும்புகிறேன். அதற்குத் தனிமை ஒரு தடைக்கல்லன்றோ?

தனிமையை நான் ஏன் உரை வேண்டுமென்று நீங்கள் கேட்கலாம். வாஸ்தவம். உற்றாரும் உறவினரும் வந்து போய்க் கொண்டுகொனிடுக்கின்றனர். நானும் அவர்களிடையே போய் வந்து கொண்டிருக்கிறேன். வந்து பேசி விட்டுப்போகும் நண்பர்களுக்கோ குறைவில்லை. நான் வசிக்கும் இடமோ ஜன சந்தடி மிகுந்த இடம். டோவோர் வருவோரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலே பொழுது போகும் என்று சொல்லலாம். இருந்தாலும்? இவை என் தனிமையைத் தணிக்க முடியுமா? எப்பொழுது என் உடலின் பாதி என்னை விட்டகன்று விட்டதோ, எப்பொழுது எனது உயிருக்குயிராய் உலவிவந்த ஒருத்தி மறைந்து விட்டாளோ, அப்பொழுதே, அந்தக் கணத்திலிருந்தே நான் தனிமையை உரை ஆரம்பித்து விட்டேன். இன்னும் எவ்வளவு காலத்திற்கு இந்தத் தனிமையை நான் அனுபவிக்க வேண்டும்? கடவுளே, நீ சொல்லு. என்ன முணு முணுக்கிறாய்? எஞ்சியுள்ள ஆயுள் நூராவுக்கும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்கிறாயா? அப்படியானால் என் இதயத்திலிருந்து எழுந்து போய்விடு. ஐய்யய்யோ, போய் விடாதே. தவறிச் சொல்லி விட்டேன். பிழை பொறுப்பாய். நீ போய் விட்டால் நான் எப்படி எனது எஞ்சிய காலத்தைத் தள்ளுவேன்? நீ எனது இதயத்தில் எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டிருக்கிறாய் என்ற கைரியத்திலே, திடநம்பிக்கையிலே, எனது தனிமையை எப்படியோ சகித்துக்கொண்டு வருகிறேன். நீயும் போய் விட்டால்? போகாதே! போகாதே!!

தனிமைக்கு நான் ஏன் பயப்படுகிறேனென்றால், அஃது எங்கே என்னை அகந்தையென்னும் படுகுழியில் தள்ளி விடுமோ என்ற காரணத்தினால் தான். மனிதன், சனியே இருக்கிறபோது, தனக்கென்று தனியாக ஓர் உலகத்தைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டு அதில் வாழக்கொடங்குகிறான். அந்த உலகத்திற்குத்தானே அரசெனென்று கருதிக் கொண்டு விடுகிறான். தன்னுடைய தேவைகளைத் தானே பூர்த்தி செய்து கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குட்பட்டு விடுவதனால் தன்னால் எந்தக் காரியத்தையும் சாதித்துக் கொண்டுவிட முடியும் என்ற எண்ணம் அவரிடம் ஒங்கி வளர்கிறது. அது மட்டுமல்ல, தன்னைப்போல் பிறரால் சாதிக்க முடியா தென்றும் கருதிக்கொண்டு விடுகிறான். கேட்க வேண்டுமா அகந்தை பிறந்து வளர்வதற்கு? அகந்தைவளரும் இடத்தில்,

குறுகிய எண்ணங்கள், கீழான இச்சைகள், இவை பலவும் மலிவான சரக்குகளாகி விடுகின்றனவல்லவோ? ஆண்டவனே, இந்த நிலைமை எனக்கேற்படாதபடி காப்பாற்று.

பிறரை நேசிக்காதவன் பிறரால் நேசிக்கப்படமாட்டான். அப்படிப்பட்டவன்தான் தனிமையில் தஞ்சம் புகுவான். அவனுக்கு உலகம் கசப்பாகவே தோன்றும். தன்னைச் சுற்றியுள்ள மனிதர்கள் அத்தனைபேரும் தனக்கு விரோதமாகச் சூழ்ச்சி செய்கிறார்களென்று கருதி, அவர்களுடைய தொடர்பினின்று தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு தனிமையிலே இன்பங்காணச் செல்வான். தனக்குப் புறத்தியாகச் சமுதாயத்தை அவன் கருதிக்கொண்டு விடுவதனால் சமுதாயமும் அவனை வெகு சலபமாகப் புறக்கணித்து விடுகிறது. சமுதாயமே, என்னைப் புறக்கணித்து விடாதே. நான் தனிமையை விரும்பவில்லை.

தனிமையின் அனுபவத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள யாராவது ஒருவர் இருக்க வேண்டும். அந்த ஒருவரும், நம்முடைய இகயத்தோடு பேசுகின்றவராய் இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் தனிமை, ஓரளவாவது இனிமையுடையதாகிவிருக்கும். அந்த ஒருவரும் நமக்கு இல்லையெனில் தனிமையைக் காட்டிலும் வேறு கொடுமை இருக்கமுடியாது. இந்தக் கொடுமையினின்று என்னைக் காப்பாற்றக்கூடியவராயார்?

தனிமையைப் பற்றி வெகுவாகப் பேசிட்டேனே என்னவோ? மன்னியுங்கள். இந்தத் தனிமையின் அனுபவம், வெஞ்சமரில் வீழ்ந்துபட்ட வீரனைப்போல் என்னை ஆக்கியிருக்கிறது. ஏனென்றால், என் மனைவி ஒருத்தி இருந்த காலத்தில், அவள் ஒருத்தி எனக்குப் பக்கபலமாக இருந்த ஒரு தைரியத்தினால், வாழ்க்கைப் போராட்டங்கள் பலவற்றிலும் துணிந்து ஈடுபட்டேன். எந்த விதமான போராட்டமாயிருந்தாலும் சளைக்கவேமாட்டேன். இவற்றுள், எவை எவற்றில் வெற்றி கண்டேன், எவை எவற்றில் தோல்வியடைந்தேன் என்று என்னால் சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால், வெற்றி தோல்விகளைப்பற்றி நான் கவலைகொள்ளவே சீல்கலை. அவை நம் வசத்தில் இல்லையல்லவா? போராடுவதிலேயே எனக்கு உற்சாகமிருந்து வந்தது. எனது உற்சா

கத்திற்கு ஊற்றுக்கள்மாயிருந்து வந்தாள் எனது இல்லக் கிழத்தி. இப்பொழுதோ? ஊற்றே வற்றிப் போய் விட்டது.

வற்றிப் போன ஊற்றிலிருந்து இனி நீர் சுரக்குமா வென்று நீங்கள் கேட்கலாம். சுரக்காதுதான். அஃது எனக்கு நன்கு தெரிந்திருக்கிறது. மாண்டவர் மீளமாட்டார் என்பதை நான் அறியாதவனல்ல. "துக்கப்பட வேண்டாதார்க்கு துக்கப்படுகிறாய்" என்று தொடங்கும் பகவத்கீதை வாசகம்' என் நினைவிலேயே இரக்கிறது. முடிசார்ந்த மன்னரும் பிடி சாம்பலாய்ப் போன கதைகளை ஒருவாறு அறிந்திருக்கிறேன். இருந்தாலும் என்னால் அழாமல் இருக்க முடியவில்லை. என் துணைவியை நினைத்துக் கொண்டால் ஓர் எரிமலை என் அடிவயிற்றிலிருந்து கிளம்புகிறது. அதை என் அறிவைக்கொண்டு அடக்கப்பார்க்கிறேன். அந்தக் கணத்திற்கு அடங்கிஊற போலிருக்கிறது. திரும்பவும் அவள் நினைவு. மறுபடியும் எரிமலை.

அவள் கையாண்டு வந்த எந்த ஒரு பொருளின் மீது என் கை பட்டாலும், உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சக் தலை வரை மின்சார சக்தி பாய்ந்ததுபோல் அதிர்ச்சி உண்டாகிறது. ஆனால் அதை எப்படியோ சமாளித்துக் கொண்டு விடுகிறேன். அப்படிச் சமாளிப்பதற்கான சக்தியைக் கொடுப்பது கூட அவளுடைய மாசற்ற அன்புகூர்ந்தால். வொன்றால், அவள் இருந்த வரையில், நான் பலவீனமடைவதை அவள் சிறிதுகூட சகித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆக, நான் ஞான மொழிகள் பல பேசுகின்றேனே தவிர ஞானியல்லேன் என்பதை நன்கு உணர்ந்து வருகிறேன். ஞானியாக நான் எந்நாளோ? என் மனைவி, என் மீது கொண்டிருந்த களங்கமற்ற பக்தி என்னை அகற்குப்பக்குவப்படுத்து மென்று நம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அப்படி நான் பக்குவப்படுகிற வரையில் அழுது கொண்டிருப்பேனோ என்னவோ? உரக்க, நான்கு பேர் கேட்டுமடியாக அழுது விட்டால் துக்கம் ஒருவாறு விரைவில் கரைந்து போகலாம். ஆனால் உரக்க என்னால் அழ

1. பகவத்கீதை இரண்டாவது அத்தியாயம், பதினொன்று ச்லோகம்.

முடியவில்லை. முதலாவது, அழுவதற்கான தேக தீடம் இல்லை. சமீபகாலத்தில் கடுமையான நோய்வாய்ப்பட்டு, அதிலிருந்து ஓரவறு மீண்டு வருகிற தருணத்தில், இந்தக் கடுமையான துக்கத்திற்கு நான் ஆளாகி விட்டேன். அதனால் உரக்க அழுவதற்கான உடல்வலிமை என்னிடம் இல்லை. இரண்டாவது, அறுபதுக்கு மேற்பட்ட வயதடைந்திருந்தும் அறுபதுக்கு மேற்பட்ட தூல்களொழுதியிருந்தும், இன்னும் துக்கத்தைக் கடக்கக்கூடிய பக்குவத்தை அடையவில்லையே, இப்படி அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாயிருக்கலாமா என்று நான்கு பேர் பார்த்துப் பரிகாசம் செய்தால் என்ன செய்வது என்ற நாணம் என்னை ஆட்கொள்கிறது. இந்த இரண்டு காரணங்களினால் என் அழுகையை அடக்கிக் கொள்கிறேன். ஆயினும் என் அடி வயிறு குமுறுகிறது. அதிக துக்கத்தையோ, அதிக சந்தோஷத்தையோ அடக்கி வைத்தல், உடலுக்காகட்டும், உள்ளத்திற்காகட்டும் அவ்வளவு நல்லதல்லவென்று சொல்வார்கள். எப்படியாவது வெளிப்படுத்தி விட்டால்தான், அதிக துக்கத்திற்கோ அதிக சந்தோஷத்திற்கோ மனிதன் பலியாகாமலிருக்கலாம். இரண்டிலும்—துக்கத்திலும் சந்தோஷத்திலும்—தன்னை இழந்து விடாதபடி பிரதியொரு மனிதனும் தற்காத்துக் கொள்ள வேண்டுமல்லவா?

ஆகவே, அழுது அழுது என் துக்கத்தைத் தணித்துக் கொள்வதற்குப்பதில் எழுதி எழுதி என் துக்கத்தைத் தணித்துக் கொள்கிறேன். உங்களுக்கல்லாது வேறு யாருக்கு நான் எழுதுவேன்? ஆதலின், எனது எழுத்துக்களைப் படிப்பதனை இரண்டாகிற வேதனையைச் சகித்துக் கொள்ளுமாறு உரிமையோடு உங்களை வேண்டுகிறேன். உங்களுக்கு வேதனை கொடுத்து என் வேதனையைக் குறைத்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறேன். என்ன அநியாயம் பார்த்தீர்களா? ஆனால் என் கிலைமைக்குச் சிறிது இரங்குங்கள்.

எனது சகோதரி—லட்சுமி—இருந்திருந்தால், உங்களுக்கு இந்த வேதனையைக் கொடுத்திருக்கமாட்டேன்; என்னுடைய புலம்பலைக் கேட்கும்படியான துர்ப்பாக்கியம் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிராது. ஆனால் அவள் போய்விட்டாள். அவளுக்குப் பிறந்த மகன் இருந்திருந்தால், அவளை என் ஆக்மாவின் பிரதி பிம்பமாக ஏற்று ஆறுசல் பெற்றி

ருப்பேன். என் மனைவியும், புத்திரன் கையால் அக்திமக்
கிரியைகள் நடக்கும் என்ற திருப்தியோடு கண் மூடி-
யிருப்பாள். ஆனால்—?

10-3-28

அன்புள்ள

வெ. சாமிமுத்து

[Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

சுந்தரினியை 2 ம் பாகம் நான் நன்றியுடன்
 உங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தும்படி உங்களுக்கு
நல்ல பரம்பரை

தி. நகர், சென்னை
 10-3-56

எனதன்புள்ள ஸ்ரீ சொ. அவர்களுக்கு நமஸ்காரம்.
 கலம் பல விளைக.

யாரை நினைத்துக்கொண்டு இன்று எனது எழுதுகோலை
 எடுக்கின்றேனோ அவள்-எனது மனையாட்டி-நல்ல பரம்
 பரையைச் சேர்ந்தவள்; கண்ணியமான குடும்பத்தில் பிறந்
 தவள்.

இந்தக் குடும்பத்தினரிற் சிலரைத் தாங்கள் நன்கு அறி
 வீர்கள் அல்லவா? எனது மனைவியின் கடைசி காலத்தில்,
 இவர்களுக்கிருந்த கவலையும், அவள் எப்படியாவது பிழைத்து
 விட வேண்டுமென்பதற்காக இவர்கள் மேற் கொண்ட
 சிரமமும் தாங்கள் நன்கு அறிந்தனவே. இவர்களுக்கு
 நான் என்ன கைம்மாறு செய்யவல்லேன்? நன்றியைத் தெரி
 வித்துக் கொள்வதற்குக்கூட எனக்கு வார்த்தைகள் அகப்
 படவில்லை. ஆனால் தாங்கள் என் சார்பாக இவர்களுக்கு
 நன்றி தெரிவித்து மிக அழகாக எழுதிய கடிதத்தைப் பார்த்
 தேன். தங்கள் பெருந்தகைமையை இவர்கள் பெரிதும்
 பாராட்டுகிறார்களென்பதை அறிந்து பெருமை கொண்
 டேன்.

இந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த முந்திய தலைமுறையின
 ராகட்டும், இன்றைய தலைமுறையினராகட்டும், பொருளீட்டு
 வதில் நேர்மையான முறைகளைக் கடைப்பிடிக்கிறவர்கள்;
 அதில் மிகவும் கண்டிப்புக் காட்டுகின்றவர்கள்; நெறி தவறி
 நடக்கிறவர்களைக் கண்டால் அஞ்சி ஒதுங்கி விடுவார்கள்;
 பொது நலப்பணிகளில் ஆர்வத்தோடு ஈடுபடுவார்கள்; அதற்
 காகத் தன் முனைப்புக் கொள்ளமாட்டார்கள். இவர்களு
 டைய தன்னடக்கத்திற்காகவும், தன்னல மறுப்புக்காகவும்,
 அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் இவர்களிடம் விசுவாசத்
 துடன் நடந்து கொள்வார்கள்; இவர்களுடைய பணியினால்
 பயனடைந்தவர்கள் இவர்களிடம் மரியாதை செலுத்து
 வார்கள்.

மற்றும் இந்தக் குடும்பத்தினர், பிறரிடம் காரணப் பெறும் சிறுமைகளை மறந்தும் கூறுது விடுத்து, பெருமைகளை மட்டும் பலர் அழியக்கூறி மகிழ்ச்சியடைவர். யாரிடத்தும், தம்மினும் இழிந்தோர் மாட்டும் பணிவே காட்டுவர். இன்முகமும் இன்சொல்லும் இவர்களுடன் பிறந்தவை, ஊரார் இவர்களைச் சட்டிக் காட்டிப் பேசுவர் என்பதில் ஆச்சரியமேது மில்லையல்லவா?

பசுவும் வாழையும் இருந்துவிட்டால் விருந்தினருக்குப் பயப்படத் தேவையில்லை யென்று சொல்லுவார்கள். இந்தக் குடும்பத்தினர், விருந்தினருக்குப் பயப்பட்டதாக நானறிவேன். முகம் வாடி வரும் விருந்தினர் முகம் மலர்ந்து செல்வதை நான் பல்காலும் பார்த்திருக்கிறேன்.

இல்லறமானது எப்பொழுது மாட்சியுடைத்தாகிற தென்றால், வாழ்க்கையின் இலக்கணமறிந்து அதனை வாழ்ந்து காட்டுகிறபோதுதான். வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பிறருக்கு உபதேசஞ் செய்து கொண்டிசாமல், நன்னெறி இன்னதென உணர்ந்து அதன்படி ஒழுசுவதனாலும், அப்படி ஒழுசுவதன் மூலமாக மற்றவர்களை ஒழுக்கச் செய்வதனாலே இல்லறம் சிறப்படைகிறது. இந்த வகையில் சிறப்பற்ற குடும்பமே எனது மனைவி பிறந்த குடும்பம்.

இந்தக் குடும்பத்தினரில் பலரும் கலை உள்ளம் படைத்தவர்கள். கவிதை இயற்றல், நாடகம் நடத்தல், ஒலியம், வரைதல் முதலியன இக்குடும்பத்தினருக்கு, சிறப்பாகச் சிறுவர் சிறுமியர்க்குச் சர்வ சாதாரண பழக்கம். இசைக்கு வசப்பட்ட இவர்களுடைய வீட்டில் இசைக் கருவிகள் பல எப்பொழுதும் காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கும்; ஏன்? எப்பொழுதும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். என் மனைவியும் சங்கீதத்தில் நல்ல தோச்சியுடையவள். ஹார்மோனியும் திறம்பட வாசிப்பாள். பள்ளி மாணாக்கியாயிருந்து

ஒப்புநோக்குக: பிறரால் பெருஞ் சட்டு வேண்டுவான் யான்கும் மறவாமே நோற்பு தொன்றுண்டு-பிறர் பிறர் சீரேல்லாம் தூற்றிச் சிறுமை புறங்காத்து யார் யார்க்குந் தாழ்ச்சி சொல்லி. -நீதி நெறி விளக்கம் பணிவுடைபன் இன் சொல்லுதல் ஒருவற்கு அணியில்ல மற்றும் பிற. -திருக்குறள்

காலத்தில் இசைத்திறனுக்காகப் பல பரிசுகள் பெற்றிருக்கிறார்.

எனது மனைவியின் குடும்பத்தினரைப் பாடியார் என்று அறிந்தவர்கள் அழைப்பார்கள். அதாவது, இவர்களுடைய பூர்வீகம் பாடி என்னும் ஊர்; இந்த ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று அர்த்தம். இந்த ஊர், சென்னைக்குத் தென் மேற்கே சுமார் எட்டு மைல் தொலைவில் உள்ளது. இது, திருவலிதாயம் என்ற பெயரால் பாடல் பெற்ற ஸ்தலம். “வண்டு வைசும் மண மல்கிய சோலை வளரும் வலிதாயம்” என்று ஞான சம்பந்தப் பெருமான் இதனைப்போற்றி யிருக்கிறார். பிருகஸ்பதி, அனுமான், பாரத்வாஜர் முதலியோர் சிவபெருமானை இங்குப் பூசித்துப் பேறு பெற்றதாக ஐதிகம். இங்கு வீற்றிருக்கும் சுவாமியின் பெயர் வலிதாயநாதர்; தேவியின் பெயர் தாயம்மையார்.

இந்தப் பாடியைச் சேர்ந்த சுப்பிரமணிய ஐயர் என்பவர் ஆங்கிலக் கல்வி பயின்று அரசாங்க உத்தியோகஸ்தரானார். ரெவின்யூ இலாகாவில் அலுவல் பார்த்துவந்த காரணத்தினால், கிராம மக்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பு இவருக்கு நிறையக் கிடைத்தது. கனிந்த உள்ளம் படைத்தவர். சொற்களை உதிர்க்க மாட்டார்; அளந்துதான் பேசுவார். தமது உத்தியோக வரம்புக்குட்பட்டு கிராம மக்களுக்கு எவ்வளவு நன்மை செய்யக்கூடுமோ அவ்வளவையும் செய்து கொடுப்பார். இதற்காக யாரிடமிருந்தும் எவ்வித பிரதி பலனையும் எதிர்பார்க்கமாட்டார். இது விஷயத்தில் மிகவும் கண்டிப்பாயிருந்தார். “பார்த்தால் பரம சாதுவாயிருக்கிறார். ஆனால் உத்தியோக நெறியைக் கடைப்பிடிப்பதில் நெருப்பாயிருக்கிறாரே” என்று எல்லோரும் பேசிக் கொள்வார். பாடி சுப்பிரமணிய ஐயருடைய தர்ம பத்தினியாக வாய்த்தவர் வேங்கடலட்சுமி அம்மாள். வெங்குபாய் என்று எல்லாரும் அழைப்பார்கள். தன் கணவரிடம் இந்த அம்மாள் கொண்டிருந்த பக்தியானது, இவளுடைய கடவுள் பக்தியை விஞ்சியதாயிருந்தது. குடும்ப பாரத்தின் பெரும் பகுதியை இந்த அம்மையாரே ஏற்றுத் திறம்பட நடத்தி வந்தாள். இல்லம் நாடி வரும் விருத்தினரை, வயிறும் மனமும் குளிர்வித்து அனுப்புவதில் இவளுக்கே சிகர இவளே தான். இவள் இருந்த இடத்தில் திருமகள்

மகிழ்ச்சியுடன் வசித்துக்கொண்டு வந்ததில் ஆச்சரியமென்ன இருக்கிறது?

சுப்பிரமணிய ஐயர்-வேங்கடலட்சுமி அம்மாள் தம்பதிகளுக்கு ஒன்பது குழந்தைகள். ஒரு குழந்தை மட்டும் சின்னஞ் சிறு வயதிலே பரமனின் அடியிணை எய்தி விட்டது. மற்ற எட்டுக் குழந்தைகளும் நன்றாக வளர்ந்து பெற்றோருக்கு உவகையூட்டி வந்தன. ஆனால் இவர்கள்-பெற்றோர்கள்-தங்கள் உவகையை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளமாட்டார்கள். சிறப்பாக, தந்தையார், குழந்தைகளைத் தொட்டெடுத்துச் சீராட்டமாட்டார்; உலகப் பற்றற்றவர் போலவே நடந்துகொள்வார். உண்மையில், குழந்தைகளின் வளர்ச்சியில் இவருக்கிருந்த கண்ணுங் கருத்தும் மிகவும் ஆழமானவை. தமது மக்களிடத்தில் மனிதப்புண்புகள் அத்தனையும் நிறைந்திருக்க வேண்டுமென்பதில் அதிக கண்ணோட்டம் செலுத்தினார். ஒரு தந்தையின் கடமையும் இதுவே யன்றோ?

மன மொத்த இந்தத் தம்பதிகளுக்கு 1900-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. செவ்வாய்க் கிழமை பிறந்ததனால் மங்களம் என்று பெயரிட்டார்கள். இதுதான் இவர்களுடைய கடைசி குழந்தை. முந்திய குழந்தைகளைப்போல் இஃது அவ்வளவு திடகாத்திரத்துடன் இல்லை; தொடடால் சிணுங்கியாகவே இருந்தது. இது நீண்ட காலம் ஜீவித்திருக்குமோ என்ற கேள்வி சில சமயங்களில் பெற்றோர்கள் உள்ளத்தில் எழுந்ததுண்டு. ஆனால் இதற்கு ஜாதகம் கணிதத்தவர்கள், தீர்க்காயுளுள்ள குழந்தை யென்று சொல்லி, பெற்றோர்களின் உள்ளத்தைக் குளிர்வித்தார்கள். இருந்தாலும் இதன் வளர்ச்சியில் பெற்றோர்களுக்கு எப்பொழுதும் ஒரு வித கவலை இருந்து வந்தது.

இந்தக் குழந்தையின் ஜாதகத்தை இங்கே கொடுத்திருக்கிறேன். இதைப் பார்த்து இனி பலன் சொல்லிப் பயனில்லை. ஆனால் இந்த ஜாதகம் சரியா, சரியாயிருந்தால் ஜாதகி எப்படி இருந்திருக்கக் கூடுமென்று தாங்கள் ஒருவாறு கணித்துப் பார்க்கலாமல்லவா?

விகாரி வருஷம் மாசி மாதம் மூன்றாந்தேதி செவ்வாய்க் கிழமை பூச நட்சத்திரம் மீன லக்கினத்தில் ஜனனம்.

பரிசீலனை செய்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளதில், கீழ்க்கண்டவாறு தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.

சுரி	செவ	சனி
புத	புத	புத
சனி	சனி	சனி

செவ்வாயன்று பிறந்த இந்தக் குழந்தைக்கு இரண்டு வயது பூர்த்தியாகி முனராவது வயது நடந்து கொண்டிருக்கையில், இதன் தந்தையார் காஞ்சிபுரத்தில் காலமாரா என்ன துறதிருஷ்டம்! தாயாரின் குடும்பப் பொறுப்பு இன்னும் அதிகமாயிற்று. கண்களுக்குச் சொல்லவாவேண்டும்? மிகவும் பரிசோதனையான காலம். இந்தக் காலத்தில் இந்த அம்மையார் காட்டிய மன உறுதி, மிதானந்தவரமுமை குடும்பக் கௌரவத்தைக் கைகேர விடாமையே முதலியன வற்றைக் கண்டு உற்றாரும் ஊராரும் வியந்தனர்; இவ்விடத்தில் தங்களுக்குருந்த மதிப்பை அதிகப்படுத்திக்கொண்டனர்.

சுமார இரண்டரை வயதிலேயே தந்தையைப் பறி கொடுத்த மங்களம் என்ற கடைசி குழந்தைதான், பதினாறு வயது வயதில், எனது பெற்றோர்களின் மூத்த புதல்வனான எனக்கு மாணியிட்டாள். அப்பொழுது எனக்குப் பத்தொன்பது வயது.

என் கழுத்தில் இவள் மண மாணியிருவதற்கு முந்தியே, இவள் கழுத்தில் நான் தாலி பூட்டுவதற்கு முந்தியே, இவளுடைய குடும்பத்தினருக்கும் என்னுடைய குடும்பத்தினருக்கும் நல்ல பரிச்சயம் உண்டு. இவர்களிடையே நிலவிய வந்த மணப் பொருத்தத்தான், எங்களிருவரையும் எதிர்பாராத விதமாக மணப் பந்தலில் நிறுத்தி வைத்தது. ஆம்; எதிர்பாராத விதமாகத்தான். இவ்வன்றால் எங்கள் விவாகம் நடந்தது ஒரு நாடகம் மாதிரி. மணியைப் பூட்டுவதற்கு

என்னுடைய கொந்தண்டார் வெங்களத்தூர் என்பது நான் உங்களுக்குத் தெரியுமே? அதில் எங்கள் வீட்டுக்கும் பக்கத்து வீட்டில் அண்ணாசாமி ஐயர் என்ற ஓர் உத்தமர் இருந்தார். இவருடைய சகோதரி மகன்தான் பாடி சுப்பிரமணிய ஐயர்-மங்களத்தின் தந்தையார். இவர் வெங்களத்தூரில் தமது அம்மான் போஷணையில் சிறிது காலம் இருந்தார். அப்பொழுது இவரும் எனது தகப்பனாரும் சிறந்த நண்பர்களானார்கள்.

உத்தியோக நிமித்தமாக மதுராந்தகம் என்னும் ஊர் போந்த மங்களத்தின் பெற்றோர்களும் எனது பெற்றோர்களும் ஒரே வீட்டில் சிறிது காலம் குடியிருந்தார்கள். அப்பொழுது எனக்கு ஐந்து அல்லது ஆறு வயதுருக்கும். மங்களம் தவறும் குழந்தை. இவளுடைய தாய் தந்தையரை முதன் முதலாக நான் பார்த்தது இந்த வீட்டில் தான். சிறு பிள்ளையான எனக்கு, இவர்களுடைய மனமொத்த வாழ்க்கையைப்பற்றி என்ன தெரியும்? ஆனால் இவர்களுடைய உருவமும், இவர்கள் என்பால் காட்டிய அன்பும் என் நினைவிலிருந்து அகவவில்லை.

வெங்குபாயின் கம்பிரமான் தோற்றம். இப்பொழுதும் என் கண் முன்னே வந்து நிற்கிறது. மலர்ந்த முகம்; பரந்த நெற்றி; அதில் அகன்ற சூங்குமப் பொட்டு; இந்தக் கோலத்தை நான் எந்நாளும் மறவேன். அப்படியே அந்த அம்மையார், கனது கணவனுக்குச் செய்து வந்த பணிவிடைகளும் என் ஞாபகத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. மாலை நேரங்களில், அவர் நியானுஷ்டானத்திற்கு உட்காருவதையும், கணமூடி ஐயம் செய்து கொண்டிருப்பதையும் நான் கூர்ந்து கவனிப்பேன்; எவ்வித சந்தையும் செய்ய மாட்டேன். அந்த அம்மையாருக்கு இது பரம சந்தோஷம்.

கணவனரை இழந்த பிறகு வேங்கட லட்சுமி அம்மையார், தமது குடும்பத்துடன் காஞ்சிபுரத்திலேயே நிரந்தரமாக இருந்து விட வேண்டியதாயிற்று. ஆண்பாடு பெண்பாடு என்று சொல்லுவார்கள், அத்கணையையும் இவள் ஒருத்தியே கவனித்து வந்தாள்.

இவள் இருந்த வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீட்டில் என் சிறிய தந்தையார் குடியிருந்தார். என் பெற்றோர்கள் இங்கு அடிக்கடி வந்து போவார்கள், தானும் கூட வந்து

போவேன். அப்பொழுதெல்லாம், மங்களம், சின்னஞ்சிறு கிளிபோல் ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருந்ததை நான் பார்த்திருக்கிறேன். நானும் சிறு பிள்ளையாகையால், இவளுடைய விளையாட்டைக் கண்டு களிக்கும் உற்சாகத்தில் இவளோடு சில வார்த்தைகள் பேசுவேன். ஏளனம், எக்களிப்பு எல்லாந்தான். ஏழுட்டு வருஷங்கழித்து, நாங்கள் மணப்பந்தலில் கைகோத்து நிற்கப் போகிறோமென்று எங்களுக்கு அப்பொழுது எப்படித் தெரியும்? எங்களுடைய பெரியவர்கள் விவாகத்தைப்பற்றி எண்ணிக்கூட இருக்க மாட்டார்கள்.

மங்களம் அதிக தேகபலமில்லாதவளாயிருந்தாலும், அதிக புத்தி பலத்துடன் வளர்ந்து வந்தாள். இதனால், தனது சகோதர சகோதரிகளின் விசேஷ அன்பையும் சலுகையையும் பெற்று வந்தாள். இருந்தாலும் போஷணை விஷயத்தில் தாயாரின் கண்ணைட்ட நிழலிலேயே இருந்து வர வேண்டியவளானாள். பாலோ, அன்னமோ யார் கொடுத்தாலும் இவள் வயிறு ஏற்காது; ஏதாவதொரு கோளாறு உண்டாகி விடும். தாயார் கைப்பட எது கொடுத்தாலும், அதைச் சுவைமாக ஜீரணித்துக் கொள்ளும் பக்குவத்தை இவள் வயிறு பெற்றிருந்தது. ஏனென்றால், தாயார் ஒருத்திக்குத் தான் மிதமறிந்து உண்பிக்கத் தெரிந்திருந்தது. குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே இவள்-மங்களம்-எல்லாவற்றிலும் மிதமாகவே இருந்து வந்தாள்.

மங்களம், விவாகமாகும் வரையில் தாயாரை விட்டு ஒரு கணமும் பிரிந்தவளல்ல. அப்படி ஒரு வேளை இரண்டு வேளைபிரிந்திருக்கும்படி நேரிட்டால், வந்தது விளை, இவளைப் போஷிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு. தாயார் திரும்பி வரும் வரை கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டிருப்பாள்; உடம்பு ஏதேனும் ஒரு தொந்தரவுக்குள்ளாகும்; தாயாரின் வரவை நோக்கித்தெருப்பக்கத்தில் போய் ஏக்கத்துடன் சின்று கொண்டிருப்பாள். இங்ஙனம் ஆரைக்கணமும் தாயாரை விட்டு பிரியாதிருந்த இவள், புகக்கம் போந்த பிறகு; பிறந்தகம் சென்று சிறிது காலம் தங்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டது கிடையாது. தங்கள் நிலை உணர்ந்து அதற்குத் தக்கபடி தங்கள் மனத்தைப்பக்குவப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ளும் சக்தி பெண்மணிகளுக்குத் தான் உண்டு போலும்.

மங்களத்திற்கு அமைந்திருந்த இயற்கையறிவு சிழிது கூர்மையாகவே இருந்ததென்று சொல்ல வேண்டும். ஒரு பொருளைப் பார்த்து மாத்திரத்தில் அதன் தன்மை இன்னது தானென்று சுலபமாக உணர்ந்து கொண்டு விடுவாள். பிற்காலத்தில், எனது இல்லம் நாடிவரும் உற்றார் உறவினரையாகட்டும், மற்றவர்களையாகட்டும், அவர்களுடைய பார்வையிலிருந்து, அவர்களிடமிருந்துவெளிவரும் இரண்டொரு வார்த்தைகளிலிருந்து, இன்னார் இத்தகையர் என்று சர்வ சாதாரணமாக மதிப்புப் போட்டு விடுவாள். அந்த மதிப்பில் கூடுதல் குறைச்சலே இராது.

இவள் குழந்தையாயிருந்த போழுது, இவளது தாயார், இவளுக்குப் பாலைக் கொடுத்துக் குடிக்கச் செய்வாள். பாலைப் பார்த்தவுடனேயே இவள்-மங்களம்-அது பசும் பாலா, எருமைப்பாலா என்று தெரிந்து கொண்டுவிடுவாள்; பசும் பாலாயிருந்தால் தான் குடிப்பாள்; எருமைப் பாலாயிருந்தால் அதை நிர்த்தாட்சயணமாக மறுத்து விடுவாள். எருமைப்பாலில் லேசாகக் தண்ணீர் விட்டு, சர்க்கரை கலந்து குடிக்கச் செய்தால், அதை லேசாகச் சுவைத்துப் பார்த்து 'இது பசும் பாலல்ல; தண்ணீர் கலந்த எருமைப் பால்' என்று சொல்லி மேலும் குடிக்க மாட்டாள். இது விஷயத்தில் இவளை ஏமாற்றவே முடியாது. இவளுக்காக என்று வீட்டில் எப்பொழுதும் ஒரு கறவைப் பசு இருந்து கொண்டிருந்தது. பிற்காலத்தில், புக்ககம் போந்த பிறகு, தரம் பார்த்தும் சுவைத்தும் பாலைப் பருகும் பழக்கம் இவளிடமிருந்து விலகி விட்டது. ஆம்; சென்னையின் ஸ்திரவாசியாகிவிட்டபிறகு, தரம் பார்த்தோ, சுவைத்தோ பாலைக் குடிக்க முடியுமா என்ன? வெளுத்ததெல்லாம் பால் தானே சென்னையில?

அன்புள்ள

ரெ. சாமிமுத்து

முறையான கல்வி

தி. நகர், சென்னை
14-3-56

எனதன்புள்ள ஸ்ரீ சொ. அவர்களுக்கு நமஸ்காரம்.
நல்ல பல விளைக.

இந்தக் கடிதத்தில் மங்களம் என்ற பெண், கல்வி பயின்ற வரலாற்றைச் சுருக்கமாகச் சொல்ல விழைகிறேன். இதைக்கொண்டு, சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முந்தி, பெண்களுக்கு எத்தகைய கல்வி போதிக்கப்பட்டு வந்த தென்பதைத் தாங்கள் ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஐந்தாவது வயதுத் தொடக்கத்திலிருந்தே இந்த மங்களம் என்ற பெண், படிப்பிலே காட்டிய ஆர்வம் எல்லாரையும் வியக்கச் செய்தது. பள்ளிக்குச் செல்லவேண்டுமென்பதிலே தனியான உற்சாகங் காட்டினாள். எந்த ஒரு விஷயத்தையும் விரைவிலே கிரகித்துக்கொண்டு, அதை மனத்திலிறுத்திக்கொள்வாள்.

இவள் படித்தது காஞ்சிபுரம் சோமசுந்தர பாடசாலை யில். அப்பொழுது, அதாவது 1915-ஆம் வருஷத்திற்கு முந்தி இந்தப் பள்ளி, பெண்களுக்கென்று நடைபெற்று வந்த பள்ளிகளில் மிகச்சிறந்த தொன்றாகப் பிரசித்தியடைந்திருந்தது. வெளி நாடுகளிலிருந்து வந்து போன கல்வி நியுணர்களிற் சிலர், இந்தப் பாடசாலையையும், டில்லியிலுள்ள இந்திரப் பிரஸ்தா பெண் பள்ளியையும், இந்தியாவிலேயே மிகச் சிறந்த பெண் பள்ளிக்கூடங்களென்று போற்றிப் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

இந்தச் சோமசுந்தர பாடசாலைக்கு மூல புருஷராக விளங்கியவர் சோமசுந்தர சாஸ்திரியார் என்ற கனவான். பெண்களுக்கு நல்ல முறையில் கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டுமென்ற பெரு நோக்குடன் இவர் இந்தப்பள்ளியைத் தோற்றுவித்தார். இதனைத் திறம்பட நிருவாகஞ் செய்து வந்தவர் ராமநாத சர்மா என்பவர்; தலைமையாசிரியையாக இருந்து பணியாற்றியது பர்வதம்மாள். இந்த

அம்மையார், வெறும் தலைமை ஆசிரியையாக மட்டும் இல்லை; மாணக்கியர் அனைவருடைய தாயாகவும் விளங்கினாள்.

இந்த அம்மாள், கணக்குப் பிள்ளை வகுப்பைச் சேர்ந்தவள்; தமிழ்ப் புலமை நிரம்பியவள். விவாகஞ் செய்து கொண்ட சிறிது காலத்திற்குள்ளேயே கணவனை இழந்து விட்டாள். மனம், தெய்வ நெறியில் திரும்பியது. பெண்களுக்கு நல்ல முறையில் கல்வி புகட்டுவதைத் தனது வாழ்நாள் பணியாக மேற்கொண்டாள். காஞ்சிபுரம் சோமசுந்தர பாடசாலை, இந்தப் பணிக்கு ஏற்ற இடமாக அமைந்தது. இதில் படித்தது பெரும்பாலும் பிராமணக் குழந்தைகளே. இந்தக் குழந்தைகளுக்கும் இந்த அம்மையாருக்கு மிடையே நிலவி வந்த அன்பு, சொல்லினால் சொல்லிக்காட்டுதலாத்ததன்று. இந்தக் குழந்தைகளில் பலரும், தங்கள் வீட்டிலிருப்பதைக் காட்டிலும் வாத்தியாரம்மாள் வீட்டில் இருப்பதற்கே விரும்புவார்கள்; வாத்தியாரம்மாள் சொல்லிக் கொடுத்த பழக்க வழக்கங்கள்தான் தங்கள் வீட்டில் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்று பெற்றோர்களிடம் வற்புறுத்துவார்கள்.

எதற்காக இதை இங்குக்குறிப்பிட்டுக் காட்ட வேண்டியிருக்கிறதென்றால், நாற்பது வருஷங்களுக்கு முந்தி, வகுப்பு வேற்றுமை பென்பது, பள்ளிக்கூடங்களில் தலை காட்டவில்லை. உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்று பிள்ளைகள் பேசிக் கொள்ளமாட்டார்கள். ஆசிரியர்களாகட்டும், மாணக்கர்களாகட்டும், குலம் கோத்திரம் முதலியவைகளைப்பற்றி விசாரிக்கமாட்டார்கள். இப்பொழுதோ?

சோமசுந்தர பாடசாலையில் ஏழாவது வகுப்புவரை தான் இருந்தது. ஏழாவது வகுப்பு என்று சொன்னாலும், தற்கால ஸ்கூல் பைனல் வகுப்புக்கு ஈடாகச் சொல்லலாம். தமிழ், சம்ஸ்கிருதம், இங்கிலீஷ் ஆகிய மூன்று மொழிகளும் இங்குக் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டன. தவிர, பெண்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கைக்கு உபயோகப்படக்கூடிய தையல் வேலை, சித்திரம் வரைதல், கோலம் போடுதல், சமையற் கலை முதலிய பலவும் சொல்லித்தரப்பட்டன. மற்றும், சம்பாஷணைகள் மூலமாகவும், நாடகங்கள் வாயிலாகவும் பலவித போதனைகள் அளிக்கப்பட்டன. இசைப் பயிற்சியும் உடற்

பயிற்சியும் முக்கியமாகக் கருதப்பட்டன வென்பதுபற்றி அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை.

இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தின் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் ஒவ்வொரு பாடத்திலும் மங்களம் முதலீடம் பெற்று நின்றாள். ஒவ்வொரு ஆண்டு விழாவின் போதும் இவளுக்குக்கிடைத்த பரிசுகள் பல. ஆண்டு விழா முடிந்து வீட்டுக்கு வரும் போது, தனக்குப் பரிசாகக் கிடைத்த புத்தகங்களைத் தூக்கிக் கொண்டுவர முடியாமல் தூக்கிக்கொண்டு வருவாள். வீட்டு வாயிற்படிக்கு வரும்போதே இவளுடைய சகோதர சகோதரிகள் “உன்னைக் காட்டிலும் நீ கொண்டு வரும் புத்தகங்கள் அதிக பளுவாயிருக்கின்றனவே” என்று பரிசாகச் சொல்லிக்கொண்டே இவள் கொண்டுவரும் புத்தகங்களைவாங்கிக் கொண்டு, இவளையும் கைபிடித்து உள்ளே அழைத்துப் போவார்கள்.

இவளுக்குக் கிடைத்த புத்தகங்களைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. இவை பொழுது போக்குக்கான புத்தகங்களல்ல; அறிவு வளர்ச்சிக்கானவை; இதயத்தை விரிவு படுத்தக்கூடியவை; பாரத நாட்டின் பண்பாட்டை விளக்கி வைப்பவை. புத்தகங்களைத் தவிர இவளுக்குக் கிடைத்த வெள்ளிக் கிண்ணங்களும் தங்கப்பதக்கங்களும் பல.

பிரதி வருஷமும் இவள் பரிசுகள் பெற்று வருவது சிலருக்குப்பொருமையாகக்கூட இருந்தது. இதற்காக இவள் குடும்பத்தினர் வருத்தப்பட்டது கிடையாது. இவள் தாயார் இவளுக்குக் கண்ணேறு கழித்ததுமில்லை.

ஆண்டு விழாவின் போதாகட்டும், கல்வி இலாகா அதிகாரிகளோ அல்லது முக்கியஸ்தர்களோ பள்ளிக்கு விஜயம் செய்யும் போதாகட்டும், அவர்களைக் கௌரவிக்கின்ற முறையில் ஆடல் பாடல்கள், சிறு நாடகங்கள் முதலியன நடைபெறும். இவை ஒவ்வொன்றிலும் மங்களத்திற்கு முக்கியமான பாகம் அளிக்கப்பெறும். அவ்வளவென்ன? இவளில்லாமல் எதுவும் நடைபெறாது. நாடகங்களில், அநேகமாகக் கதா நாயகனாவோ, கதாநாயகியாகவோ நடிக்கும்படி ஏற்படும். தமிழ், சமஸ்கிருதம், இங்கிலீஷ் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் திறம்பட நடிப்பாள். நடிப்புக் கிறமைக்காக இவள் பெற்ற பரிசுகள் பல. ஒரு சிறிய உதாரணத்தை இங்குச் சொல்லிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

எனக்கு விவாகமாகி இரண்டு வாரங்களிருக்கும். அப்பொழுது நான் அரசாங்க ஆதரவில் நடைபெற்று வந்த ஒரு விவசாய ஸ்தாபனத்தில் தலைமை சூமாஸ்தாவாக அலுவல் பார்த்து வந்தேன். அந்த ஸ்தாபனத்தின் கௌரவ காரிய தரிசிகளுள் ஒருவராயிருந்தவர் திவான் பகதூர் மு. ஆதிநாராயணய்யா என்பவர். வயதிலும் அனுபவத்திலும் முதிர்ந்தவர். இவர்தான், தற்போது பிரபலமடைந்திருக்கும் இந்நியன் பரங்கியின் ஸ்தாபகருள் ஒருவர். இவர், பிரதிவருஷமும் சோமசுந்தர பாடசாலையின் ஆண்டு விழாவுக்குக் காஞ்சிபுரம் சென்று வருவார். இவரும், காஞ்சிபுரத்தில் பல நற்பணிகள் புரிந்து வந்தவரும், மேற்படி பாடசாலையின் ஆதரவாளர்களில் ஒருவருமான ராமச்சந்திர சாஸ்திரி என்பவரும் ஒரு நாள் மாலை, எனது அலுவலகத்திற்கு வந்தனர். அப்பொழுது, சமீபத்தில் நடைபெற்ற எனது விவாகத்தைப்பற்றிப் பேச்சு வந்தது. காஞ்சிபுரவாசியான ராமச்சந்திர சாஸ்திரி, எனக்கு மனைவியாக வாய்த்திருக்கும் பெண்ணைப்பற்றி ஆதிநாராயணய்யாவிடம் பிரஸ்தாபித்தார். உடனே அவர் “ஓ, அந்தக் குழந்தையா? நளனாக எப்படித்தான் நடித்தது? வந்திருந்த அத்தனை பேரும் அழுது விட்டார்களே! ஒவ்வோர் ஆண்டு விழாவின் போதும் அந்தக் குழந்தை ஏதாவதொரு முக்கிய பாத்திரமாக நடித்து வந்ததைப் பார்த்துப் பரவசப்பட்டிருக்கிறேன். அந்தக் குழந்தையா? பேஷ்! நீ மகா அதிருஷ்டசாலியப்பா” என்று சொல்லி என் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கிப் பாராட்டி விட்டு, ராமச்சந்திர சாஸ்திரியைப் பார்த்து, “இவனும் நல்ல பையன்; அந்தக் குழந்தைக்கேற்ற புருஷன்தான்” என்று கூறினார். அப்பொழுது நானடைந்த பெருமையை என்னென்று சொல்வேன்?

சென்ற முதல் உலக மகா யுத்தம் எற்பட்டதன் விளைவாக, மேற்படி விவசாய ஸ்தாபனம் கலைக்கப்பட்டுவிட்டது. எனக்கு மூன்று மாதச் சம்பளம்—ஒரு ரூபாயோடு சேர்த்து தூறு ரூபாய்—சன்மானமாகக் கிடைக்கும்படி செய்தார் மேற்படி ஆதிநாராயணய்யா. இந்தத் தொகைக்கு செக் எழுதிக் கொடுக்கச் செய்கிறபோது, “இந்தப் பணத்தை என்ன செய்யப்போகிறாய்? வீணாகச் செலவழித்துவிடாதே. என் பெயரைச் சொல்லி, அந்தக் குழந்தைக்கு, அதானப்பா, உன் சம்சாரம், அவளுக்கு ஒரு நகை செய்து போடு”

என்று அதிகாரமும் அன்பும் கலந்த தொனியில் கூறினார். என்ன அன்பு! அவர் கூறிய வண்ணம் ஒரு கழுத்தணி செய்வித்து அணியச் செய்தேன், மங்களத்திற்கு.

படிப்பிலும் நடிப்பிலும் எவ்வளவு உற்சாகம் இருந்ததோ அவ்வளவு உற்சாகம் விளையாட்டிலும் இருந்தது மங்களத்திற்கு. குதித்துக் குதித்துக் கோலாட்டம் போடுவாள்; 'பாட்மிண்ட்டன்' விளையாடுவாள்; இன்னும் பள்ளிக்கூடத்தில் அவ்வப்பொழுது நடைபெறும் எல்லா விளையாட்டுப் போட்டிகளிலும் கலந்து கொள்வாள்; வெற்றியும் அடைவாள். 'பாட்மிண்ட்டன்' விளையாட்டுப் போட்டிகளில் இவள் பெற்ற சில பரிசுகளைப் புக்ககம் வந்தபோது கொண்டு வந்திருந்தாள்.

ராமநாத சர்மாவும் பர்வதம்மாளும், தங்கள் கடைசி காலம் வரை, தங்கள் தலை மாணுக்கியாக இருந்த மங்களத்தினிடம் பேரபிமானம் வைத்திருந்தார்கள். இந்த அபிமானம் காரணமாகவோ என்னவோ, இவள் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவர்களுக்கு மிகவும் இனிப்பாயிருந்தது. இதைப் பல முறை நான் நேரில் கண்டிருக்கிறேன்.

ராமநாத சர்மாவுக்குக் கடைசி காலத்தில் கண்பார்வை போய் விட்டது. இருந்தாலும் மனத்தளர்ச்சி சிறிதுகூட உண்டாகவில்லை; பாடசாலை விஷயத்தில் எப்பொழுதும் போல் உற்சாகங்காட்டி வந்தார். ஒரு சமயம், மங்களமும் நானும் காஞ்சிபுரத்திற்குப் போயிருந்த பொழுது, இவரைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தோம். மங்களத்தின் சூலைக் கேட்டதும், இவளுடைய இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டு கண்ணீரைப் பெருக்க விட்டார். நா தழதழத்தது. "அம்மா, மங்களம்! நீ இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தின் நிருவாகப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு விடு. உனது கணவர் இதற்குச் சம்மதிப்பார் என்று நினைக்கிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே "என்ன சர்மா, ஆட்சேபமில்லையே?" என்று என் பக்கம் நிரும்பிக் கேட்டார். "எனக்கென்ன ஆட்சேபம்? ஏற்றுக்கொண்டால் எனக்குப் பெரிதும் மகிழ்ச்சிதான்" என்றேன் நான். "அப்படியானால் நீ ஏற்றுக் கொண்டு விடு. பிறகு சந்தோஷமாக என் உயிர் போகும். உயிர் போன பிறகு என் உடலை, பாடசாலையின் அஸ்திவாரத்திலேயே அடக்கம் செய்து விடு. அப்பொழுது

தான் என் ஆக்மய சாந்தியடையும்” என்றார் மங்களத்தைப் பார்த்து. பாடசாலையின் பிற்காலத்தைப்பற்றி எவ்வளவு கவலை? தமது மாணக்கியினிடத்தில் எவ்வளவு நம்பிக்கை? ஆனால், பாடசாலையைப் பொறுத்தமட்டில் ராமநாத சர்மாவின் செல்வாக்கு அப்பொழுது தேய்ப்பிறையாக இருந்ததனாலும், தவிர்க்க முடியாத வேறு சில காரணங்களாலும் அவருடைய விருப்பம் நிறைவேறாமல் போய் விட்டது.

பர்வதம்மாளும், சென்னை போதரும் போதெல்லாம், எங்கள் இல்லம் வந்து இரண்டு வேளையாவது தங்கிச் செல்லாமலிருந்ததில்லை. தனது சிஷ்யையைப் பார்த்துச் செல்வநிலை அவ்வளவு திருப்தி அவளுக்கு. இவளுடைய குடித்தனப் பாங்கைப் பெரிதும் பாராட்டுவாள். தேவாரப்பதிகங்கள் சிலவற்றைப் பாடச் சொல்லிக் கேட்டுக் பரவசமடைவாள். இருவரும், பழைய காலத்துக் கல்வி முறையையும் இக்காலத்துக் கல்வி முறையையும் ஒப்பிட்டுப் பேசுவார்கள். இடையிடையே, இலக்கிய விமர்சனம் நடைபெறும்; நாகரிகத்தின் பெயரால் தற்காலத்துக் குடும்பங்களில் காணப்பெறும் விபரீதங்கள் களி நடனம் புரியும். இருவருடைய சம்பாஷணைகளை நான் மௌனமாகக் கேட்டு உள்ளூர் அனுபவிப்பேன். அந்தக் காலம் திரும்பி வருமோ? இருவரும் திரும்பி வர முடியாத உலகத்திற்கன்றோ சென்று விட்டார்கள்.

பர்வதம்மாள், தனது மாணவிகளுக்குத் தாயாகவும் இருந்தாளென்று நான் மேலே சுட்டிக் காட்டியதில் எவ்வளவோ அர்த்தமிருக்கிறது. தேவாரப்பதிகங்கள் பலவற்றை உரிய பண்ணோடு சொல்லிக் கொடுத்தாள். பிறந்தகத்தினிலிருக்கும் போது பெற்றோர்களிடம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும், பூக்கத்தில் மருமகளாக எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும், குழந்தைகளின் தாயாக எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும், இப்படிப் பலகோணங்களில் வைத்துக்குடும்பக் கலையைப் போதித்தாள். அவ்வப்பொழுது மாணவிகளின் வீடுகளுக்குச் சென்று சரியாகப் படித்து வருகிறார்களா, குடும்பத்தினரிடம் சரியாக நடந்து கொள்கிறார்களா என்றெல்லாம் கவனித்து வந்தாள். இந்த அம்மாளிடம் படித்தவர்கள், இப்பொழுது பெரிய குடும்பஸ்தர்களாகி நல்ல முறையில் இல்லறம் நடத்திவருவதை நான்கண்டு வருகிறேன்.

இவர்களுடைய இல்லற வாழ்க்கையில் பாரத நாட்டின் பண்பாடு அப்படியே பிரதிபலித்துக் காட்டுகிற தென்று பெருமையோடு தெரிவிக்கிறேன்.

சுருக்கமாக, பெண்களுக்கு எத்தகைய கல்வி பேரதிக் கப்படவேண்டுமென்பதற்கு, காஞ்சிபுரம் சோமசுந்தர பாட சாலை ஒரு முன் மாதிரியாக இருந்தது. அதில் படித்த பெண் கள், குடும்ப வாழ்க்கையை எப்படி நடத்த வேண்டுமென்ப தற்கு வழி காட்டிகளாக இருந்தார்கள். இத்தகைய வழி காட்டிகளுள் ஒருத்தியே எனது வாழ்க்கைக்கு வெளிச்சம் காட்டும் விளக்காயமைந்தாள்.

ஆன்புள்ள

வெ. சாமிநாயகன்

விந்தையான விவாகம்

தி. நகர், சென்னை
20-3-56

எனதன்புள்ள ஸ்ரீ சொ. அவர்களுக்கு நமஸ்காரம். நலம் பல வினேக.

எனக்குக் கல்பாணமானதே ஒரு விந்தை. அதைக்காட்டிலும் விந்தை எனது வாழ்க்கை. ஆனால் விந்தையான வாழ்க்கையில்தான். நிச்சயமாகச் சொல்லுவேன். எனது ஜாதகத்தை வேண்டுமானால் பாருங்கள். ஜாதகத்தைக் கொண்டு ஜாதகனை ஒருவாறு மதிப்பிடலாமென்று சொல்லுகிறீர்களல்லவா?

		ல	
ராகு		ராசி	குரு
			கேது
		சனி	சூசுஅ புசு

சோதிட சாஸ்திரத்தில் உங்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் நம்பிக்கை இருக்கிற தென்பது எனக்குத்தெரியாது. பொதுவாக, பெரும்பாலோருக்கு அந்தச் சாஸ்திரத்தைப்பற்றித் திடமான அபிப்பிராயம் எதுவும் இல்லையென்றுதான் என் அனுபவம் கூறுகிறது. சோதிடர் கூறுவது கூடிய மட்டில் நமக்கு அனுகூலமாக இருந்தால், சாஸ்திரம் பொய்யாகுமா வென்று சொல்லி சோதிடரைப் பாராட்டுகின்றோம். அவருக்குச் சன்மனம் கொடுக்கத் தயங்குவதில்லை. அவர் சொல்வது பிரதி கூலமாக இருந்தால், சாஸ்திரப்படி எல்லாம் நடக்கிறதாவென்று சொல்கிறோம். “இவரென்ன எழுதி வைத்த

பிரம்மாவா?" என்று சொல்லி சோதிடரை அலட்சியப் படுத்துகிறோம். அவருக்குச் சன்மானம் கொடுக்க கைபின் வாங்குகிறது. அநேகமாக சோதிடர்கள், யாருக்கும் பிரதிகூலமான பலனைச் சொல்வதில்லை. அதையே தொழிலாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள், பலன் சொல்லுகிற விஷயத்தில் சர்வ ஜாக்கிரதையுடனிருக்கிறார்கள். இன்னொரு விஷயம் கவனித்திருக்கிறீர்களா? சோதிடர்கள், நடந்ததைப் பற்றிச் சொல்வதெல்லாம் அநேகமாகச் சரியாயிருக்கிறது. நடக்கப் போகிறதைப்பற்றிச் சொல்வது அப்படியே நிறைவேறுவதில்லை. இன்னும், கெட்டது சொன்னால் பலிக்கிறது; நல்லது சொன்னால் அநேகமாகப் பலிப்பதில்லை. வேடிக்கையாக இல்லைபா இது?

என் ஜாதகத்தைப் பார்த்துச் சொன்ன சோதிடர் அத்தனைபேரும், நீசபங்க ராஜயோக ஜாதக மென்றே சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் என் வாழ்க்கையில் எனக்கு ஏதும் யோகம் ஏற்பட்டதில்லை. அதிருஷ்டத்திற்கும் எனக்கும் வெகுதூரம். என்னுடைய அறுபதாவது வயதில் எனக்குப் பலத்த யோக மென்று எல்லாரும் சொன்னார்கள். இந்த அறுபதாவது வயதில்தான் என்னைக் கடுமையானதொரு நோய் தாக்கியது; இல்லாள் இல்லாதவனானேன்.

ஜாதகப் பொருத்தம் பார்த்துத்தான் எனக்கு முதலில் ஒரு பெண்ணை நிச்சயம் செய்திருந்தார்கள். ஆனால் அந்த விவாகம் நடைபெறவே இல்லை. கேளுங்கள் கதையை.

என் சகோதரியின் மாமனார், ஒரு பெண்ணைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லி, மணமுடிக்க இசையுமாறு என் தகப்பனாரிடம் கூறினார். என் தகப்பனாரும் அவர் சொல்லுக்கு மதிப்பு வைத்து, சரியென்று தலையசைத்துவிட்டார். பெண்ணைப்பாராமலும், அந்தப் பெண்ணின் குடும்ப நிலையைப் பற்றி விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ளாமலும், ஜாதகப் பொருத்தம் ஒன்றையே வைத்து என் தகப்பனார் சம்மதம் கொடுத்துவிட்டது என் தாயாருக்குச் சிறிது கூடப் பிடிக்கவில்லை. "எனக்கு இருப்பதெல்லாம் ஒரே மகன். அவனுக்கு நல்ல இடத்துப் பெண்ணாகச் சீர் வகைராக்களுடன் வரவேண்டும்" என்று வாதாடினார். "அந்தப் பெண்ணைச் செய்து கொள்வதாகச் சம்பந்தியிடம் வாக்குக் கொடுத்து விட்டேன். இனி அதை மாற்ற முடியாது" என்றார் என்

தந்தை. இருவருக்கும் அடிக்கடி சொற் போர்கள் நிகழ்ந்தன. இதற்கு நான் நிமித்தமாயிருப்பது குறித்து வருந்தினேன். ஆனாலும் நான் என்ன செய்யக்கூடும்? எனக்கு விவாகமே வேண்டா மென்று சொல்லமுடியுமா? அல்லது இந்தப் பெண்ணைத்தான் விவாகம் செய்துகொள்ளப் போகிறேனென்று சொல்ல முடியுமா? ஏதும் சொல்லக்கூடிய துணிச்சல் எனக்கு ஏற்படவில்லை.

எனது உறவினர் சிலர், அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்பி, எங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்து வரச் செய்தார்கள். அந்தப் பெண்ணும், பயந்த ஆட்டுக்குட்டிபோல் வந்து நின்றது. உறவினர் அதைச் சுற்றிவளைத்துக் கொண்டு, அதன் நிறம், உயரம், பருமன், கண், மூக்கு இப்படி ஒவ்வொன்றாக வருணித்துப் பேசினார்கள். விவரமறியாத அந்தப் பெண்ணும் இவைகளைச் சகித்துக் கொண்டிருந்தது. வேறு பேச்சு பேசமுடியுமா அந்தக் காலத்தில்? “பையனுக்கேற்ற பெண் இல்லையானாலும், பரவாயில்லை” என்று தீர்ப்பளித்தார்கள், வந்து பார்த்த உறவினர்கள். என் தாயாரோ, இந்தத்தீர்ப்பை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தாள். என் தகப்பனாரோ, பெண் பரவாயில்லை யென்று சொன்ன தீர்ப்பைத் தமக்குச் சாதகமாக எடுத்துக் கொண்டார்.

இந்த நிலையில் முகூர்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டு விட்டது. சென்னையிலேயே (முத்தியாலுப் பேட்டையில்) நடைபெறுவதாக ஏற்பாடு. முகூர்த்தத்திற்குச் சில நாட்களுக்கு முந்தி, நிச்சயிக்கப்பட்டதை நான்குபேர் அறிய ஊர்ஜிதப்படுத்திக்கொள்கின்ற முறையில், பெண் வீட்டார், பிள்ளை வீட்டுக்குவந்து முகூர்த்தப் பத்திரிகையுடன் தாம்பூலம்வழங்குவார். இதற்கு லக்ன பத்திரிகை வைத்தல் என்று பெயர். இஃதொரு சிறு சடங்காக நடைபெறும். நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த வழக்கம் இது. இப்பொழுதோ முகூர்த்தத்திற்கு முந்தின நாள்தான் இது நடைபெறுகிறது.

குறிப்பிட்ட ஒரு நாளில் பெண் வீட்டார் லக்ன பத்திரிகை வைக்க வந்தார்கள். அவர்களுக்கு விருந்து முதலியனவும் நடைபெற்றன. பெண்ணின் பாட்டனார் ஒருவர், சடங்குக்கு வேண்டிய பழம், புஷ்பம், வெற்றிலை முதலியவைகளை வாங்கிக் கொண்டு வர கொத்தவால் சாவடிக்குச்

சென்றிருந்தார். அவர் சென்னைக்குப்புதியவர். கொத்தவால் சாவடிக்குச் சென்றவர், அந்த இடத்திலேயே சுற்றிச் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருந்தார்; வீட்டுக்குத் திரும்பிவர வழி தெரியவில்லை. நேரமாகி யிட்டது. வந்திருந்தவர்கள் துடித்தார்கள். கடைசியில் எப்படியோ லக்ன பத்திரிகை ஒருவாறு படித்துக் கொடுக்கப்பட்டது.

புஷ்பமும் வெற்றிலையும் வாங்கப்போகும் பொழுதே, தடையும் தாமதமும் ஏற்பட்டது, என் தாயாரின் மனவருத்தத்தை அதிகப்படுத்தியது. இதைப் பெரிய அபசகுனமாகக் கருதினாள். “இந்தக் கல்யாணம் நின்று போகாதா” என்று பிரார்த்திக்க ஆரம்பித்தாள். என் தந்தையோ, “கொடுத்த வாக்கு தவறக்கூடாதே; கல்யாணம் நன்றாக நடக்க வேண்டுமே” என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

1914-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் பத்தாந்தேதி முகூர்த்தம். முந்தின நாள் மாப்பிள்ளையை அழைப்பது என்ற ஒரு சடங்கு உண்டல்லவா? இதை முன்னிட்டு நான் என்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டிருக்கையில், என் முகத்தில் ரத்த காயம் ஏற்பட்டுவிட்டது. என் தாயார் இதைப் பார்த்து அழ ஆரம்பித்து விட்டாள். “இதைக் காட்டிலும் வேறு அபசகுனம் என்ன வேண்டும்” என்றாள். கல்யாணத்தின் போது தான் எங்காவது வேறு இடத்திற்குச் சென்று விடுவதாகக் கூறினாள். எனக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. இதற்குள், வந்திருந்த உறவினர் சிலர், பெண் வீட்டுக்குச் சென்று அங்குச் செய்யப்பட்டிருந்த ஏற்பாடுகளைக் கவனித்து வந்து, அவர்கள்-பெண் வீட்டார்-சொன்னபடி ஏதும் செய்ய மாட்டார்கள் போலிருக்கிறது; நமக்குச் சரியான சம்பந்தமில்லை” யென்று என் தாயாரிடம் சொல்லிவிட்டார்கள். கேட்கவேண்டுமா என் தாயாரின் ஆத்திரத்திற்கு?

இப்படியிருக்கையில், பெண் வீட்டார், மாப்பிள்ளையை அழைத்துவர ஊர்வலத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஆனால் ஊர்வலத்திற்கு லைசென்ஸ் வாங்கவில்லை. வாங்க வேண்டுமென்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. எனவே ஊர்வலம் நடைபெற முடியாமல் தடைப்பட்டு விட்டது. இப்படி ஒன்றன் பின்னொன்றாகப் பல தடைகள் ஏற்பட்டு வருவதைக் கண்ட என் உறவினர் சிலர், கல்யாணத்தை நிறுத்து விடுகின்ற முயற்சியில் என் தாயாரோடு சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

விஸ்தரித்துக் கொண்டு போவானேன்? கல்யாணம் நின்று விட்டது. ஆனால் அந்தப் பெண்ணுக்கு வேறேர்இடம் நிச்சயிக்கப்பட்டு அதே முகூர்த்தத்தில் விவாகம் நடைபெற்று விட்டது. தம்பதிகள் சகல சம்பத்துக்களுடன் செளக்கியமா யிருக்கிறார்களென்று அறிந்து மகிழ்கிறேன். அவர்கள் நீடுழி வாழ்க!

விவாகத்திற்கு வந்திருந்த உறவினர் பலரும் அவரவர் இடத்திற்குத் திரும்பிச்செல்ல ஆயத்தமானார்கள். இரண்டு நாள் கழிந்தது. ஆனி மாதம் முடிய இன்னும் ஒரு நாள் பாக்கி. இஃது இப்படி இருக்கட்டும்.

காஞ்சிபுரத்தில் பாடியார் வீட்டுக் கடைசி பெண்ணுக்குப் பல இடங்களில் வரன் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். எந்த வரணும் சரிப்பட்டு வரவில்லை. பெண்ணைப் பார்க்க வந்த இளைஞர்களிற் சிலர் பட்டதாரிகள்; சிலர், பட்டம் பெறத் தகுதிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தவர்கள். சுருக்கமாக, படித்தவர்கள். இவர்கள், “பெண் படித்தவளாயிற்றே; அடங்கின சரக்காயிருக்குமா” வென்று ஐயப்பட்டார்கள். ஐயப்பட்டார்களென்ன, அஞ்சவும் செய்தார்கள். படித்த ஆண் பிள்ளைகள்! விசால நோக்குடையவர்களென்று மார்தட்டிப் பேசுகிறவர்கள்!! படித்த பெண்களாயிருந்தால், தங்களுக்கு அடங்கி நடக்க மாட்டார்களென்று பயப்படுகிறவர்கள்!!! வெட்கக் கேடாக இல்லையா? இதற்கு மேல் இங்கு நான் ஏதும் பேச விரும்பவில்லை.

“ஆனி மாதம் முடியப் போகிறது. வரன் ஏதும் நிச்சயப்படவில்லையே” என்று பாடியார் வீட்டில் கவலைப் பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த நிலையில் எனது அம்மான் ஒருவர், ஒரு விவாகத்தை முன்னிட்டுக் காஞ்சிபுரம் சென்றிருந்தார். அவர் மூலம், எனது விவாகம் நின்று விட்டதென்று தெரிந்து கொண்டு, பெண்ணின் மூத்தசகோதரர், வேறேர் உறவினருடன் சென்னைக்கு ஓடோடியும் வந்தார். எனது பெற்றோர்களுடன் இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேசினார். அவ்வளவு தான். எனக்கும் பாடியார் வீட்டுப் பெண்ணுக்கும் விவாகம் நிச்சயமாகி விட்டது. எங்களிருவருடைய ஜாதகங்களும் பொருந்தி யிருக்கின்றனவா என்பதைப்பற்றி யாரும் சிந்திக்கவில்லை; சிந்திக்க அவகாசமுமில்லை; அகைப்பற்றிப் பேச்சே எழவில்லை.

முந்தின விவாகத்தை முன்னிட்டு வந்து ஏமாற்ற மடைந்து ஊர் திரும்பத் தயாராயிருந்த உறவினர்கள், காஞ்சிபுரத்திற்குப் புறப்படத் தயாரானார்கள்.

இங்ஙனம் இரண்டொரு வார்த்தைகளில் விவாகம் திச்சயிக்கப்பட்டதென்றால் உங்களுக்கு ஆச்சரியமாக இல்லையா? இதற்கு மூல காரணம் என்ன வென்று நினைக்கிறீர்கள்? பிராப்தம் அல்லது தெய்வ சங்கல்பம் என்பது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். ஏற்கனவே முந்திய ஒரு கடிதத்தில் தெரிவித்திருக்கிறபடி, எனது குடும்பத்தினரும் மங்களத்தின் குடும்பத்தினரும் நீண்ட கால பரிச்சயமுடையவர்கள். ஒருவரையொருவர் நன்கு தெரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். “பெண், நல்ல குலத்தைச் சேர்ந்தவள்; அதனால் குணவதியாயிருப்பாள்” என்ற ஒரே காரணத்திற்காக என் பெற்றோர்கள், உடனே சம்மதம் தெரிவித்தார்கள். அப்படியே பெண்ணீட்டாரும்; எனது பரம்பரையை அறிந்தவர்களாகையால்; நான் நல்ல பிள்ளையாக இருக்கக்கூடுமென்ற நம்பிக்கையின் பேரில் எனக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்க முன் வந்தார்கள்.

சுமார் நாற்பது வருஷங்களுக்கு முந்தி வரை, விவாகப் பேச்சுக்களில் நிலையற்ற பணமோ, அழகோ முக்கியத்துவம் பெறவில்லை; நிலையாயிருக்கக் கூடிய குடிப் பெருமையும் குணச் சிறப்புமே முக்கியத்துவம் பெற்றன. இந்த அடிப்படையில் விவாகம் செய்விக் கப்பட்டவர்கள், ஈருடலும் ஒரு யிருமாக நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருந்தார்கள். இப்பொழுதோ?

தவிர, சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முந்தி, விவாகம் செய்து கொள்ளப்போகிற பிள்ளையாகட்டும், பெண்ணாகட்டும், தங்கள் விவாக விஷயத்தில் அதிகமாகத் தலையிடமாட்டார்கள்; பெற்றோர்களோ, குடும்பத்துப் பெரியவர்களோ செய்யும் முடிவுக்குக் கட்டுப்படுவார்கள். ஏனென்றால், பெரியவர்கள், தங்களுக்கு நன்மையைத் தவிர வேறென்றையும் செய்யமாட்டார்களென்பது சிறுவர்களின் திட நம்பிக்கையாயிருந்தது. பெரியவர்களுடைய அனுபவத்திற்கு இவர்கள் அதிகமதிப்புக் கொடுத்தார்கள். அப்படியே பெரியவர்கள், சிறுவர்களுடைய நல் வாழ்வைக் கோரியே எந்த ஒரு முடிவையும் செய்தார்கள். இந்த அடிப்படையின் மீது பெரும்பாலான விவாகங்கள் நடைபெற்றன. குடும்பங்களில் வேற்றுமை உணர்ச்சி தலை காட்டாமலிருந்தது. நிற்க.

விவாகம் நிச்சயமானது ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு மேல். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ராகு காலம் வந்து விடுகிற தென்று சொல்லி, என்னையும் என் சகோதரியையும் முதலில் பீச் ஸ்டேஷனுக்கு அனுப்பி விட்டார்கள் என் பெற்றோர்கள். மாலை ஆறு மணிக்குக் காஞ்சி புரம் வண்டி புறப்பாடு.

விவாகம் நிச்சயம் செய்யச் சென்னை வந்த பெண் வீட்டார், விவாகம் நிச்சயமாகி விட்டதென்றும், இரவு வண்டிக்குப் பிள்ளை வீட்டார் வந்து சேருகிறார்களென்றும், எவ்வாற்றையும் தயார்ப்படுத்தி வைக்குமாறும் காஞ்சிபுரத்திற்கு எக்ஸ்பிரஸ் தந்தி கொடுத்திருந்தார்கள்.

பிள்ளைவீட்டாராகிய நாங்கள் இரவு பத்தரை மணிக்குக் காஞ்சிபுரம் போய்ச் சேர்ந்தோம். மிகச் சிறந்த முறையில் எங்களுக்கு வாவேற்பு நடைபெற்றது. வாரக்கணக்கில் முன்னேற்பாடுகள் செய்திருந்தால் கூட இவ்வளவு விமரிசையாக இராதென்று சொல்லும்படியாக எங்களுக்கு இட வசதி, சாப்பாட்டு வசதி எல்லாம் செய்யப்பட்டிருந்தன. வெங்குபாயின் நிருவாகத் திறமையை எத்தனை வாயாலும் புகழ்ந்து பேசலாம்.

மறுநாள் திங்கட்கிழமை விவாகம். அதாவது 1914-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் பதின்மூன்றந்தேதி. அதற்கு முந்தின நாள் இரவு பதினேழு மணி வரை சாமிநாதனும் மங்களமும் தம்பதிகளாகப் போகிறார்களென்று காஞ்சிபுரத்தில் யாருக்கும் தெரியாது. ஏன்? மங்களத்தின் உறவினர் சிலருக்கே தெரியாது. அவர்கள், அவசர அழைப்புப் பெற்று விவாகத்தின் இரண்டாவது, மூன்றாவது நாள் தான் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

மங்களத்தோடு படித்த பள்ளித் தோழியர் பலரும், தங்களுக்கு முன்னறிக்கை கொட்டாமலே விவாகம் செய்து கொண்டாடுவதென்று சொல்லி இவனைக் கேலி செய்து கொண்டே வரத்தினார்கள். ராமநாத சர்மாவும் பர்வதம் மாளும், பிற ஆசிரியர்களும் விவாகத்திற்கு வந்து ஆசீர்வதித்தார்கள்; கூடவே தங்கள் பள்ளிக்கு நல்ல பெயர் வாங்கிக் கொடுத்து வந்த மங்களம், இனி பள்ளிக்கு வந்து போகும் மாணாக்கியாக இருக்க மாட்டாளோ என்று சந்தேகமும்

கொண்டார்கள். ஆனால் மங்களம், விவாகமாகிச் சமார் ஒரு வருஷம் வரை பள்ளிக்கூடம் சென்று, தனித்த முறையில் ஏழாவது வகுப்புக்கு மேற்பட்டபாடங்களைச் சிரத்தையுடன் படித்து வந்தாள். புக்ககம் புகுவதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முந்தித்தான் இவளுடைய பள்ளிப்படிப்பு நின்றது. பள்ளிக்குச் சென்று படிப்பது நின்றதே தவிர படிப்பு நிற்கவில்லை. அதன் ருசி தெரிந்தவர்களுக்கு அதை நிறுத்தவும் முடியாதல்லவா?

சிறு வயதில் நானும் மங்களமும் சந்தித்திருக்கிறோமென்றாலும், பிற்காலத்தில் இங்ஙனம் விவாகத்தினால் பிணைக்கப்படுவோமென்று அப்பொழுது எங்களுக்குத் தெரியாதல்லவா? எனவே மணப் பந்தலில் அவள் வந்து நின்றபோது எனக்குப் புதியவளாகவே தோன்றினாள். அவளுக்கு நான் புதியவளாகவே நின்றேன். ஆனால் ஒருவரையொருவர் நிமிர்ந்து பார்த்துக் கொள்ள முடியுமா? அதுவும் அத்தனை பேர் முன்னிலையில்? பேசுவதா? கற்பனைக்குக் கூட எட்டாத விஷயம்.

மணப்பந்தலில் மங்களம் குனிந்த தலையுடன் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் கழுத்தில் தாலி பூட்ட வேண்டிய வேலை வந்தது. அதற்காக நான் உடல் குனிந்தேன். அப்பொழுது பக்கத்திலிருந்த புரோகிதர், ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்ளுமாறு எங்களுக்குக் கூறினார். அப்படியே மங்களம் தலை நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாள்; நானும் அவளைப் பார்த்தேன். ஒரே சமயத்தில் கண்களின் சந்திப்பு; முகங்களில் புன்சிரிப்பு. இந்தப் புன்சிரிப்பு ஏன் ஏற்பட்டது? இளமையின் குறும்போ, காதலின் வித்தோ, இரண்டு ஆன்மாக்களை இணைத்து வைத்த பாலமோ, யாறிவார்? பிற்காலத்தில் நாங்கள் ஏதாவது வேடிக்கையாசப்பெசிக்கொண்டிருக்கிற சமயங்களில் 'நீ ஏன் அன்று சிரித்தாய்?' என்று மங்களத்தைக் கேட்பேன். உடனே அவள் 'நீங்கள் ஏன் சிரித்தீர்கள்?' என்று என்னைத் திருப்பிக் கேட்டுவிட்டு, பேச்சுக்கு முற்றுப் புள்ளியிட்டு விடுவாள். இந்தப் புன்சிரிப்பு அவளை விட்டு அகன்றதேயில்லை.

அந்தக் காலத்து முறைப்படி ஐந்துநாள் விவாகம் நடைபெற்றது. ஒவ்வொரு நாளும் மாலைில் நலங்கு நடைபெறும். அதற்கு அழைக்கின்ற முறையில் பிள்ளையையும்

பெண்ணையும் பேசச் செய்து வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். எனக்குப் பேசவேண்டுமென்று ஆசைதான். ஆனால் என்ன பேசுவதென்பதுதான் தெரியாது. நான் நிமிர்ந்த வண்ணம் சிரித்துக் கொண்டிருப்பேன். அவள் தலை குனிந்த வண்ணம் சிரித்துக் கொண்டிருப்பாள்.

விவாகத்தின் கடைசி நாள் வந்தது. மறு நாள் நாங்கள் ஊருக்குப் புறப்படவேண்டும். மங்களத்தைக்கூட அழைத்துக்கொண்டு போக முடியாதென்று பெரியோர்கள் தீர்மானித்து விட்டார்கள். எனவே அவளை விட்டு எப்படிப் பிரிவது என்ற எண்ணம் என் உள்ளத்தே எழுந்து எழுந்து அடங்கியது. ஆனால் இதை வெளிக்குக் காட்டிக்கொள்ள முடியுமா? பரிகாச அம்புகளன்றோ மேல் வந்து விழும்? கடைசியில் ஒருவாறு மனத்தைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு ஊர் திரும்பினேன்.

விவாகமான பிறகு, எட்டாவது நாள் பண்டிகை யென்றும், பதினொருவது நாள் பண்டிகை யென்றும், தலை நோன் பென்றும், தலை தீபாவளி யென்றும் இப்படி வரிசைக் கிரமமாக வரும் பண்டிகைகள், தம்பதிகளைச் சந்திக்க வைக்கும் சந்தர்ப்பங்களாயமைந்தன. இந்தச் சந்தர்ப்பங்கள், தம்பதிகளின் காதலை வளர்த்துக் கொடுத்தன. இதற்காகவே பெரியோர்கள் இந்த வருஷாந்தப் பண்டிகைகளை ஏற்பாடு செய்து வைத்தார்கள். இப்படிப் படிப்படியாக வளர்ந்து பக்குவமடைந்த காதல்தான் தெய்வமணம் கமழ்ந்து தம்பதிகளின் வாழ்க்கையில் ஊடுருவி நின்றது.

பதினொருவது நாள் பண்டிகைக்கு நான் காஞ்சிபுரம் சென்றிருந்தேன். அப்பொழுது எங்களிரண்டு பேரையும் போட்டோ பிடிக்க வேண்டுமென்று, ராமநாத சர்மாவும் பர்வதம்மாளும் விரும்பினர். சோமசுந்தர பாடசாலை யிலேயே போட்டோ எடுப்பதென்று ஏற்பாடாகியிருந்தது.

தான் படித்த பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியர் பலர் முன்னிலையில், புருஷன் பக்கத்தில் நின்று எப்படி போட்டோ எடுத்துக் கொள்வது? பரிகாசத்திற்கு இடமான செயலன்றோ? மங்களத்திற்கு ஒரே வெட்கம். வெட்கம், கோபமாக உருக்கொண்டது. யார் மீது? என் மீதல்ல; போட்டோ எடுக்க ஏற்பாடு செய்தவர்கள் மீது. ஆயினும் என்ன செய்வது? வாத்தியாரம்மாவின்கட்டளைக்கிணங்க பள்ளிக்கூடம்

வந்தாள். நான் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருக்க அவள் என் பக்கத்தில் நிற்க போட்டோவும் எடுக்கப்பட்டது. போட்டோ பிரதியில் அவள் முகத்தைப்பார்க்கவேண்டுமே! எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அந்தக் கணத்திற்குத்தான் அப்படி. எப்பொழுதுமே அப்படியிருக்க முடியுமா?

பண்டிகை முடிந்ததும் நான் ஊர் திரும்பி விட்டேன். என்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் மங்களத்தின் உள்ளத்தில் முளைவிடத் தொடங்கியது. நேரில் சந்திக்க முடியாதல்லவா? பெட்டியில் வைக்கப்பட்டிருந்த என் போட்டோவை அடிக்கடி எடுத்துப் பார்ப்பாள். பார்ப்பதும் எப்படி? வீட்டிலுள்ள யாரும் தன்னைக் கவனியாமலிருக்கிற பொழுது. காதலுக்குக் களவும் தெரியுமென்பது மிகவும் உண்மை. இங்ஙனம் போட்டோவை எடுத்துப் பார்ப்பதுண்டென்று அவளே பின்னர் என்னிடம் சொல்லி மகிழ்ந்திருக்கிறாள். நானும் 'அந்தப் போட்டோவில் உன் முகத்தில் தான் எத்தகைய புன்சிரிப்பு?' என்று சொல்லிப் பரிசுசித்திருக்கிறேன்.

விவாகங்கள் தெய்வ லோகத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகின்றனவென்று சொல்லுவார்கள். உண்மையில் எங்கள் விவாகம் தெய்வ சங்கற்பத்தினால்தான் நடைபெற்றது. ஏதோ ஒரு சக்தி எங்களிருவரையும் பிணைத்து வைத்தது. அப்பொழுதே, அந்தக் கணத்திலிருந்தே, அதாவது 1914-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் பதின்மூன்றந்தேதி திங்கட்கிழமை பகல் நாங்கள் மணப்பந்தலில் கை கோத்து நின்ற அந்தக் கணத்திலிருந்தே ஒருவர் உள்ளத்தில் ஒருவர் குடி புகுந்து கொண்டோம்.

விவாக தினத்திலிருந்தே என் சகோதரிக்கும் என் மனைவிக்கும் நெருக்கமான தொடர்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஒருவரையொருவர் நன்கு அறிந்து கொண்டார்கள். தனக்கு நல்ல மதனி வாய்த்ததைக் கண்டு என் சகோதரியும், அப்படியே தனக்கு நல்ல நாத்தி வாய்த்ததைக் கண்டு என் மனைவியும் முறையே பெருமைப்பட்டார்கள். என் மனைவி நடப்பது, பேசுவது, ஒரு பொருளைத் தொடுவது, இப்படி ஒவ்வொன்றும் அழகாயிருக்கிற தென்று என் சகோதரி

அடிக்கடி சொல்லுவாள்; இவள் செய்கிற ஒவ்வொரு காரியத்தையும் மெச்சுவாள்.

நானும் என் சகோதரியும் அடிக்கடி ஒருவரையொருவர் பரிசாசம் செய்து கொள்வோம். எனக்கு விவாகமான பிறகு, என் மனைவியின் நிதானம், நுண்ணிய அறிவு இவைகளை முன்னிலைப்படுத்தி, என் சகோதரி, “இவையிரண்டும் உனக்கு இல்லை” யென்று கேலி செய்வாள். “நீ அதிருஷ்டசாலி; உனக்கு நல்ல பெண்டாட்டி வாய்த்தாள்” என்பாள். என் மனைவியும், தனது நாத்தியினுடைய புன்சிரிப்பிலும் இன் சொல்லிலும் ஈடுபட்டவளாய் அவள் சொன்ன ஒவ்வொருவார்த்தையையும் பொன் மொழியாகப்போற்றினாள். இருவரும் இவ்வளவு அந்நியோந்நியமாய் இருந்தது எனக்கு எவ்வளவோ பெருமையாயிருந்தது. ஆனால் விவாகமான பத்து மாதங்களுக்குள்—1915-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம்—என் மனைவி நாத்தியற்றவளானாள். இதை, என் துரதிருஷ்டமென்று சொல்வதா? என் மனைவியின் துரதிருஷ்டமென்று சொல்வதா? இந்தக் கேள்விக்கு இன்னும் என்னால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

அன்புள்ள

வெ. சு. மியூன்

குடித்தனப் பாங்கு

தி. நகர், சென்னை
25-3-56

எனதன்புள்ள ஸ்ரீ சொ. அவர்களுக்கு நமஸ்காரம்.
நலம் பல வீனாக.

1914-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் மங்களம் என்ற பெண் என் உள்ளத்தில் குடி புகுந்தாளெனினும், 1916-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் என் மனைவியாகப் புக்ககம் புகுந்தாள். புகுந்து சில நாட்களானதும், சம்பிரதாயப்படி பிறந்தகம் திரும்பச் சென்று, சிறிது காலம் அங்கேயே இருந்து விட்டு, நவம்பர் மாதம் புக்ககத்தில் நிரந்தரமாக வசிக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளுடன் வந்து சேர்ந்தாள். நான் அப்பொழுது என் பெற்றோர்களுடன் மயிலாப்பூர் நல்லப்பன் தெருவிலுள்ள ஒரு வீட்டில் குடியிருந்தேன். அந்த வீட்டில், சமையலறையைத் தவிர மற்றொரு பெரிய அறையில் எங்கள் குடும்பத்துச் சாமான்கள் பலவும் இருந்தன. இந்தப் பெரிய அறைதான் எங்களுடைய பழுக்கத் திற்கு அதிகமாக உபயோகப்பட்டு வந்தது.

வந்த அன்றே என் மனைவி இந்தப் பெரிய அறையை அழகுற மாற்றி யமைத்து விட்டாள். பரவலாகக் கிடந்த சாமான்களை யெல்லாம் ஒரு வழிப்படுத்தி, எந்தச் சாமானை எந்த இடத்தில் வைத்தால் அழகாயிருக்குமோ, எளிதில் உபயோகப்படக்கூடியதாய் இருக்குமோ அந்த இடத்தில் அந்தச் சாமானை வைத்தாள். அந்த அறையில் நான் உபயோகித்து வந்த மேஜை யொன்று இருந்தது. அஃது இவள் கைப்பட்டு எவ்வளவு சுத்தமாகி விட்டது? மானை நான் என் அலுவலகத்திலிருந்து வந்து பார்க்கிறேன், புத்தம் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட ஓர் அறைக்கு வந்திருக்கிறோமா என்ற எண்ணமே எனக்கு உண்டாயிற்று.

எதற்காக இதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறேனென்றால், நாம் வசிக்கும் இடம் சிறிதாயிருந்த போதிலும், நாம்

கையாளும் பொருள்கள் குறைவாயிருந்த போதிலும், சிறிது முன் யோசனையுடனும் நிதானத்துடனும் காரியங்களைச் செய்வோமானால், இடமும் விசாலமடைந்து சுத்தமாக இருக்கும்; பொருள்களும் தேவைப்படுகிறபோது உபயோகத்திற்கு வரும். இதற்குக் குடும்பத்தின் பொறுப்பை உணர்தல் அவசியம். ஏனோ தானே என்று அலட்சியமாக இருந்து விடுவோமானால், பொருள்கள் நஷ்டமாவதோடு, இருக்கும் இடமும் அசுத்தப்பட்டு நமக்கு வியாதி முதலிய தொந்தரவுகள் உண்டாகும்.

வந்த அன்றே என் மனைவி, இருப்பிடத்தை இவ்வளவு அழகுற அமைத்து விட்டது என் பெற்றோர்களுக்கு மிகச் சந்தோஷம். 'என் நாட்டுப் பெண் எப்படித்தான் அரையை மாற்றி விட்டாள்' என்று சொல்லி என் தாயார், அக்கம் பக்கத்திலுள்ள சில பெண்டுகளை அழைத்துக் கொண்டு வந்து காட்டியதும், அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் என் மனைவி நமஸ்காரம் செய்து தாம்பூலம் கொடுத்ததும் இன்னும் என் பார்வையிலிருந்து அகலவில்லை.

மறுநாள் காலை, என் தாயார், என் மனைவிக்குப் பல் தேய்க்கப் பற்பொடியும், ஒரு செம்பில் ஜலமும் கொண்டு கொடுத்தாள். வந்தது வினை. குடியிருந்தவர்கள் குசுகுசு வென்று பேசத் தொடங்கினார்கள். கபடமே தெரியாத என் தாயார் என்னவென்று கேட்டாள். "நாட்டுப்பெண்ணுக்குப் பல் தேய்க்கப் பொடியும் ஜலமும் கொண்டு வந்து கொடுத்தீர்கள்; இனி சாய்வு நாற்காலி போட்டு அதில் உட்கார்ந்து, செய்து குடிப்பதற்குக் காபியும் படிப்பதற்குப் பத்திரிகையும் கொடுக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி" என்று என்னமாகப் பேசினார்கள். என் தாயாருக்கு இது பிடிக்கவில்லை. இடம் புதிதாயிற்றே என்று செய்தால் இப்படிப் பரிகாசமா என்று மன வருத்தப் பட்டாள். இந்த வருத்தத்தை முகத்திலும் கொண்டுவந்து காட்டிவிட்டாள். பரிகாசம் செய்தவர்கள், என் தாயாருக்கு அநுதாபங் காட்டுகின்ற முறையில் "படித்த நாட்டுப் பெண்ணயிற்றே; இனி நீங்கள் தான் அவளுக்கு எல்லாம் செய்து தரவேண்டும். பேப்பர் படிப்பதற்கும் புருஷனோடு பேசுவதற்கும் தான் அவளுக்குப் பொழுது சரியாயிருக்கும். பாவம், உங்களுக்கு நிரம்ப கஷ்டம்" என்று பேசினார்கள். என் தாயார் இதற்கு என்ன

பதில் சொல்லுவாள்? போகப் போகத் தெரிந்து கொள்
கூடுகளென்று சம்மாயிருந்து விட்டாள்.

படித்த பெண்ணென்றால் எவ்வளவு பரிசாசம் பார்த்தீர்
களா? ஆனால் படித்த ஆண் பிள்ளைகளே, படித்த பெண்
ணென்று பயந்து ஒடினார்களென்றால், படிப்பறியாத பெண்
கள் பரிசாசம் செய்ததில் ஆச்சரியமென்ன இருக்கிறது?
பேப்பர் படிப்பதும் புருஷனோடு பேசுவதும் எவ்வளவு
கேவலமான செயல்களாகக் கருதப்பட்டன முந்தி? இப்
பொழுது? காலம் வேகமாக மாறிவிட்டது.

புதிதாகப் புக்ககம் போந்திருக்கிற நாட்டுப் பெண்
னுக்கு அவள் மாயியார்-என் தாயார்-எங்கள் குடும்பத்துப்
பழக்க வழக்கங்கள், சம்பிரதாயங்கள் முதலியவற்றை லேசு
லேசாகச் சொல்லிக் கொடுத்து வந்தாள். பிறந்தகத்தில்
குடும்பக் காரியங்களில் ஈடுபட வேண்டிய அவசியமே இல்
லாமல் வளர்ந்து வந்த என் மனைவி, வெகு சீக்கிரத்தில் குடும்
பக்கலையில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்று விட்டாள். இதைக்கண்டு
என் தாயார் மிகவும் பெருமையடைந்தாள்.

படித்த பெண்ணென்று பரிசாசஞ் செய்தவர்களோ,
சிறிது காலமானதும், படித்த பெண் எப்படிப்பட்
டவளென்பதைத் தெரிந்து கொண்டார்கள்; தங்கள் செய
லுக்குப் பெரிதும் இரங்கினார்கள்; தங்களைக் காட்டிலும்
இந்தப் படித்த பெண், வீட்டுக் காரியங்களைச் செம்மை
யாகவும் துப்புரவாகவும் செய்வதைக்கண்டு வெட்க
முமடைந்தார்கள்; பூத்தொடுத்தல் முதல் பாட்டுப் படிக்கல்
வரை, யந்திரத்தில் மாவு அரைப்பது முதல் கால்ங் காட்டும்
யந்திரத்தை-கடிகாரத்தை-பழுது பார்ப்பது வரை எல்லாம்
இந்தப் படித்த பெண்ணுக்குத் தெரிந்திருக்கிறதே யென்று
மோவாயில் கைவைத்துப் பேசினார்கள்; இவ்வளவு தெரிந்
திருந்தும் இந்தப் பெண்ணிடத்தில் துளி கர்வத்தைக்
காணாமே, தற்பெருமை என்பது எள்ளளவும் இல்லையே,
என்ன அடக்கம், எவ்வளவு நிகரணம் என்று ஆச்சரியப்
பட்டார்கள். இவளை இப்படிப் போற்றிப் புகழ்ந்ததோ
டல்லாமல், அநேக காரியங்களில் இவளைப் பின்பற்றவும்
செய்தார்கள். இவள், தன்னை ஏளனக் கண்ணோடு அவர்கள்
பார்த்த போது எப்படி மெளனஞ் சாதித்தாளோ அப்
படியே தன்னைப் புகழ்ந்த போதும் மெளனஞ் சாதித்தாள்.

படித்த பெண்ணை நாட்டுப் பெண்ணாகப் படைத்ததற்காக எந்தாயாரிடம் முதலில் அநுதாபஞ் செலுத்தி வந்தவர்கள், பின்னர், இத்தகைய நாட்டுப் பெண் கிடைத்ததற்கு எவ்வளவோ புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டுமென்று என் தாயாரைப் பாராட்டினார்கள்.

எனது தாயார், கள்ளமற்ற உள்ளம் படைத்தவள். இச்சகமாகப் பேசத் தெரியாதவள். எல்லோரையும் ஒரே மாதிரிதான் நடத்துவாள். தனது நாட்டுப் பெண்ணை வயிற்றிலே பிறந்த பெண்ணாகக் கருதினாளே தவிர, அயல்வீட்டுப் பெண்ணாகக் கருதவில்லை. அப்படி வேற்றுமை காட்ட அவளுக்குத் தெரியவும் தெரியாது. உண்மையில் தனது மருமகளை, தன் வீடு தேடி வந்திருக்கும் திருமகளாகவே எண்ணி மகிழ்ந்தாள். அவளுக்கு, தன் நாட்டுப் பெண் எது சொன்னாலும் இனிக்கும்; எந்தக் காரியத்தை எப்படிச் செய்தாலும் பிடிக்கும். தன்னைக் காட்டிலும் வயதிலும் அனுபவத்திலும் சிறியவளான தனது மருமகளின் ஆலோசனையை அடிக்கடி நாடுவாள். இதே பிரகாரம் அந்த நாட்டுப் பெண்ணும், தனது மாமியாரின் ஆலோசனையைக்கேட்டும் அனுமதி பெற்றும் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் செய்வாள்; தனக்கு ஒரு காரியம் நன்றாகச் செய்யத்தெரிந்திருந்தும், செய்வதற்கு முந்தி எப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று மாமியாரைக் கேட்டுக்கொண்டுதான் செய்வாள். இந்த வழக்கம், அதாவது பிறரைக் கேட்டுச் செய்கிற வழக்கம் கடைசி வரை இவளை விடவேயில்லை. வயதிலும் அனுபவத்திலும் தனக்குச் சிறியவர்களாயிருப்பவர்களைக்கூட “இதை இப்படிச் செய்யலாமா, அதை அப்படிச் செய்யலாமா” என்று கேட்பாள். நான் சில சமயங்களில், “உனக்குத் தெரிந்திருக்கிற காரியத்தை ஏன் பிறரைக் கேட்டுச் செய்கிறாய்? அவர்கள் உன்னை மட்டமாக வல்லவோ நினைத்துக் கொள்வார்கள்” என்று கடிந்து கொள்கிற மாதிரி கேட்பேன். “கேட்டுச் செய்வதனால் நமக்கு என்ன குறைவு வந்து விடும்? செய்யத்தெரியாமல் கேட்கிறாளுென்று நினைத்துக்கொண்டு நம்மை அவுட்சியம் செய்தால் செய்யட்டுமே. அதனால் நாம் குறைந்து போவோமா என்ன? ஒருவருடைய லட்சியத்திலோ அலட்சியத்திலோ நமது வாழ்க்கை கட்டுண்டு கிடக்கவில்லையே?” என்று எனக்குச் சாந்தமாகப் பதிலளிப்பாள்.

என் தாயாரைப் போலவே என் தகப்பனும் மருமக ளிடத்தில் அன்பு காட்டினார். தமது தினசரிபூணைக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் அவள் முறைதெரிந்து சேகரித்துவைப்பதையும், அவளுடைய தெய்வ பக்தியையும் உற்றார் உறவினரிடம் பெருமையாகச் சொல்லிக்கொள்வார். தினந்தோறும் மாலையில் தமது அணுஷ்டானம் முடிந்ததும், எரிந்து கொண்டிருக்கும் குத்து விளக்குக்கு முன் தமது நாட்டுப்பெண் உட்கார்ந்து பாட வேண்டும். அவருடைய நிரந்தர உத்தரவு இது. அவருடைய கடைசி காலம் வரை இது, நாள் தவறாமல் நடைபெற்றது. வட மொழி சுலோகங்கள் என்ன, தமிழ்ப் பாடல்களென்ன, தெலுங்கு கீர்த்தனைகளென்ன, ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு மூன்று வீதம் பாடுவாள். உச்சரிப்பு சுத்தமாக இருக்கும். பாவம் தோன்றப்பாடுவாள். கேட்டுப் பூரிப்படைவார் என் தந்தையார். இடையிடையே தமக்கு விருப்பமான சுலோகத்தையோ பாடலையோ சொல்லச் செய்வார். அவருக்கு நல்ல சங்கீத ஞானம் உண்டு. வட மொழி, தெலுங்கு, தமிழ் ஆகிய மூன்று பாஷைகளிலும் அநேக கீர்த்தனைகளை இயற்றி யிருக்கிறார்.

என் தகப்பனர், என்னுடைய தாயார் கைப்பட சமையல் செய்து பரிமாறினால்தான் சுவைத்துச் சாப்பிடுவார். பொதுவாக, கணவன்மார் அனைவருக்கும் அமைந்து விடுகிற சுபாவம் போலும் இது. இருந்தாலும் என் தந்தையார், தமது நாட்டுப் பெண்ணினிடம் வைத்திருந்த அபிமானக் காரணமாக இவள் எப்படிப் பக்குவம் செய்து பரிமாறினாலும் அதில் திருப்தியே காட்டுவார். சமையலில் நான் ஏதும் குறை கூறினால் என் மீது அதிருப்தியைக் காட்டுவார். ஒரு சிறிய உதாரணம்.

1916-ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் கடைசி வாரம் என் மனைவி புக்ககம் வந்து சில நாட்களேயாயின. ஒரு நாள், என் மனைவிக்கு, சமையல் செய்து பரிமாறும் பொறுப்பு ஏற்பட்டது. சமையல் செய்வதில் இவளுக்கு அப்பொழுது அதிக அனுபவம் உண்டாகவில்லை. இந்த கிணியில் அதிக பயத்துடன் சமைத்தாள். கத்தரிக்காய் கறி. நானும் என் தந்தையாரும் இலை முணைர் உட்கார்ந்தோம். பரிமாறினாள். கத்தரிக்காய் கறியைச் சுவைத்தேன். அதில் கொஞ்சம் உப்பு அதிகமாயிருந்தது. அவ்வளவுதான்.

கோபம் வந்து விட்டது எனக்கு. இளமையின் மிடுக் கல்லவா? ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்த பாஷையில் வார்த்தை களை உதிர்த்துக் கொட்டினேன். பதிலாக ஒரு வார்த்தை கூட என் மனைவி சொல்லவில்லை. மறைவில் கண்ணீர் உசுத் தாளோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. சிறு பெண் தானே? என் தகப்பனார் என் செயலைக் கண்டு மிகவும் வருந் தினார். ஆனால் நேரிடையாக என்னைக் கண்டிக்கவில்லை; அப்படிக்க கண்டிப்பது அவர் வழக்கமுமில்லை. சாயங்காலம் எனது காரியாலயத்திலிருந்து வந்து பார்க்கிறேன்; என் னுடைய தினசரிக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் நீண்டதொரு புத்திமதி எழுதி வைத்திருந்தார். தமது நாட்டுப் பெண்ணை நான் கடிந்து கொண்டது மிக மிகத் தவறென்றும், அவள் மகா உத்தமி என்றும், நாட்டுப் பெண்ணாக அவள் வந்த போதிலும், தங்களைப் பொறுத்த மட்டில், அதாவது பெற் றோர் இருவரைப் பொறுத்த மட்டில் அவள் வீட்டில் பிரந்த பெண்ணென்றும், அவளை நான் சரியாக நடத்தினால்தான் தாங்களுக்குச்சரியான புத்திரகை இருக்க முடியுமென்றும், இப்படிப் பல விதமாகக் கடுமையான பாஷையில் ஆங்கிலத் தில் எழுதி வைத்திருந்தார். அதைப் படித்துப் பார்த்தேன். என் செயலுக்கு வருந்தினேன். கண்ணீர் உசுத்தேன். அது முகல் நான் என் மனைவியிடம் ஒரு மனிதகைவே நடந்து கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

என் தாயார், தன் நாட்டுப் பெண்ணினிடம் வைத் திருந்த அளவு கடந்த பாசத்திற்கு அத்தாட்சியாக எத் தனையோ நிகழ்ச்சிகளை நான் சொல்ல முடியும்.

1918-19-ஆம் வருஷங்களில் கதர் இயக்கம் ஊக்கத் துடன் பரவி வந்த காலத்தில், நான் முரட்டுக் கதரையே உடுத்துவேன்; என் மனைவியையும் உடுத்தச் செய்தேன். நான் சொல்வதற்கு முந்தியே அவள் கதர்ச் சேலையை விரும்பி உடுத்திக் கொண்டாள். பதினெட்டு முழம் சேலை எவ்வளவு கனமாயிருக்க வேண்டு மென்று நான் சொல்லத் தேவையில்லை. என் தாயார், இவ்வளவு கனமான சேலையை உடுத்திக் கொள்ளக்கூடிய தேகத்திடம் தன் நாட்டுப் பெண் ணுக்கு இல்லை யென்றும், இதில்தான் தேச பக்தியைக் காட்ட வேண்டுமா என்றும் என்னைப் பலவாறாகக் கடிந்து கொண்டாள். என் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கியே தன்

நாட்டுப் பெண் இந்த முரட்டுச் சேலைகளை உடுத்திக் கொண்டு கஷ்டப்படுகிறாளென்று கருதினாள். உண்மையில் என் மனைவி, தன்னிச்சையாகவே கதர் உடுத்தி வந்தாள். இவளது ஆடம்பர மற்ற தேச பக்தியை என் தாயார் எப்படி அறிந்து கொள்ள முடியும்?

“கனத்த சேலைகளைக் கட்டிக் கொள்வதே கஷ்டம். அதைக் காட்டிலும் கஷ்டம் அவைகளைத் துவைப்பது” என்று சொல்லி, என் தாயார், தன் நாட்டுப் பெண் சேலைகளைத் துவைத்து உலர்த்துவாள். துவைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது “இப்படி அநியாயமாகக் கஷ்டப்படுத்துகிறானே ஓர் அசல் வீட்டுப் பெண்ணே. எப்படித்தான் சுமக்கிறாளோ? எனக்கே எடுத்துத் துவைக்கக் கஷ்டமாயிருக்கிறதே” என்று சொல்லிக்கொண்டே துவைப்பாள். சில சமயங்களில் கண்ணீரும் வடிப்பாள். அதைப் பார்த்து நான் சிறு நகை செய்வேன். என் சிறு நகையைக்கவனித்து விட்டு “இந்தப் பிடிவாதம் உனக்கு வேண்டாம். அவளை என்ன விவன்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? அவள் ஒரு பெண். சுமை தூக்கும் மாடு அல்ல” என்று என் மீது சீற்ற வார்த்தைகளைச் சொரிவாள். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் என் மனைவி எனக்காக இரங்குவாள்; தன் மாமி யாருக்குச் சமாதான வார்த்தைகள் சொல்லிச் சாந்தப் படுத்துவாள். தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுகின்ற முறையில் கதர்ச்சேலைகளை விடாமல் உடுத்தி வந்தாள்.

என் மனைவிக்கு மாங்காய், புளியங்காய், விளாங்காய், நாகப்பழம் இப்படிப்பட்டவைகள் மிகவும் பிடிக்கும். நாகப் பழத்தைத் தவிர மற்றவைகளை, காய்ப் பக்குவத்தில் இருக்கும் போது சுவைத்துச் சாப்பிடுவாள். எனக்கோ, இப்படிக் காய்ப் பக்குவத்தில் இருக்கும் போது சாப்பிடுவது பிடிக்காது. வேண்டாமென்று கண்டிப்பேன். என் மனைவியும் மறுத்து விடுவாள். என் தாயாரோ, தன் நாட்டுப் பெண்ணின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைப்பதில் பிடிவாதங் காட்டுவாள்; எனக்குத் தெரியாமல் மேற்படி பொருள்களைக் கடையிலிருந்து வாங்கித் தன் நாட்டுப் பெண்ணுக்குக் கொடுத்து மகிழ்வாள். ஆனால் இதை எனக்குத் தெரியாமலிருக்கச் செய்யவும் அவளுக்குத் தெரியாது. வெள்ளை உள்ளம் படைத்தவளல்லவா? என்னிடமே

வந்து, “உனக்குத் தெரியாமல் வாங்கிக்கொடுத்தேன். அவளுக்கு இஷ்டமான பெர்னர்கள்னை வாங்கிக் கொடுத்தால்தான் எனக்குத் திருப்தியா யிருக்கிறது” என்று சொல்லியும் விடுவாள்.

1926-27-ஆம் வருஷங்களில் நான் மைசூரில் இருந்தேன். அப்பொழுது நானும் என் மனைவியும் ஸ்ரீவேங்கடாசலமம்பா என்ற ஒருபண்டிதரிடத்தில் கன்னடமும் ஹிந்தியும் படித்து வந்தோம். அவர் தினந்தோறும் மாலை நேரத்தில் வீட்டுக்கு வந்து சொல்லிக் கொடுப்பார். அவருக்கு நாங்கள் கொடுத்த தென்னவோ மாதம் நான்கு ரூபாய் தான். ஆனால் அவர் மிகுந்த சிரத்தையுடன் சொல்லிக் கொடுத்தார். அவர் முன்னிலையில் நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து படிப்போம். என் தாயார் சிறிது எட்டிஹைபோல் உட்கார்ந்துகொண்டு, நாங்கள் படிப்பதைப் பார்த்து மகிழ்வாள். என் மனைவி, ஆசிரியரைப் பல கேள்விகள் கேட்டு, தன் சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக் கொள்வாள். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் என் தாயாருக்கு, தன் மகனைக் காட்டிலும் தன் நாட்டுப் பெண் அதிக புத்திசாலி யென்பது அபிப்பிராயம்.

ஹிந்தி பரீட்சைக்கு நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாகவே சென்றோம். பரீட்சை ஹாலுக்கு என் தாயார் கூடவே வந்தாள். நாங்கள் பரீட்சைக்கு அமர்ந்து எழுதும் இடத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்தாள். தனக்குத் தெரிந்தவர்களிடம், தனது நாட்டுப் பெண் பரீட்சைக்கு எழுதியிருப்பதைப் பற்றிப் பெருமையோடு சொல்லிக்கொண்டு வந்தாள்.

பரீட்சை முடிவு வெளியாயிற்று. மைசூர் ராஜ்யத்தில் நான் முதலாவதாகத் தேறினேன். என் மனைவி இரண்டாவதாகத் தேறினாள். மொத்தம் 150 மார்க்கு. எனக்கு 121 மார்க்கும் என் மனைவிக்கு 120 மார்க்கும் முறையே கிடைத்தன. இது தெரிந்ததும், என் தாயார் “நீ என் முதலாவதாகத் தேறினாய்? மங்களமல்லவோ முதலாவதாகத் தேறியிருக்க வேண்டும்?” என்று என்னைக் கேட்டாள்! தனது நாட்டுப் பெண்ணிடத்தில் அவள் வைத்திருந்த பாசந்தான் என்னே!!

பொதுவாக எனது பெற்றோர்கள், தங்கள் நாட்டுப் பெண்ணிடத்தில் வைத்திருந்த அபிமானத்தைச் சுருக்கிச்

சொல்ல வேண்டுமானால் 'இவள் பாடுவதுதான் பாட்டு; பேசுவது தான் பேச்சு; செய்வதுதான் காரியம்' என்று இப்படிக்கருதி வந்தார்கள்.

எனது பெற்றோர்கள் வைத்திருந்த அபிமானத்திற்கு அதிகமாகவே எனது மனைவியும், சனது மாமனாரிடத்திலும் மாமியாரிடத்திலும் பக்தி செலுத்தி வந்தாள். பணிவுடனும் புன்சிரிப்புடனும் அவர்களுக்கு சிச்சுருஷை செய்வாள். 'குறிப்பறிந்து நடப்பதில் எங்கள் நாட்டுப் பெண்ணுக்கு கூடாக யாரையும் சொல்ல முடியாது' என்று அவர்கள் அடிக்கடி சொல்லி மகிழ்வார்கள்.

எனது குடும்பத்தில் மாமியார்-நாட்டுப் பெண் பிணக்கு ஏற்பட்டது கிடையாது. விட்டுக் கொடுக்கும் மனப் பான்மை இருவரிடத்திலும் இருந்தது. சில்லரை விஷயங்களைப்பற்றி அதிகமாகப் பேச மாட்டார்கள். ஓய்ந்த நேரங்களில், என் மனைவி, பெரிய புராணம், ராமாயணம், பாரதம் போன்ற சில நூல்களைப் படிப்பாள்; அல்லது அவற்றில் சில பகுதிகளை எடுத்துச் சொல்லி கருத்தை விளக்குவாள். தனது நாட்டுப் பெண் சொல்லி, தான் கேட்பதிலே என் தாயாருக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. 'எனது நாட்டுப் பெண் எவ்வளவு அழகாகப் பேசுகிறாள் பார்த்தீர்களா?' என்று, கூட இருக்கிறவர்களிடம் சொல்லிப் பெருமையடைவாள்.

ஒரு குடும்பத்தில் மாமியார்-நாட்டுப் பெண் பிணக்கு இருந்து விட்டால், அதைக் காட்டிலும் வேறு தலைவேதனை ஒரு புருஷனுக்கு இருக்க முடியாது. அவன் தாயார் பக்கமும் சார முடியாது; மனைவி பக்கமும் சார முடியாது. சில சமயங்களில் அவனுடைய நிலைமிகவும் இரங்கத்தக்கதாயிருக்கும். அந்த மாதிரி சமயங்களில்தான் 'கூறாமல் சந்தியாசங் கொள்' என்ற மனப்பான்மை உண்டாகி விடுகிறது. அதிருஷ்ட வசமாக எனக்கு அந்த மனப்பான்மை உண்டாக வில்லை; உண்டாவதற்கான காரணம் எழுவேயில்லை.

உண்மையில் என் தாயாரும் என் மனைவியும் ஒத்து வாழ்வது சிலருக்குப் பொருமையாகக்கூட இருந்தது. நான் மனசூரிலிருந்தபோது சிலர், என் தாயாரிடம் வந்து "நீங்கள்

மாமியாரும் நாட்டுப் பெண்ணும் எப்படி சண்டையிட்டுக் கொள்ளாமல் இருக்கிறீர்கள்? உங்களால் எப்படி இது முடிகிறது?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டிருக்கிறார்கள். மாமியாரும் நாட்டுப் பெண்ணும் சண்டையிட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்று எந்த நீதி சாஸ்திரம் சொல்லியிருக்கிறதோ தெரியவில்லை. இந்த மாதிரியான பேச்சுக்களுக்கு அடிப்படையான காரணம் அறியாமை தான்; குறுகிய மனப்பான்மை தான். இவை யிரண்டும் ஒழிந்தால், எத்தனையோ குடும்பங்கள் இன்ப நிலையங்களாக விளங்கும்.

உலகத்திலுள்ள மாமியார்களுக்கும் நாட்டுப் பெண்களுக்கும் எனது வேண்டு கோள் என்னவென்றால், "சண்டையிட்டுக் கொள்ளாதீர்கள்; விட்டுக் கொடுங்கள்; சில்லரை விஷயங்களைப் பெரிதாக்கிப் பேசாதீர்கள்; குடும்ப போஷணைக்கு மூல காரணமாயுள்ள புருஷனைச் சங்கடமான நிலையில் சிக்க வைக்காதீர்கள்; மன நிம்மதியுடன் கடமையைச் செய்து கொண்டு போக அவனுக்கு அதிகமான சந்தர்ப்பங்கள் கொடுங்கள்; அவன் நிம்மதியாக வாழ்ந்தால் தான் நீங்கள் நிம்மதியாக வாழ முடியும்."

அன்புள்ள

ரெ. சாமிமுத்தன்

திண்ணிய நெஞ்சம்

தி. நகர், சென்னை
1-4-56

எனதன்புள்ள ஸ்ரீ சொ. அவர்களுக்கு நமஸ்காரம்.
கலம் பல விளைக.

அந்த மெலிந்த தேகத்திற்குள் எத்தகைய திண்ணிய நெஞ்சம் குடி கொண்டிருந்தது? நினைக்க நினைக்க வியப்பும், ஏன்? திகைப்பும் கூட உண்டாகின்றன. வாழ்க்கையில் நாங்கள் எத்தனையோ மேடு பள்ளங்களைக் கடந்திருக்கிறோம்; எத்தனையோ திருப்பங்களைச் சந்தித்திருக்கிறோம். பஞ்சணையில் படுத்திருக்கிறோம்; பச்சை மண்ணைப் பரப்பி விட்டும் படுத்திருக்கிறோம். பசும்பாலைப் பதம் செய்து பருகிய நாட்களுமுண்டு; நல்ல குடி தண்ணீருக்குத் தளிக்க நாட்களுமுண்டு. ஒரு சமயங்கூட அவள்-என் மனைவி-மகிழ்ச்சியினால் பொங்கியதுமில்லை; துக்கத்தினால் தலை குனிந்ததுமில்லை. கடுமையான சூராவளிக்கு நடுவே அசையாது நிற்கும் கொடிக்கம்பம் போல் அவள் எப்பொழுதும் ஒரே நிதானத்துடன் இருந்தாள்.

மனச்சோர்வு என்பது அவள் அறியாத சொற்றொடர். இதனால், உடல் சோர்வுற்ற காலத்திலும் அதை வெகு அலட்சியமாகச் சமாளித்துக் கொள்ளும் சக்தி அவளுக்கு இருந்தது. “உச்சி மீது வானிடிந்து வீழ்ந்த போதிலும் அச்சமில்லை, அச்சமில்லை” யென்ற பாரதியார் பாடலை அவள் பாடும் போது, தன்னுடைய அனுபவத்தை, தன்னுடைய உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறாளென்றே நான் கருதுவேன். நான் எப்பொழுதாவது நிலை கலங்கி நின்றால், எனக்கு ஊக்கமளித்து, ஆறுதல் சொல்லி, தெளிந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டுவிடுவாள். அவளுக்காக நான் கலங்கிப்போய் கண்ணீர் வடிப்பேன். அவளோ, தனக்காகக் கலங்கவே மாட்டாள்; கண்ணீரும் வடிக்கமாட்டாள். கண்ணீர், கடமையை மறைத்து விடுமென்பது அவள் கருத்து.

1924-ஆம் வருஷக் கடைசியில் அவளுக்குக் கடுமை யான டையாயிட் ஜூரம். உதடுகள் கருத்து, கண்கள் குழி விழுந்து, இப்பவோ பின்னையோ என்ற நிலைக்கு வந்து விட்டாள். சிகிச்சை செய்து வந்த ஆயுர்வேத வைத்தியரும், பிழைத்தால் மறு பிறவிதான் என்று சொல்லி விட்டார். எனக்கோ அப்பொழுது எவ்வித வருமானமும் இல்லாத காலம். எப்படி யிருக்கும் எனது மனநிலை? ஆனால் என் மனைவி, தான் பிழைப்பது உறுதி யென்றும், தனக்காகக் கவலைப்பட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை யென்றும் எனக்குத் தைரியம் கூறினாள். அவளுடைய மன உறுதி தான் அவளை அந்த ஆபத்தினின்று காப்பாற்றியதென்று திண்ணமாகக் கூறுவேன்.

சென்னை தியாகராய நகரில் எனக்கென்று சொந்தமாக ஒரு மனை அமைத்துக் கொண்டு குடி வந்த போது, சுற்று முற்றும் ஒரே வேல மரங்கள்; எங்கும் ஒரே சகதி. மாலை நேரத்திலேயே நரிகள் ஊனையிடத் தொடங்கி விடும். என் வீடு, ஒற்றை மரம் போல் தனித்திருக்கும். தேய் பிறைக் காலங்களில், காரிருள் சூழ்ந்து கொண்டு எப்படிப்பட்ட வரையும் பயப்படச் செய்யும். அப்பொழுது நான் 'நவ சக்தி' பத்திரிகையில் ஊழியம் செய்து கொண்டிருந்தேன். அநேக நாட்களில் வீட்டுக்குத் திரும்பி வர இரவு பதினொரு மணிக்கு மேலாகி விடும். என் தாயாரும் எங்கள் கிராமத் திற்குச் சென்றிருப்பாள். இந்தநிலையில் என் மனைவி மட்டும் வீட்டில் தனியே இருப்பாள். நான் காரியாலயத்திலிருந்து திரும்பி வரும் வரை, பாடி வீட்டைக் காவல் செய்யும் வீரனைப்போல், வீட்டு வாசற்படியில் நின்று கொண்டிருப்பாள். நான் வீட்டுக்கு வந்ததும் "உனக்குப் பயமாக இல்லையா?" என்று கேட்பேன். "என்ன பயம்? வானத்தில் விண் மீன்கள் விட்டு விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அதோ, கிழக்கே மவுண்ட் ரோட் பக்கம் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. ரெயில்கள் போகும் சப்தம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. தோட்டப்பயிர் செய்கிறவர்கள், தங்கள் அலுவல்களை முடித்துக் கொண்டு, களைப்புத்தீர பாடிக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டும் இப்பொழுதுதான் போனார்கள்" என்று இப்படி எனக்குச் சமாதானம் கூறுவாள். தனிமை, அவளுக்கு அச்சத்தை ஊட்டியதே கிடையாது. அதற்கு மாறாக, அவளுடைய

சிந்தனை சக்தி அப்பொழுது சிறகெடுத்துப் பறக்கும். எங்கள் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருப்போம். அப்பொழுதுதான், அவளுடைய சிந்தனைப் பறவை எந்தெந்த திசையில் சென்றது என்பது எனக்கு ஒருவாறு புலனாகும். அப்பொழுது அவள் பேசிய பேச்சுக்களில் எத்தகைய இனிமை தவழ்ந்தது! எவ்வளவு ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் பொதிந்திருந்தன! ஐயோ, அவைகளை யெல்லாம் குறிப்பெடுத்து வைக்காமற் போனேனே!

1940-ஆம் வருஷக்கடைசி. ரங்கூன்ச் சேர்ந்த பக்டோ என்ற இடத்தில் வாசம். நான் கடுமையான நோய்வாய்ப்பட்டுவிட்டேன். சுமார் இரண்டு மாதங்களுக்கதிகமாகப் படுக்கையிலேயே கிடக்க வேண்டிய தாயிற்று. பிரபல டாக்டர்கள் நால்வர் ஒருங்கு சேர்ந்து ஆலோசித்து ஆலோசித்து எனக்குச் சிகிச்சை செய்து வந்தார்கள். அவர்கள் எனது உடல் நிலையைப்பற்றி என்னைக் கேட்பார்கள். எனக்கு விவரமாகச் சொல்லத் திராணி இராது; சரியாகச் சொல்லவும் தெரியாது. அப்பொழுது என் மனைவிதான் தைரியமாக முன் வந்து, விவரமாக எல்லாவற்றையும் டாக்டர்களுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படாத முறையில் சொல்லுவாள். சிறிதுகூட மனக்கலக்க மில்லாமல் இவ்வளவு தெளிவாகச் சொல்லுவதைக் கேட்ட டாக்டர்கள் வியப்படைவார்கள்.

இது மட்டுமல்ல; சரியாக நாற்பது நாட்கள் அவள் தன் கண்ணிமைகளை மூடவே யில்லை; பகலைப் போலவே இரவையும் கழிப்பாள். இரவு பூராவும் உட்கார்ந்தே கழிப்பாள். எனக்கு என்ன தேவை யென்பதை அவ்வப்பொழுது கவனித்து வேண்டுவன செய்வாள்.

கண்கள் உறக்கத்தைத் துறந்திருக்கிறபோழுது, வயிறு உணவை ஏற்றுக் கொள்ளுமா? உறவினர்களுடைய கட்டாயத்திற்காக இலை முன்னர் உட்கார்ந்து எழுந்து விடுவாள். ஊண் உறக்கம் இரண்டையும் துறந்திருந்தாள் இந்தக் காலத்தில். எப்படித்தான் அவளுக்கு இது சாத்தியமாயிருந்ததோ தெரியவில்லை. இந்த நெருக்கடியான காலத்தில் அவள் எனக்குச் செய்த சிச்ருஷைகளை எப்பிறவியிலும் என்னை மறக்க முடியாது. கணவனுக்கு மனைவி சிச்ருஷை செய்யக் கடமைப்பட்டவள்தானே என்று நீங்கள்

கேட்கலாம். அப்படியில்லை. கடமைக்கு அடிப்படையில் அன்பு திகழ வேண்டும்; ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாடு திகழ வேண்டும். இந்த அடிப்படையின் கீழ்செய்யப்படும் கடமையில் தான் தெய்வ மணங் கமழ்கிறது; செய்கிறவர்களும் செய்யப்படுகிறவர்களும் புனிதர்களாகிறார்கள். எங்களிடையே நிலவி வந்த உறவு; தெய்விக உறவு என்று நான் சொல்லிக்கொண்டால் அதைத் தற்பெருமையாக நீங்கள் கருதி விடக்கூடாது.

இந்த நாற்பது நாட்கள் கண் விழித்திருந்தாலெனினும் அவள் ஒரு பொட்டுக் கண்ணீர்கூட விடவில்லை. அப்படிக்கண்ணீர் விட்டால் நான் எங்கே அதைரியப்பட்டு விடுவேனோ என்பது அவளுடைய எண்ணம். உண்மையில் அவள் கண்ணீர் விட்டால் என்னால் சகிக்க முடிவதில்லை. அவள் மட்டுமல்ல, பொதுவாக எந்தப் பெண்மணியாகட்டும் கண்ணீர் விடுவதைப் பார்த்து என்னால் சகிக்க முடிவதில்லை; சும்மா யிருக்கவும் முடியாது. கண்ணீருக்குக் காரணமென்ன வென்பதை விசாரித்து என்னால் இயன்றவரை ஏதேனும் பரிகாரம் செய்ய முயல்வேன்.

1941-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் மூன்றாவது வாரத்திலிருந்து ஜப்பானியர்கள், ஆகாய விமானக் குண்டுகளால் ரங்கூன் நகரைத் தாக்கி வந்தனர். அப்பொழுது ரங்கூன் நகரத்தின் மத்தியில் இருக்கும் அநேக குடும்பத்தினர் சுற்றுப்புறமுள்ள பகுதிகளில் வந்து தங்கினர். நாங்கள் வசித்து வந்த பக்டோவிலும் சில குடும்பத்தினர் வந்து தங்கினர். எங்கள் வீடு ஒரு சிறிய சத்திரம் போலிருந்தது. அத்தனை பேருக்கும் நல்வரவு அளித்து, சாப்பாடு முதலியவைகள் உதவி உபசரித்தாள் என் மனைவி. அனைவருக்கும் தைரியம் சொன்னாள். குண்டுகள் விழும்போது இப்படி இப்படி இருக்க வேண்டுமென்று விவரமாகக் கூறி அனைவருடைய பயத்தையும் போக்கினாள்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு, ரங்கூனிலிருந்து பலர் கடல் மார்க்கமாகத் தாய் நாட்டுக்குத் திரும்பினர். பக்டோவில் பெரும்பாலோர் காலி செய்து விட்டனர். எங்கள் உறவினர்களில் என் மனைவி ஒருத்தி தவிர எல்லாப் பெண்டிரும் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் கப்பலேறி விட்டனர். அவள் மட்டும் செல்ல மறுத்து விட்டாள். என்னைத் தனியே

விட்டு விட்டுச் செல்ல அவள் சம்மதிக்கவில்லை. நாணும் 'போ' என்று அவளை வற்புறுத்தவில்லை. இதற்குப் பிறகு சுமார் இரண்டு மாத காலம் வரை அவள் தனியொருத்தியாகவே வீட்டில் இருந்தாள். வீட்டிலிருந்த ஆண் பிள்ளைகளாகிய நாங்கள் (என்றோடு சேர்ந்த மூன்று நான்கு பேர்) பகல் நேரத்தில் எங்கள் அலுவல்களைக் கவனிக்க வெளியே சென்று விடுவோம். அவள் மட்டும் வீட்டில் எப்படியோ தைரியமாக இருந்தாள். பகலென்றும் இரவென்றும் வேற்றுமை பாராட்டாமல் ஜப்பானிய ஆகாய விமானங்கள் குண்டுகளைப் பொழியும். 23-12-1941 முதல் 21-2-42ல் நாங்கள் பக்டோவிலிருந்து புறப்பட்டது வரை சுமார் எண்பத்தாறு தடவை ஜப்பானிய ஆகாய விமானத் தாக்குதல்கள் நடைபெற்றன.

இந்தத் தாக்குதல்களின் கடுமை, அனுபவித்தவர்களுக்குத்தான் தெரியும். ஆகாய விமானங்களிலிருந்து குண்டுகள் ஒன்றன் பின்னொன்றாக விழுகிற போது பூமி அதிரும்; வீட்டுச் சுவர்கள் ஆடும்; கதவுகள், ஜன்னல்கள் முதலியன சலசலவென்று ஓசைப்படும். இப்படிச் சுருக்கமாகச் சொல்லி விடுகிறேன்.

அபாய அறிவிப்புச் சங்கு ஊதினதும் எங்கள் வீட்டுத் தோட்டத்தில் தோண்டப்பட்டிருந்த ஆள் பதுங்கிக் குழியில் நாணும் என் மனைவியும் உறவினர் இருவரும் சென்று உட்கார்ந்து கொள்வோம். அபாயம் நீங்கி விட்டதென்று சங்கு ஊதினதும் குழியிலிருந்து வெளியே வந்து விடுவோம். என் மனைவி, வீட்டுக்காரியங்களை எவ்வித பரபரப்பமின்றிச் செய்ய தொடங்கி விடுவாள். அச்சமென்பது அவள் முகத்தில் அணுவளவும் தோன்றாது. உண்மையில் அவள் ஒருத்தி வீட்டில் இருந்தது ஆண் பிள்ளைகளாகிய எங்களுக்கு எவ்வளவோ தைரியமாக இருந்தது.

21-2-42 விடியற் காடையில் ரங்கூனை (பக்டோவை) விட்டுப் புறப்பட்ட நாங்கள் இருவரும் 24-4-42 பகல் சுமார் மூன்று மணிக்குக் கல்கத்தா வந்தடைந்தோம். வழியில் எத்தனையோ ஊர்களைப் பார்த்தோம். பலவித நோய்களையும் அனுபவித்தோம். ஏறிய மலைகள் எத்தனை? இரங்கிய கணவாய்கள் எத்தனை? புதிய புதிய மனிதர்களின் சந்திப்பு! புதியபுதிய அனுபவங்கள்! இந்த நடைப் பயணத்தின்போது

என் மனைவி காட்டிய மனோ உறுதியை என்னென்று சொல்லுவது? அவளை டோலியில் வைத்துத்துக்கிக்கொண்டு வந்த கூலியாட்களே ஆச்சரியப்பட்டுப்போயினர். செங்குத்தான மலைகளைக் கடக்கும் போது அவர்களே சிறிது துணுக்குறுவார்கள். “அம்மா, ஜாக் கிரதை! கடவுளை நினைத்துக் கொண்டு தைரியமாயிருங்கள்” என்று அவ்வப்பொழுது எச்சரிக்கை கொடுத்துக் கொண்டுவருவார்கள். அவர்களுக்குத் தைரிய மூட்டிக் கொண்டும், உற்சாகமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டும் வருவாள் என் மனைவி. அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு வருவதில் அவர்கள் அலாதி யான மகிழ்ச்சியடைவார்கள்.

இந்த வழி நடையின் போது ஒரு நாள் மேட்டுப் பாங்கான ஓரிடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த முகாமில் இரவைக் கழிக்க வேண்டியதாயிருந்தது. சுற்றிலும் அடர்த்தியான காடு. வன விலங்குகள் செய்கிற சப்தம் காதல்விழுந்து கொண்டிருந்தது. ஒரே இருட்டு. அண்டை அயலிலுள்ள வர்களைப் பார்க்க வேண்டுமானால் கையோடு கொண்டு வந்திருந்த சிறிய அளவு மெழுகுவார்த்தியை ஏற்றித்தான் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் அதை ஏற்றுவது மகாகடினம். ஏனென்றால் எப்பொழுதும் ஒரே பேய்க்காற்று. தீக்குச்சியை எடுத்துப் பற்றவைக்க முயன்றோமானால் அணைந்து அணைந்துதான் போகும் தவிர பற்றவே பற்றாது. அன்று பற்றவைத்து, முடியாமல் சலித்துப்போய் இருட்டிலேயே படுத்து விட்டோம். இரவு சுமார் பன்னிரண்டு மணியிருக்கும். என் மனைவிக்கு உள்ளங்காலை ஏதோ ஒன்று நாவால் நக்குகின்ற மாதிரி உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. என்னவென்று விழித்துக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள். நானும் உடனே ஒரு தீக்குச்சியைக் கிழித்தேன். அதுவும் எப்படியோ பற்றிக் கொண்டது. அந்த வெளிச்சத்தில் பார்த்தால் ஒரு முள்ளம் பன்றி முட்களை விரித்துக் கொண்டு ஓடுகிறது! நான் திடுக்கிட்டேன். என் மனைவியோ, ஒன்றும் நடவாதது போல் படுத்துக்கொண்டு விட்டாள்.

இன்னொரு நாள். வழி நடந்து வந்து கொண்டிருக்கிறோம். மலைப் பொழுது. இருள் சூழ ஆரம்பித்து விட்டது. இருட்டுக்கு முன்னர் முகாமைப்போய் அடைந்து விட வேண்டுமென்பதற்காகப் பிரயாணிகள் பலரும் எங்களுக்கு

முன்னேசென்று விட்டனர். நாங்கள் இருவரும் மெது மெதுவாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்ததனால் சிறிது பின் தங்கிவிட்டோம். நாங்கள் போய்ச்சேரவேண்டிய முகாமோ கண்ணுக்குத் தெரிகிற தூரத்தில்தான் இருக்கிறது. எங்கனோடு வந்தவர்கள் எங்களுக்கு முன்வை அந்த இடத்தை யடைந்து தீ மூட்டிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் அந்த இடத்தையடைய மூன்று ஏற்றங்களையும் மூன்று இறக்கங்களையும் கடக்க வேண்டும். அன்று நீண்ட தூரம் நடக்க வேண்டியிருந்ததால் எனக்குக் களைப்பு மேலிட்டு விட்டது. இனிமேல் நடக்க முடியாதென்று தோன்றியது. ஓரிடத்தில் ஸ்தம்பிதமாக நின்று விட்டேன். “இனி நான் வாழமுடியாது. என்னை இங்கேயே விட்டுவிடு. நீ சென்று முகாமையடைந்து எல்லோருடனும் சேர்ந்து கொள். என்னைப்பற்றிக்கவலைப்படாதே உயிரிருந்தால் பின் னை வருகிறேன். இல்லையானால் என்னை மறந்து விடு” என்று இப்படி என் மனையையப் பார்த்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே நான் மூர்ச்சையடைந்து கீழே விழுந்து விட்டேன். சில நிமிஷங்கள் வரை எனக்குச் சய நினைவு இல்லை. பிறகு லேசாகக் கண் விழித்துப் பார்த்தேன். மையிருள் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அடர்ந்த காட்டிலிருந்துவரும் ஓய் என்ற சப்தம் காதைத் துளைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. முன்னும் பின்னும் மனித சஞ்சாரத்தைக் காணோம். என் மனைவி மட்டும் பக்கத்திலே உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அவளைப் பார்த்ததும் எனக்கு ஒருவித ஆத்திரம் வந்தது. அவள் மீது வைத்த அன்பினால் வந்த ஆத்திரந்தான்; அதாவது, அவளாவது உயிர் பிழைத்துச் சென்று சொளக்கியமாயிருக்கட்டு மென்ற எண்ணத்தினால் வந்த ஆத்திரந்தான். “நான் தான் முன்னடியே உன்னைப் போகச் சொன்னேனே? இன்னுமாவீ இங்கே இருக்கிறாய்? இனி நீ எப்படி வேண்டுமானாலும் தொலைந்துபோ” என்று சொல்லிக்கொண்டே வேகமாகக் கிளம்பி, நேரே முகாமை அடைந்தேன். எப்படி அடைந்தேன் என்று தெரியாது. அடைந்து, விழுந்தேன் தரையில். உடனே அங்கிருந்தவர்கள், சுடுதண்ணீரை என் முகத்தில் தெளித்து எனக்குச் சிறிது தெளிவை உண்டு பண்ணினார்கள். “அம்மா எங்கே?” என்று கேட்டார்கள். “தெரியாது” என்றேன். என்னை விட்டுப் பிரிய மறுத்து என் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்தவளை ஆத்திரத்தினால் அரைக்கணத்

தில் உதறித் தள்ளி விட்டு வந்த நான் எத்தகைய கொடியன்! ஆண்மக்கள் வெகு எளிதில் அசரத் தன்மைக்கு வசப்பட்டு விடுகிறார்களென்பது எவ்வளவு உண்மை!

என்னால் கைவிடப்பட்ட என் மனைவியோ, தன்னத் தனியே மெதுவாக முகாமை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தாள். எங்களோடு வந்தவரிற் சிலர், அவளை அழைத்துக் கொண்டு வர எதிர் நோக்கிச் சென்றார்கள்; சென்று அழைத்துவந்து முகாமில் சேர்த்தார்கள்; அவளுடைய அஞ்சாமையைக்கண்டு வியந்தார்கள்; கூடவே, அவளைத்தனியே விட்டுவிட்டு வந்த என்னைக் கடிந்து கொண்டார்கள். இதற்குப் பிறகு அவள் இந் நிகழ்ச்சியைப்பற்றி யாரிடமாவது பிரஸ்தாபித்திருக்க வேண்டுமே; 'என்னைத் தனியே விட்டு விட்டு வந்தீர்களே' என்று என்னைக் கேட்டிருக்க வேண்டுமே; இல்லவே இல்லை.

1953-ஆம் வருஷம் ஜூன் மாதம் அவளுடைய மாணத்திற்குமூலகாரணமாயமைந்த நோயினால்தாக்கப்பட்டு, சிகிச்சைக்காக முதன் முதல் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். அவளுக்கு என்னமாதிரி சிகிச்சை செய்வதென்பதைப்பற்றி டாக்டர்கள் பலவிதமாக ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; அவளைப் பலவித பரிசோதனைகளுக்குட்படுத்தி வருகிறார்கள். இந்த நிலையில் ஒரு நாள் மாலை நான் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றேன். தனக்கு இன்னும் சிகிச்சை தொடங்கப்படவில்லை யென்றும், தன்னை இன்னும் பரிசோதனைக்கே உட்படுத்தி வருவதாகவும் என் மனைவி கூறினாள். இதைக் கேட்டதும், "ஐயோ, பரிசோதனைக்குரிய பொருளாகி விட்டாளே" என்ற எண்ணம் என் இதயத்தைத் தாக்கியது. உடனே மூர்ச்சையடைந்து அவள் படுத்திருந்த கட்டிலின் மீது தலை சாய்த்து விட்டேன். அவள் என்னைப் பிடித்து உலுக்கிக் கொடுத்து "என் இப்படி அதிரியப்படுகிறீர்கள்? என் உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லை. டாக்டர்கள் என்னைக்கொண்டு ஏதேனும் கற்றுக்கொள்ள முடியுமாவென்று பார்க்கிறார்கள். அவ்வளவு தானே தவிர வேறொன்றுமில்லை. நான் விரைவில் வீட்டுக்கு வந்து விடுவேன்" என்று எனக்குத்திரியம் சொன்னாள். அவள் முகத்தில் சிறிது கூட கவலைக்குறி தென்படவில்லை.

இதற்குப் பிறகு நான்கு தடவை ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப் பெற்று சிகிச்சைக்கு உடன்பட்டாள். ஒவ்வொரு தடவை ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்லும் போதும் முகமலர்ச்சியுடன் தான் செல்லுவாள்; சிகிச்சைக்கு உட்பட்டிருக்கிற போதும் முக மலர்ச்சி தான்; சிறிதுகூட மன உறுதி குலையவில்லை.

பல வித சிகிச்சைகள் செய்தும் குணம் தெரியவில்லை. கான் மிகவும் கவலையுற்றுக் கிடந்தேன். என்னைத் தனியாக விட்டுச் சென்று விடுவாளோ என்ற ஏக்கம் என்னை ஆட்கொண்டது. இந்த நிலையில்-1955-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம்—எனது நண்பர் ஒருவர், அவருக்குப் பரிச்சயமான ஒரு நல்ல டாக்டரிடம் அவளை அழைத்துக் கொண்டு போனார். நானும் சென்றிருந்தேன். அவர் பார்த்துவிட்டு “இன்னும் ஆறு மாதந்தான் உயிர் பிழைத்திருப்பாள்” என்று என்னிடம் தெரிவித்தார். இதைக் கேட்டதும் என் தலை மீது இடி விழுந்தது போலிருந்தது. சிறிது நேரம் சுய கிணைவற்றிருந்தேன். பிறகு சமாளித்துக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தேன். டாக்டர் சொன்னதை அவளிடம் எப்படித் தெரிவிப்பது? ஆனால் தெரிவிக்காமலிருக்க முடியுமா? டாக்டர் சொன்னதை அவள் சூட்சுமமாக அறிந்து கொண்டு விட்டாள். என்றாலும் டாக்டர் சொன்னதை அவளுக்குச் சொன்னேன். அப்பொழுது என் குரல் மடுங்கியது. அதைக் கேட்ட அவள் “சந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் என்ன பாடியிருக்கிறார், தெரியுமா?” என்று என்னைக் கேட்டாள். எனக்கொன்றும் புரியவில்லை. உடனே “வாழ்வாவது மாயம், மண்ணாவது திண்ணம்” என்று தொடங்கும் தேவாரப் பதிகத்தை மனமுருகப் பாடினாள். அஃது இன்னும் என் செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது; இன்னும் எத்தனை யுகங்களாலும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும்.

1. “வாழ்வாவது மாயம் மண்ணாவது திண்ணம்
பாழ் போவது பிறனிக்கடல் பசு நோய் செய்த பறிதான்
தாழாதறஞ் செய்மின் தடங்கண்ணுள் மலரோளும்
கீழ் மேலுற நின்றான் திருக்கேதார மெனரே.”

— சந்தரர் தேவாரம்

இத்தகைய திண்ணிய மனம் படைத்தவளாயிருந்த படியால் தான் அவளுக்கு அபாரமான பொறுமை இருந்தது. எதிலும் ஒரு நிதானமுடையவளாக இருந்தாள். தன்னை மறந்துகூட இந்தப் பொறுமையையும் நிதானத்தையும் அவள் இழக்கவில்லை. இதைக்கண்டு, அவளுக்குக் கடைசி தடவையாகச் சிகிச்சை செய்து வந்த டாக்டர் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்; இன்னமும் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டுதானிருக்கிறார்.

அவளுடைய பொறுமையையும் நிதானத்தையும் வசீகரமான ஒரு புன் சிரிப்பு கவிந்து கொண்டிருந்தது. கடைசி மூச்சு இருக்கிற வரை இந்தப்புன் சிரிப்பு அவளைவிட்டு அகலவேயில்லை. உயிர்போவதற்குச் சில மணி நேரமே இருந்தது. பலவீனத்தினால் பேசுஞ் சக்தியையும் இழந்து விட்டிருந்தாள். அப்பொழுது அவளுடைய தமையனார் பேர்த்தி வர்ஸலா என்ற குழந்தை, தவழ்ந்து கொண்டு அவள் படுக்கையருகில் வந்தது. அதைப்பார்த்ததும், முகத்திலே புன் சிரிப்பு சவழ 'வா, பாப்பா' என்று மெல்லிய குரலில் அழைத்தாள். என்ன ஆச்சரியம்! தனக்குச் சிகிச்சை செய்ய வரும் டாக்டரிடமும் புன் சிரிப்புத்தான். அவர், நோயைப் பற்றி விசாரிப்பார்; புன் முறுவலுடன்தான் தன் நோயைப் பற்றிக் கூறுவாள்.

அவள், தனது புன்சிரிப்பைக் கொண்டு உடல் நோயையும் உள்ளத்தின் வேதனையையும் அடக்கியாண்டு வந்தாள். அவளுடைய புன்சிரிப்புக்கு இந்த மகத்தான சக்தி இருந்தது. உடல்நிலையைப் பற்றி விசாரிக்க வருகிறவர்கள் "உடம்பு எப்படி இருக்கிறது?" என்று கேட்பார்கள். நகை முகத்துடன் 'பரவாயில்லை' என்று பதில் கூறுவாள். உண்மையில், நோய் வாட்டி வதைத்து எடுக்கும். அதைப்பற்றி லேசாகக்கூட பிரஸ்தாபிக்கமாட்டாள். யார் வந்து கேட்டாலும், எப்பொழுது வந்து கேட்டாலும் 'பரவாயில்லை' என்ற ஒரே மாதிரியான பதிலைத்தான் கடைசினேரம் வரை கூறிக் கொண்டு வந்தாள்.

மணப்பந்தலில் என்னை முதன் முதலாகக் கவர்ந்த அந்தப்புன்முறுவல், காலக்கிரமத்தில் உலக அன்பாக முதிர்ந்து எல்லோரையும் கவர்ந்தது. அது குழந்தை யென்றும் கிழவ

ரென்றும், உறவினரென்றும் அங்கியரென்றும் வேற்றுமை பாராட்டியது கிடையாது. எல்லோரிடத்திலும் எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியான புன்முறுவல்தான்.

உள்ளம் வெளிச்சமாயிருந்தால்தான் முகத்தில் புன்சிரிப்பு தோன்றும்; கண்களில் அருள் வடியும். அஃது இருட்டாயிருந்தால், அந்த முகம், மிருகசுபாவங்களைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் கண்ணாடியாக இருக்கும்.

எப்பொழுது என் மனைவி என்னைவிட்டுப்பிரிந்து சென்று விட்டாளோ அப்பொழுதே நான் இருக்குமிடம் புன்சிரிப்பு என்ற வெளிச்சம் படராத சுகையாகிவிட்டது. மற்றவர்கள் என்னோடு சிரித்துக் கொண்டதான் பேசுகிறார்கள். ஆனால் என் ஆக்மா சிரித்துப் பேசுகிறமாதிரியில்லையே.

அன்புள்ள

வெ. சா. பி. சி. சி. சி.

குடும்பம் ஒரு பந்தமா?

தி. நகர், சென்னை
7-4-56

எனதன்புள்ள ஸ்ரீ சொ. அவர்களுக்கு நமஸ்காரம்.
நலம் பல விளைக.

குடும்பத்தை ஒரு பந்தமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். அறியாமையினின்று பிறந்த கருத்து இது. குடும்பத்தில் தான் மனிதன் பரிபூரண சுதந்திரத்தைக் காண்கிறான்; அனுபவிக்கவும் முடியும். குடும்பமின்றேல் சமுதாயமே து? நாடேது? உலகமேது?

அன்பு சுரக்கும் இடம் எது? நாகரிகத்தின் பிறப்பிடம் எது? மனிதனுக்கு, ஊழையும் உப்பக்கம் காணும் ஆற்றலை அளிப்பது எது? யோசனும் போசனும் கலந்து வாழ்வது எங்கே? குழந்தைகளின் மழலைச் சொற்களும் முதியோர்களின் அனுபவ உரைகளும் சேர்ந்து ஒலிக்கும் இடம் எங்கே? குடும்பம்; குடும்பம்.

குடும்பத்தை வெறுக்கின்றவனுடைய உள்ளத்தைச் சிறிது திறந்து பாருங்கள். அது வெறுங்கட்டாந்தரையாக இருக்கும். ஒரு பசும் புல்லைக்கூட அதில் காணமுடியாது. ஒத்த நலனிலும் ஒத்த பண்பிலும் ஒருவராய் இலங்கும் இருவர் இருக்குமிடத்தைக் காணுங்கள். அங்கே எல்லா இனங்களும் மண்டிக்கிடப்பதைப் பார்ப்பீர்கள். இத்தகைய குடும்பத்தில், வறுமையோ, நோயோ, பிற இல்லாமையோ எதுவும் ஏதும் செய்யமுடியாது.

குடும்பக்கப்பலை இன்னவிதமாக இயக்க வேண்டும், அதில் இன்ன மாநிரி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பவைகளை அறிந்து கொள்ளாத சிலர், விவாகமான சிறிது காலத்திற்குப்பிறகு, குடும்ப வாழ்க்கையை வெறுத்துப்பேசுகிறார்கள். அவர்களைக் கண்டால் எனக்குப் பிடிப்பதேயில்லை. இன்பம் இன்னதென உணராத பிறவிகள்! ஆனால் அவர்களைப்பாவது என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடிகிறது. விவாக

மென்னும் வாயிற்படிக்குள் நுழையாத சிலர், குடும்ப வாழ்க்கையைப்பற்றி அலட்சியாகப் பேசுவதையும், அஃதொரு சிறைச்சாலை யென்று பரிசீலிப்பதையும், அதனை ஒரு துன்பக்கேணியாகக் கற்பனை செய்து கொண்டு அதனின்றி ஒதுங்கியிருக்க முயலுவதையும் என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடிவதில்லை.

குடும்பத்தை ஒரு பந்தமென்று நான் கனவிலும் கருதியது கிடையாது. என்னைப்போலவே என் மனைவியும் கருதியிருந்தாள். நானே அவளோ அப்படிக்கருதக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஒரு பொழுதும் எழவில்லை என்பதைப் பெருமையோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எங்களுக்குள் பிணக்கு என்பது தலைகாட்டியதே கிடையாது. நாங்கள் கருத்துவேற்றுமை கொண்டதேயில்லை. காதல் வாழ்க்கையில் ஊடல் என்று சொல்வார்களே அதுகூட எங்களுக்குத் தெரியாதென்று சொன்னால் நீங்கள் சிரிப்பீர்களோ என்னவோ?

இங்ஙனம் நாங்கள் கருத்தொருமித்து வாழ்ந்ததனால், குடும்பம் ஒரு பந்தமல்ல என்று என்னால் மார்தட்டிப் பேச முடிகிறது; அப்படிப் பேசியுமிருக்கிறேன்.

நான் 'நவ சக்தி' பத்திரிகையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த போது, ஒருநாள் மாலை திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார், அலுவலகத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர் ஒருவருக்கு நன்மொழிகள் சில பகர்ந்து கொண்டிருந்தார். கூட நானும் சில நண்பர்களும் இருந்தோம். பேச்சுக்கிடையே இல்லறத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபம் வந்தது. விவாகமாகாத அந்த இளைஞரைப் பார்த்து, முதலியார், "தம்பீ! சீக்கிரத்தில் மணஞ் செய்து கொள். அப்பொழுது உனக்கு எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகும்" என்றார். அதற்கு அந்த இளைஞர் "கலியாணம் வேண்டவே வேண்டாம் ஸார்!" என்று தன்னுடைய எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு ஒரு முடிவுகட்டிவிட்ட மாதிரி கூறினார். "ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய், தம்பீ" என்று கேட்டார் முதலியார் நிதானமாக. "விவாகஞ் செய்து கொண்டவர்களில் யாராவது சுகப்பட்டிருக்கிறார்களா, சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டார், உலக அனுபவமே அறியாத அந்த இளைஞர். உடனே நான் "நான் சுகப்பட்டிருக்கிறேன்" என்று மார்தட்டிக் கூறினேன். முதலியார், "பார்த்தாயா, தம்பீ! சுகப்பட்டவர் ஒருவருமில்லை யென்று

சொன்னாயே? இனி அப்படிச் சொல்லாதே. விவாகந்தான் ஆணையாகட்டும், பெண்ணையாகட்டும் பண்படுத்திக் கொடுக்கிறது” என்று இல்லறத்தின் மாண்பு பற்றி அந்த இளைஞருக்கு அறிவுறுத்தினார். எப்பொழுதுமே சாந்தமாகப் பேசுகிற நான், அப்பொழுது மார்தட்டிப் பேசியதைக் கண்டு முதலியாரும், கூட இருந்த சில நண்பர்களும் சிறிது ஆச்சரியமேயடைந்தனர். அந்த இளைஞர் பிரமித்தே போனார். சிறிது சமாளித்துக் கொண்டு “சர்மாவுக்குக் கிடைத்திருக்கும் பாக்கியத்தைப் போல் எல்லாருக்கும் கிடைக்குமா?” என்று இப்படி ஏதேதோ சொல்லிவிட்டு, மெதுவாக நகர்ந்து விட்டார் அந்த இடத்திலிருந்து. இங்ஙனம் என்னை ஒரு பாக்கியசாவியாக்கியது யார்? என்மனைவி. இதை எங்கணும் எக்காலத்தும் முழக்கம் செய்து கொண்டிருப்பேன்.

என் மனைவி எப்பொழுதுமே பின் தூங்கி முன் எழுவாள். கடுமையான நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த காலத்தில்கூட இந்த நியதியை அவள் கை விட்டவளல்ல. காலையில் விழித்துக் கொண்டவுடன் முதன்முதலாக மனைவியைப் பார்த்தல் நல்லதென்று சொல்லுவார்களில்லைபா? இந்த நல்லது, எனக்குத் தினத்தோறும் கிடைத்துக்கொண்டிருந்தது. என்மனைவி, நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டு திகழ, முகத்தில் புன்சிரிப்பு தவழ என் கால் பக்கம் நின்று கொண்டு “உதயமாகப் போகிறதே, எழுந்திருங்கள்” என்று சொல்லி என்னை எழுப்புவாள். எழுந்து அவள் முகத்தைப் பார்ப்பேன்; என்னையறியாத ஒருவித உற்சாகம் எனக்கு உண்டாகி விடும்.

தற்கால நாகரிகப் பெண்டிற் சிலர், காலையில் தூங்கி யெழுந்தவுடன் வெற்று நெற்றியுடனும், கலைந்த கூந்தலுடனும் காட்சியளிக்கிறார்களே, அது மாதிரி இருப்பதுதான் நாகரிகம் என்று கருதுகிறார்களே, அப்படி அவள் ஒரு கணமும் இருந்ததில்லை. அந்த நாகரிகத்தை அவள் அறியாதவள்; அதை வெறுப்பவளுங்கூட. எந்த நேரத்தில் அவளைப் பார்த்தாலும் புத்தம் புதியவளாகவே காணப்படுவாள்.

பொதுவாக, அவள் இருந்தவரையில் என்னுடைய தேவைகள் எனக்குத் தெரியாமலே இருந்து விட்டன எனக்கு எது எப்பொழுது எவ்வளவு தேவை யென்பதை

அவள்தான் திட்டமிட்டு வைத்திருந்தாள். பட்டவர்த் தனமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், நான் உண்ணுகின்ற உணவின் அளவோ, உடுத்துகின்ற உடையின் எண்ணிக்கையோ எனக்குத் தெரியாது. இப்பொழுது தான், அவள் போன பிறகு, சிறிது சிறிதாகப் பயின்று வருகிறேன். அப்பொழுதெல்லாம் அவள் நினைவு எனக்கு வராமலிருக்குமா?

நான் ஏதாவதோர் அலுவல் நிமித்தம் வீட்டைவிட்டுப் புறப்படுவதாயிருந்தால், எனக்கென்னென்ன தேவைப்படும் என்பதை உணர்ந்து முன் ஜாக்கிரதையாக அவைகளை எடுத்து வைப்பாள். நோயாளிகளைக் காணவோ, சூழந்தைகள் அல்லது முதியோர்கள் இருக்குமிடத்திற்கோ நான் செல்வதாயிருந்தால், பழமோ, பட்சணமோ தயார் செய்து அழகாகப் பொட்டலங்கட்டியோ. பையில் வைத்தோ கொடுத்தனுப்புவாள். எங்கேனும் பிரசங்கத்திற்குச் செல்வதாயிருந்தால், நான் முன்னாலேயே தயாரித்து வைத்திருக்கும் சூறிப்புக்களை எடுத்து வைத்து, கூடவே, பேசும் போது நெஞ்சில் கரகரப்பு ஏற்படாவண்ணமிருக்க, கடுக்காய், சீனா கற்கண்டு இவைகளைச் சிறு சிறு பொட்டலங்களாகக் கட்டி வைப்பாள். பிரசங்கத்தை முடித்துக்கொண்டு நான் வீடு திரும்புகிறவரையில் எனக்காகக் கவலையும்படுவாள். என்ன கவலை என்று நினைக்கிறீர்கள்? பிரசங்கம் நன்றாக, தங்கு தடையில்லாமல் நடைபெற்றதா? வெற்றிகரமாக முடிந்ததா? வந்திருந்தவர்கள் எப்படி ரசித்தார்கள்? நான் எந்தமாதிரி பேசினேன்? இவைகளைப்பற்றித்தான் கவலை. இந்த விவரங்களை யெல்லாம், நான் வீடு வந்து சேர்ந்ததும் என்னைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுவாள்; பிறகு தான் அவளுக்கு மன அமைதி ஏற்படும்.

என் படுக்கையை அவள் கையால் தட்டிப்போட்டால் தான் அவளுக்குத் திருப்தி உண்டாகும். உணவு, உடை, படுக்கை முதலியவைகள் விஷயத்தில் என் தேவைகளை நான் கவனித்துக்கொள்ள மாட்டேன் என்பது அவள் எண்ணம். அவள் எண்ணம் தவறு என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. அவள் படு நோயாகப் படுக்கையில் படுப்பதற்கு முந்தின நாள்வரை, என்னுடைய தேவைகளைக் கவனித்து வந்தாள். தான் நோய்வாய்ப்பட்ட பிறகு, தன் கையால்

எனக்குச்சமைத்துப் போட முடியவில்லையே என்ற வருத்தம் அவளுக்கு மிக உண்டு. இதை அடிக்கடி சொல்லி ஏங்குவாள்.

தாய்க்குப் பின் தாரம் என்று சொல்லுவார்கள். வயிறறிந்து, சுவை தெரிந்து அன்னமிடக்கூடியவர்கள் தாயாரும் மனைவியுமேயாவார்கள். தாயாருக்குப் பின், மனைவிதான் இந்தத்தாய்மைப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறாள். அவளிடம் அமுது அமுதமேயாகும். ஏனென்றால், இதற்கு அடிப்படையில் தாய் அன்பு நிலவுகிறதல்லவா? இந்த அடிப்படையின் மீது தயாரிக்கப்படும் உணவு எவ்வளவு எளிமையுடையதாயிருந்த போதிலும், அஃது உடலுக்கு உறுதியளிப்பதாகவே இருக்கிறது. யாருமே இதை அனுபவத்தில் கண்டுணரலாம். தாயையும் மனைவியையும் இழந்து விட்டவர்கள், நாளை அடிமைப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டிய கட்டாயத்திற்குட்பட்டு விடுகிறார்கள்; இந்த ஒரு விஷயத்திலாவது ஞானியாகக்கூடிய பக்குவத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

என் மனைவி சமையற்கலையில் கைதேர்ந்தவள். அவள் தயாரிக்கும் பட்சணங்கள் தனிச் சுவை கொண்டிருக்கும். குறைவான பண்டங்களை உபயோகித்து அதிகமான பட்சண வகைகளைத் தயாரித்து, சிறு விருந்தினையும் பெரு விருந்தாகப் பரிமளிக்கச் செய்து விடுவாள். நாங்கள் இரண்டு பேராயிருந்தாலும், எதிர்பாராத விருந்தினர் இருவரோ மூவரோ வந்து விட்டால் அவர்களுக்குத் தேவையான உணவு கிடைக்கும்படி செய்து விடுவாள். அவளுக்கு இந்தத் திறமை உண்டு என்று உறவினரிலேயே அநேகருக்குத் தெரியாது.

சில பணக்கார குடும்பங்களில், கணவனுக்கு வேண்டிய உணவை மனைவி தயாரிப்பதில்லை; தன் கையால் தயாரிக்கா விட்டாலும், பிறரால் தயாரிக்கப்பட்ட உணவைத் தன் கையால் பரிமாறுவதுமில்லை. இப்படிச் செய்வது கௌரவக் குறைவென்று கருதப்படுகிறதோ என்னவோ? இத்தகைய குடும்பங்களில் தாம்பத்திய ஒற்றுமை ஆழமுடையதாயிருக்குமா என்பது எனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறது.

அநேக குடும்பங்களில் நான் பார்த்திருக்கிறேன், கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் பிணக்கு உண்டாவதற்குக்காரணம் பணம் என்பதை. புருஷனும் மனைவியும், என் பணமென்றும் உன் பணமென்றும் சச்சரவிட்டுக் கொள்வது எவ்வளவு கேவலமாயிருக்கிறது? இதை நினைப்பது கூட எங்களால் சாத்தியமில்லாதிருந்தது. எப்பொழுது என் பணம், உன் பணம் என்ற பேச்சு எழுகிறதோ அப்பொழுதே நான் வேறு, நீ வேறு என்ற பிரிவினை ஏற்பட்டுவிடுகிறது; என் நலன் வேறே, உன் நலன் வேறேயென்று ஆகி விடுகிறது. விவாகத்தின் உட்கருத்து என்னவோ அஃது ஓடி ஒளிந்து கொள்கிறது. விளைவு என்ன? குடும்பம், முட்செடிகள் கிறைந்த புதராகி விடுகிறது. இந்தப் புதரில் வளரும் குழந்தைகள் சுயநல உருவங்களாய் உலவிக் கொண்டிருக்குமென்பதில் என்ன சந்தேகம்?

சில குடும்பங்களில் சம்பாதிக்கிற புருஷன், தனக்குத் தான் பணத்தைச் செலவழிக்க உரிமையுண்டென்றும், மனைவிக்கு அந்த உரிமையில்கூட யென்றும் நினைக்கிறான்; பெட்டகத்துச் சாவியைத் தன் இடுப்பிலேயே வைத்துக் கொள்கிறான். தன்னுடைய மனைவி ஏதேனும் செலவழிக்க விரும்பினால், தன் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டதான் செலவழிக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறான். சுருக்கமாக இவன்-கணவனாகிய ஆண் மகன்-மனைவியை ஓர் அடிமையாகவே கருதுகிறான். அவளிடத்தில் இவனுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. ஆனால் அவள்மட்டும், தன்னிடத்தில் நம்பிக்கையும் விசுவாசமும் வைக்க வேண்டுமென்றும், தன்னிஷ்டத்திற்கு நடந்துகொள்ள வேண்டியது அவள் கடமையென்றும் கருதுகின்றான். இவனைப்போல் ஒரு சுயநலக்காரன் இருக்கமுடியுமா? இவன் எந்தக் குடும்பத்திற்கு எஜமானனாயிருக்கிறானோ, அந்தக்குடும்பத்தில் பொய்யும் புனைசுருட்டும், நிலவும்; துரோகம் தலைநீட்டிக் கொண்டிருக்கும்; சில்லறை மனஸ்தாபங்கள் அவ்வப்பொழுது எழுந்து அடங்கும்; தம்பதிகளுக்குள் மன ஒற்றுமை யென்பது மருந்துக்கும்காண முடியாது. இந்த நிலையில், வெளியார்வந்து புகுந்து இருவர் மீதும் ஆதிக்கஞ் செலுத்த முற்படுவர்.

எங்களுக்கு இந்தத்தூர்ப்பாக்கியநிலை ஏற்படவில்லை. என் மனைவி என்னை எந்த அந்தஸ்தில் வைத்திருந்தாளோ அதே

அந்தஸ்தில் அவளை நான் வைத்திருந்தேன். எனக்கு அவள் சிச்ருஷை செய்து வந்தாளென்றால், என்மீது வைத்திருந்த அன்பினாலேயே தவிர, என் கட்டாயத்திற்காக அல்ல; என்னைத்திருப்தி செய்ய வேண்டுமென்பதற்காகவுமல்ல; என்னிடமிருந்து ஏதேனும் எதிர்பார்த்துமல்ல. அன்பிலே ஊறிவந்த கடமையைச் செய்வதிலே தனிப்பட்ட தொரு சந்தோஷங் கொண்டாள்; ஆகம் திருப்தியடைந்தாள்.

எனக்கு அவள் சிச்ருஷை செய்துவந்ததைப் போல் அவளுக்கு நான் சிச்ருஷை செய்துவந்தேன். மனைவிக்குக் கணவன் சிச்ருஷை செய்வதை நான் கண்ணியக் குறைவாகக் கருதவில்லை. அவள் எனக்கு எப்படிக்கடமைப்பட்டவளோ அப்படியே நான் அவளுக்குக் கடமைப்பட்டவனல்லவா? எனக்கு அவள் எப்படிப் பந்தகப்பட்டவளோ அப்படியே அவளுக்கு நான் பந்தகப்பட்டவனல்லவா? என்னிச்சைப்படி அவள் நடக்கவேண்டுமென்று நான் எதிர்பார்ப்பதுபோல் அவள், தன்னிச்சைப்படி நான் நடக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்க மாட்டாளா? அப்படி எதிர்பார்க்க அவளுக்கு உரிமையில்கூட யென்று சொல்லமுடியுமா? கணவன்மார் அநேகர் இந்தமாதிரியெல்லாம் எண்ணுவதேயில்லை.

எங்களைப் பொறுத்தமட்டில் நாங்கள் இருவரும் சம அந்தஸ்திலேயே பழகினோம். எங்களுக்குள் ஏற்றத் தாழ்வுகளே கிடையாது. இதனால் எங்களுடைய தன்மதிப்பு உணர்ச்சிக்கு ஒருபோதும் பங்கம் ஏற்பட்டதில்லை. நாங்களிருவரும் ஓரோமாதிரி எண்ணினோம்; செயலும் அப்படித்தான். நான் எதைச் செய்தால் நன்றியிருக்குமென்று அவள் எதிர்பார்ப்பாளோ அதையே நான், அவள் சொல்லாமலே செய்து முடித்திருப்பேன். அப்படியே நானும், இன்ன பதார்த்தத்தைச் சுவைத்துச் சாப்பிடலாம் போல் இருக்கிறதென்று எண்ணுவேன். அப்படியே அவள் நான் சொல்லாமலே அந்தப் பதார்த்தத்தைப் பக்குவம்செய்து வைத்திருப்பாள். கருத்தொருமித்து வாழ்தல் என்பது எங்களுக்கு மிகவும் சகஜமாகவே இருந்தது. இதனால் நாங்கள் அதிகமாகப் பேசமாட்டோம். ஏனென்றால் அப்படிப் பேசவேண்டியதற்கு அவசியமில்லை. ஒருவர் மனமறிந்து மற்றொருவர் நடந்து கொள்கிறபோது, வாய்ப்பேச்சுக்கு அதிக இடம் இல்லையல்லவா?

நாங்களிருவரும் ஒருமனப் பட்டவர்களென்பதை எங்கள் உறவினரும், எங்களோடு நெருங்கிப் பழகிய ஒரு சிலரும் நன்கு அறிவர். இவர்கள், என்மனைவி வாலானதை யொட்டி அநுதாபம் தெரிவித்து எழுதிய கடிதங்களில் இடையே சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஒரு சில பகுதிகளை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்குமென்று கருதுகின்றேன்.

கோயமுத்தூரிலிருந்து ஒருவர் எழுதுகிறார்:—

“அவள் இனிமையும் அன்பும் நிறைந்த ஆத்மா. அவள் ஒருசில வார்த்தைகளே பேசினாலும், அந்த வார்த்தைகளில் அன்பும், பிறருக்கு உற்சாகமூட்டுந் தன்மையும் தொனித்தன. சாதாரணமாகப் பிறரால் பொறுக்க முடியாத அளவுக்கு அவள் நோயினால் கஷ்டப்பட்டாள். அவளைப் பார்த்தால், கடுமையான நோயினால் பீடிக்கப் பட்டிருக்கிறாள் என்று சொல்லமுடியாதபடி, மிக்க தைரியத்துடனும் பொறுமையுடனும் அவள் தனது நோயைச் சகித்துக் கொண்டு வந்தாள். நீங்கள் இருவரும், ஒருவரையொருவர் கண்ணாக அறிந்து கொண்டு, பரஸ்பரம் பக்தி சிரத்தை செலுத்தி நேசித்து வந்தீர்கள். உங்களிருவரிடையே நிலவி வந்த நேசத்தைச் சாதாரண மக்களால் சலபமாக உணர முடியாது. நீங்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் வைத்திருந்த கனிவும் கருத்தும், மிக மௌனமாகவும், பிறரால் எளிதிலே புலப்படாததாகவும் இருந்தன; ஆனால் இனிமையாகவும் புனிதத்தன்மையுடையனவாகவும் இருந்தன. சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக உங்களிடையே உறுதியோடு நிலவி வந்த அன்பும் ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடும், மரணத்தின் கையினால் கடுமையாகத் தகர்க்கப்பட்டுப் போயின.”

டெல்லியிலிருந்து ஒருவர்:—

“விவாகத்தின் உட்கருத்து என்னவோ அதன்படி உங்கள் இருவருடைய வாழ்க்கையும் அமைந்திருந்தது; ஒருவருக் கொருவர் உதவியாயிருந்தீர்கள். உங்களிருவருடைய இருதயங்களும் ஒரே குரலில் பேசின; நீங்கள் இருவரும் ஒருவராகவே வாழ்ந்தீர்கள்.”

கோழிக் கோட்டிலிருந்து ஒருவர்:—

“பெண்மையின் லட்சியமாக அவள் இருந்தாள். அவளுடைய புலமைபிறர்க்குள்ளிதில் புலப்படாததாய் இருந்தது.

எளிமையும் அழகும் நிறைந்த வாழ்க்கையை நடத்தினார்கள். அவள் உங்களிடத்தில் வைத்திருந்த பக்தியும் விசுவாசமும், ஹிந்து பண்பாட்டிற்கும், இந்தியப் பண்பாட்டிற்கும் இயைந்ததாக இருந்தன.”

உதயபுரியிலிருந்து ஒருவர்:—

“அவள் மரியாதை மிகத் தெரிந்தவள். அவள் ஒரு மாணிக்கம். அந்த மாணிக்கத்திற்குள் புலமையும் ஞான பரிபக்குவமும் அடங்கிக் கிடந்தன. எல்லா நிலைமைகளிலும் அமைதியுடனும் நிதானமாகவும் நடந்து கொள்வாள். அவள், உங்களுக்கு எல்லாமுமாக இருந்தாள்; உங்களுடைய வாழ்க்கையின் எல்லா அமிசங்களிலும் பூரண பங்கு கொண்டிருந்தாள். உங்களிருவரையும்போல் ஒரு சிலர்தான் இருக்கக்கூடும்.”

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து ஓர் அம்மையார்:—

“மங்களம் உயிர் உன்னைவிட்டு எப்படிப் பிரிந்ததோ, ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.”

ஜான்ஸியிலிருந்து ஓர் அம்மையார்:—

“மங்களத்தின் சிரித்த முகமும், யார் வந்தாலும், ‘வா’ என்ற அன்பான வார்த்தையும், அவள் சாந்த குணங்களும் என் கண்முன் நிற்கின்றன. உங்களிருவருடைய உயிர் ஒன்றாகவும் உடல் இரண்டாகவும் இருந்தன. உங்களை விட்டு அவள் பிரிந்து போனது மனதுக்குக் கஷ்டமாகப் போயிற்று. மங்களம் எந்த விதத்திலும் புகழ்த்தகுந்தவள். அவளை யாரும் மறக்க முடியாது.”

கோலாலம்பூரிலிருந்து ஓர் அன்பர்:—

“உற்ற துணையாயிருந்த நளாயினி, வாசுகி போன்ற ஒரு புண்ணியாத்மா மறைந்து விட்டது. அம்மையின் அன்பும் ஆகரவும் பேரறிஞர் அவர்களுக்கு என்மென்றும் இருந்து காப்பதாக!”

அன்புள்ள

சி.வ. சாமிமுத்துரை

பரந்த அன்பு

தி. நகர், சென்னை
12-4-56

எனதன்புள்ள ஸ்ரீ சொ. அவர்களுக்கு நமஸ்காரம்.
நலம் பல வீளைக.

புத்திரப்பேறு இல்லையென்று நானே என் மனைவியோ கவலைப்பட்டது கிடையாது. எங்களுக்கென்று குழந்தைகளில்லையானாலும், உற்றார், ஊரார் குழந்தைகளை யெல்லாம் எங்களுடைய குழந்தைகளாகவே கருதினோம். இந்த மனப்பக்குவம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்தப் பக்குவ நிலையில் என்னைக் காட்டிலும் என் மனைவி ஒருபடி உயர்ந்தே இருந்தாளென்று சொல்ல வேண்டும். அவளிடம் யாராவது வந்து, குழந்தைகளில்லையே என்று அநுதாபம் காட்டுகின்ற முறையில் பேசினால், அவர்களுக்குப் பின் வருமாறு பதில் சொல்லுவாள்:—“நமக்கென்று குழந்தைகள் இருந்தால் நம்முடைய அன்பு, அந்தக் குழந்தைகள் அளவோடு வரம்பு கட்டிக்கொண்டு விடுகிறது. இப்பொழுதோ, எல்லாக் குழந்தைகளும் நம்முடைய குழந்தைகள் என்று கருதிக்கொண்டு விடுவோமானால், நம் முள்ளே வரம்பு கட்டிக்கொண்டுள்ள அந்த அன்பானது, உலக அன்பாக விகாசமடைகிறது. நம்மிடத்திலே தங்கியுள்ள சுயநலம் தானாகவே அகன்று கொண்டு விடுகிறது. ஆகையால் நம்முடைய அன்பு விசாலப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்ற நன்னைக்கத்துடன் தான் ஆண்டவன் புத்திரப்பேறு அளிக்கவில்லை.” இப்படியாகச் சொல்லி, அநுதாபம் காட்டிப் பேசுகிறவர்களை மேற்கொண்டு பேச விடாமல் செய்துவிடுவாள்.

உறவினர் குழந்தைகளென்றும் ஊரார் குழந்தைகளென்றும் அவள் வித்தியாசம் பாராட்டியது கிடையாது; எல்லாக் குழந்தைகளிடத்திலும் ஒரே மாதிரியாகவே அன்பு செலுத்தினாள். அவைகளைக் குளிப்பாட்டி, உணவளித்து, அழகுபடுத்திக் காண்பதிலே அவளுக்குத் தனி ஆசை.

அவள் காட்டிய அன்பின் விளைவாகச் சில சூழ்நடைகள் அவளை 'அம்மா' என்றே அழைத்தன; சில சூழ்நடைகள் 'மாமி' என்று அழைத்தன. அவளுடைய அன்பிலே வளர்ந்த சூழ்நடைகள் பலவும் நீண்ட ஆயுள் பெற்று நல்வாழ்வு வாழ்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது என் இடையறாப் பிரார்த்தனை.

புத்திரப் பேறு இல்லாக் குறையை நிறைவு செய்ய, சுவீகாரம் எடுத்துக் கொள்வதையும் அவள் விரும்பவில்லை! சுவீகாரம் எடுத்துக் கொள்வதென்பது இரவல் வாங்குவது தானே என்பது அவள் கேள்வி. வாழ்க்கையில், இரவல் வாங்குவதென்பது அவளுக்குப் பிடிக்காத விஷயம். அன்றாட விவகாரங்களில்கூட, வீட்டில் ஒருசாமான் இல்லை யென்றால், அதற்காக அந்தச் சாமானை அண்டை அயல் வீடுகளிலிருந்து இரவல் வாங்கமாட்டாள்; அந்தச்சாமான் இல்லாமலே காரியத்தை நடத்தி விடுவாள்; அல்லது அதை விலை கொடுத்து வாங்கிவரச் செய்து உபயோகப் படுத்துவாள்; வாங்கி வரும்வரை, செய்யவேண்டிய காரியத்தை நிறுத்தி வைப்பாள். இப்படிப்பட்டவள், பிறர் சூழ்நடைகளை இரவல் வாங்கச் சம்மதிப்பாளா? ஒரு போதும் சம்மதிக்க வில்லை.

இங்ஙனம் தனக்குக் சூழ்நடைகள் இல்லையென்றாலும், இல்லை யென்ற சொல் அவள் வாயிலிருந்து வந்ததே கிடையாது. "சூழ்நடைகள் இல்லையோ?" என்று யாராவது கேட்டால் "நிறைய உண்டே. எல்லாக் சூழ்நடைகளும் என்னுடைய சூழ்நடைகள்தான்" என்று இப்படிப்பதில் சொல்லுவாளே தவிர, இல்லை யென்று சொல்லவே மாட்டாள். சூழ்நடைகளுக்கும்ட்டுமல்ல, வீட்டில் அன்றாட உபயோகத்திற்குரிய எந்தப் பொருள்களுக்கும் இல்லை யென்ற சொல் புறம்பானதாகவே இருந்தது. வீட்டுக்குத் தேவைப்படக் கூடிய சாமான்களை வாங்கிவர கடைக்குச் செல்லுமுன்னர், 'இன்ன சாமான் இருக்கிறதா' என்று கேட்பேன். அதற்கு 'இல்லை' யென்று பதில் வராது; 'வாங்கிவரவேண்டும்' என்ற பதில் தான் வரும்; இல்லையென்ற சொல் வாய்தவறிக்கூட வராது. இஃது என் தாயாசிடமிருந்து பெற்ற பழக்கம். மற்றும், ஒரு பொருளை 'விற்பது' என்று சொல்லமாட்டாள்; அதனைத் 'தாழ்த்துவது' என்று தான் சொல்லுவாள்.

காதுக்கோ, மனத்துக்கோ இனிமைதராத வார்த்தைகள் அவளிடமிருந்து அகன்று நின்றன.

அவள் எப்பொழுதும் சிற்றெறும்புபோல் சுறு சுறுப் பாயிருப்பாள். பகல் நேரத்தில் சிறிது நேரம்கூட படுத்துத் தூங்கமாட்டாள். பெரும்பாலும் தோட்டத்திலேயே கழிப்பாள்; அல்லது எழுதுதல் படித்தல் முதலியவைகளில் ஈடுபட்டிருப்பாள். செடி கொடிகளிடத்தில் அவளுக்கு இருந்த பரிவை, அவள் கைபடாத காலத்தில் அவை எப்படி வாடிப்போகின்றன என்பதைக் கொண்டு உணர்ந்து கொள்ளலாம். யாரோ ஒரு ஞானி, தினந்தோறும் தன் தோட்டத்திலுள்ள ஒவ்வொரு செடியிடமும் சென்று கைசூலுக்கி வீட்டு வருவானாம். அந்தச் செடிகளும், அவன் கைப்பட்ட மாத்திரத்தில் குலங்கச் சிரிக்குமாம். இது கற்பனையாகச் சிலருக்குத்தோன்றலாம். ஆனால் அன்பினாலும் ஆதரவாலும் அணைக்கப்பட்டு வளரும் செடி கொடிகள் எவ்வளவு செழுமையாயிருக்கின்றன என்பதற்கு எங்கள் தோட்டமே ஒரு சாட்சி. ஆனால் அந்தத் தோட்டம் இப்பொழுது வாட்டமுற்றிருக்கிறது. நான் என்னதான் அவைகளைப் பரிவோடு பார்த்தாலும், என் மனைவியின் மெல்லிய கரங்கள், சங்கம் மீது படவில்லையே என்று அவை-செடி கொடிகள்-தலை குனிந்து கண்ணீர் உசுக்கின்ற மாதிரியே என் மனத்தில் படுகிறது.

தோட்டத்தில் உண்டாகும் பொருள்களை, அவைகளையோ, காயோ, பூவோ எதுவாயிருந்தாலும், பிறர்க்கு வழங்குவதில் அவளுக்கு ஒரு வித திருப்தி; அலாதியான ஒரு மகிழ்ச்சி. வீட்டுக்கு வரும் பெண்டிர்களுக்கு, சன்கையால் பூத்தொடுத்துக் கொடுப்பாள்; சாப்பூலா வழங்குவாள். வெறுங் கையோடு யாரையும் அனுப்பமாட்டாள். அவளுடைய அன்பிலே வளர்ந்த ஜெயஸ்ரீ என்ற ஒரு குழந்தை, அவளை 'பூ அம்மா' என்றே அழைக்கும். அந்த அழைப்பிலே அன்புத் தேன் சொட்டுமும்; அதைச் சுவைக்கச் சுவைக்க அவள் உள்ளத்தில் ஆனந்தம் பொங்கும்.

வீட்டிற்கு வரும் பெண்டிர்க்கு மட்டுமல்ல, விருந்தினராக யார் வந்தாலுஞ் சரி, அவர்களுக்கு உபசரிப்பதை அவள் ஒரு தனிக் கையாகவே பயின்றிருந்தாள். "வந்த விருந்திற்குக் கண்ணைக் கொடுக்க வேண்டும்; மனத்தைக்

கொடுக்க வேண்டும்; உண்மையும் அன்புமுள்ள வாக்கைக் கொடுக்க வேண்டும்; பின் செல்ல வேண்டும்” என்று பகா பாரதம் கூறுகிறது. இதை எழுத்துப் பிசகாமல் அனுஷ்டித்து வந்தாள் என் மனைவி.

வீண் பேச்சு என்பது அவளுக்கு வேப்பங்காய். அநேக குடும்பங்களில், அதிலும் ஓரளவு பொருளாதார வசதிகள் பெற்றுள்ள குடும்பங்களில், பெண் மக்கள் பெரும்பாலும் பகற்பொழுதை, நாகரிகமற்ற சம்பாஷணைகளிலும், அந்தச் சம்பாஷணைகளிலிருந்து எழும் நாணம் விட்ட சிரிப்பிலும் கழிப்பதைக் கண்டு அவள் வேதனைப்படுவாள்; அவர்களுடைய அறியாமைக்கு இரங்குவாள்; சொல்லக்கூடிய இடமாயிருந்தால், வீண் பேச்சுக்களும் வம்பு தும்புகளும் தனக்குப் பிடிப்பதில்லை யென்று நாகுக்காகச் சொல்லிக்காட்டுவாள்; வீண் பேச்சுக்களினால் விளையக்கூடிய தீமைகளை, யார் மனமும் நோகாதபடி உணர்த்துவாள். அவளுடைய இந்தச் சபாவம், உறவினர்பலர்க்கும் தெரியும். இதனால் அவளோடு ஏதேனும் பேச வேண்டியிருந்தால் விஷயத்தைப் பேசி விட்டுப் போய் விடுவார்கள்.

ஆடம்பர வாழ்க்கையை அவள் அறவே வெறுத்து வந்தாள். உடுத்துகின்ற சேலைகள், பகட்டில்லாமல் இருக்க வேண்டும்; அணிகின்ற நகைகள், ஒரு சிலவாகவும் தேவையை அறுசரித்ததாகவும் இருக்க வேண்டும். இது தான் அவள் கொள்கை. இதை உறுதியாகக் கடைப்பிடித்து வந்தாள். எங்களுடைய நாற்பத்திரண்டு வருஷகால வாழ்க்கையில், ஒரு தடவை கூட அவள் “எனக்கு இன்ன மாதிரி சேலை வேண்டும்; இன்ன நகை வேண்டும்” என்று கேட்டது கிடையாது. நான்தான் புடவைக் கடைக்குப் போவேன். “போய், உனக்கிஷ்டமானதை வாங்கி வா” என்று நான் எவ்வளவு வற்புறுத்தினாலும் போக மாட்டாள்.

நகைகளில் அவளுக்கு அதிக விருப்பமில்லை யென்று நான் தங்களுக்கு முந்தி ஒரு கடிதத்தில் தெரிவித்திருந்ததற்குத் தாங்கள் எழுதியிருந்த அழகான பதிகை அவள் பொன்னே போல் போற்றினாள். தங்களுடைய அந்த

அழகான வாசகத்தைத் திரும்பவும் இங்கே ஞாபகப்படுத்திக் கொள்கின்றேன்:—

“அம்மையார் அவர்கள் நகை வேண்டும், துணி வேண்டும் என ஏன் கேட்கப் போகிறார்கள்? அப்படிக் கேட்காத மனைவியார் தங்களுக்கு வாய்த்தது போல, அந்த நகைகளுக்கும் அணிகலன்களுக்கும் மேம்பட்ட கணவர், அம்மையார் அவர்களுக்கு வாய்த்திருக்கிறதில் அவர்கள் பெருமையடைகிறார்கள்ல்லவா?”

அவள்-என் மனைவி-எவ்வளவு அகத் தூய்மையுடையவளாக இருந்தாளோ அவ்வளவு புறத்தூய்மையுடையவளாகவும் இருந்தாள். அகத்தூய்மைக்குப் புறத்தூய்மை பெரிதும் உதவி செய்கிறதென்பதில் அவளுக்கு மிகுந்த நம்பிக்கை. பண்டங்கள், பாத்திரங்கள், துணி மணிகள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் வெகு சுத்தமாக வைத்துப் பேணி வருவாள். இங்ஙனமே வீட்டையும் அழுக்குச் சேராமல் அவ்வப்பொழுது சுத்தப்படுத்திவந்தாள். தோட்டத்திலும் அப்படியே கவனஞ் செலுத்தி வந்தாள். நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுக்கையில் கிடந்த காலத்தில்கூட, தினந்தோறும் உடையையும் படுக்கையையும் மாற்றச் செய்வாள். தன்னைச் சுற்றியுள்ள யாவும் பரிசுத்தமாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புவாள். படுக்கையிலிருந்த காலங்களில் ஒரு பொழுது கூட அவளுடைய குங்குமப் பொட்டோ, கூந்தலோ கலைந்ததில்லை.

எதிலும் ஆடம்பரத்தை விரும்பாத அவள் தெய்வ பக்தியிலும் ஆடம்பர மற்றவளாகவே இருந்தாள். பிறர் மெச்ச, பூஜை முதலியவைகளில் ஈடுபடமாட்டாள். அவள் கொண்டிருந்த தெய்வ பக்தி ஆழ்ந்தது; அடக்கமானது. பூஜைக் கிரமங்கள் அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். பூஜைக்கு வேண்டியவற்றை எடுத்து வைப்பதிலேயே அழகும் ஒழுங்கும் கலந்திருக்கும். பண்டிகை முதலிய விசேஷ நாட்களில் கோவமிடல், செம்மண்ணிடல் முதலியவைகளைத் தன்கையாலேயே செய்தால்தான் அவளுக்குத் திருப்தி. விசேஷ நாட்களில் எங்கள் வீடு நாடி வருவோர், பூஜை ஏற்பாடுகளையும், கோலம், செம்மண் இடப் பெற்றிருக்கும் அழகையும் பார்த்து மெச்சிவிட்டுப் போகாமலிருக்க மாட்டார்கள்.

பண்டிகைகளை, அவைகளின் உட்கருத்தறிந்து கொண்டாடுவாள். அந்த உட்கருத்தை மற்றவர்களுக்கும் எடுத்துரைப்பாள். அவள் கடைசியாகக் கொண்டாடியது வரலட்சுமி நோன்பு. அன்று அவளே முன் அமர்ந்து பூஜை செய்தாள். அன்று மாலை கூடியிருந்த சிறுவர் சிறுமியர்க்கு அந்த நோன்பின் தத்துவத்தையும், அது கொண்டாடப்பட வேண்டிய முறையையும் விளக்கிச் சுமார் அரைமணி நேரம் பிரசங்கம் செய்தாள். கேட்டவர்கள், அவளது அறிவோடு கூடிய பக்திக்கு வியந்தார்கள்.

தெய்வ பக்தியைப் போல் அவளுடைய தேச பக்தியும் ஆடம்பரமற்றதாக இருந்தது. தேசியத் திருநாட்களைத் தவறாமல் கொண்டாடுவாள். அன்று சிறு குழந்தைகளைக் கூட்டி வைத்து அவர்களுக்கு அந்தந்தத் திருநாளின் உட்கருத்தை உணர்த்தும் முறையில் சிறு பிரசங்கம் செய்வாள். அவர்களைக் கொண்டு தேசிய கீதங்களைப் பாடச் செய்வாள். அவர்களுக்குத் தின்பண்டங்கள் வழங்குவாள்.

காந்தியடிகளிடத்திலும் காந்திய தத்துவத்திலும் அவளுடைய பற்று மிக அதிகம். இதைப்பற்றி நாங்கள் அடிக் கடி பேசுவோம். காந்தியடிகளைப்பற்றி நான் சில நூல்கள் எழுதியிருப்பதில் அவளுக்கு மிகப் பெருமை. கடைசி நாட்களில் படுக்கையிலிருந்த போழுது, காந்தியடிகளின் ஒரு வாசகத்தை அதாவது, “தம் பக்தர்களைத் தாம் சோதிக்கும் போது, அந்தச் சோதனையைத் தாங்கக்கூடிய சக்தியையும் கடவுள் அவர்களுக்கு அளிக்கிறார்” என்ற வாசகத்தை திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லி ஆறுதலடைந்து வந்தாள்.

அன்புள்ள

ரெ. சாமிமுத்தி

கருத்தொருமித்த வாழ்க்கை

தி நகர், சென்னை
20 4-56

எதிர்ப்புள்ள ஸ்ரீ சொ. அவர்களுக்கு நமஸ்காரம்.
நலம் பல வாழ்க.

ஆண்களாகட்டும் பெண்களாகட்டும், சிறியவர்களா யிருக்கும்பொழுது ஏதோ ஒரு துறையில் அதிக ருசியுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்; அந்தத்துறையில் மேலும் மேலும் முன்னேற வேண்டுமென்ற ஆவலும் ஊக்கமும் அவர்களுக்கு நிறைய இருக்கின்றன. ஆனால் பெரியவர்களான பிறகு, அவர்களுக்கு அமைகிற சூழ்நிலையானது, அவர்களை வேறு துறைக்குத் திருப்பி விட்டு விடுகிறது. சிலருக்கு இந்த வேறு துறை, சிறுவயதில் இவர்களுக்கு எந்தத் துறையில் அதிக ருசி இருந்ததோ அந்தத் துறைக்கு நேர்மாறாகக் கூட அமைந்து விடுகிறது. அப்பொழுது முந்திய துறையில் இருந்த ருசியோ, ஆர்வமோ எல்லாம் கனவுபோல் அவர்களுக்குத் தோன்றுகிறது. சிறப்பாகப் பெண்கள் விஷயத்தில் இங்ஙனம் துறைமாற்றம் ஏற்படுவது அதிகம். என்றே சொல்லவேண்டும்.

அநேக பெண்கள் இளமைப் பருவத்தில் சாரீர சம்பந்த துடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். சங்கீதத்தில் நல்ல புலமை பெற்று, அதில் பெயரும் புகழும் பெற வேண்டுமென்று ஆசையும் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. ஆனால் அவர்களுக்கு அமையும் இல்லற வாழ்க்கையானது, சங்கீதத் துறைக்கு முற்றிலும் முரணாக இருந்து விடுகிறது. சிறு வயதில் அவர்கள் கொண்டிருந்த எண்ணம், ஆவல் எல்லாம் தேய்ந்து மாய்ந்து போகின்றன. இப்படி ஓர் எண்ணம், ஆவல் எல்லாம் நமக்கு இருந்தனவாவென்று தங்களைத் தாங்களே கேட்டுக் கொள்ளக் கூடிய நிலைமைக்குக் கூட அவர்கள் வந்து விடுகிறார்கள். ஆண்பிள்ளைகள் அநேகருடைய கதியும் இததான். சிறந்த விஞ்ஞான சாஸ்திரியாகப் புகழ் பெற

வேண்டுமென்று ஆசைப் படுகிறான் ஒருவன் சிறுவயதில். அவனே பெரியவனானபிறகு, எங்கோ ஒரு காரியாலயத்தின் மூலையில் ஊழியனாக அமர்ந்து இரவு பகலாக உழைக்கவேண்டியவனாகிவிடுகிறான்.

இன்னும் சில குடும்பங்களில் பார்க்கிறேன், கணவனுக்கு ஒரு துறையில் ருசி; மனைவிக்கு அதற்கு நேர்மாறான துறையில் ருசி. கணவனுக்கு சினிமா மோகம் அதிகமாயிருக்கும்; அது மனைவிக்கு அறவே பிடிக்காது. வீட்டுக்குவரும் விருந்தாளிகளை உபசரித்து அனுப்புவதிலே மகிழ்ச்சி காணும் புருஷனுக்கு, காக்கைக்குக் கூட அன்னமிட மனமில்லாத மனைவி வாய்த்து விடுவாள். இத்தகைய தம்பதிகளிடம் மன ஒற்றுமையென்பதை எப்படிக்காண முடியும்? இவர்களிருக்குமிடம் எப்பொழுதும் ஒரு போர்க்களமாகவே இருக்கும்.

எங்களைப் பொறுத்தமட்டில், நாங்கள் வாழ்க்கையின் பல் வேறு நிலைகளிலும் ஒருமனப் பட்டவர்களாகவே இருந்தோம்; கைகோத்தே நின்றோம். பிற்காலத்தில் சந்திப்பு ஏற்படுமென்று தெரியாமலே, சிறுவயதில், எனக்கு என்னவிதமான் மனப்போக்கு இருந்ததோ அதே விதமான மனப்போக்கு, எனக்கு மனைவியாக வாய்க்கப்போகும் மங்களத்திற்கும் இருந்தது. இப்படி இருந்ததென்று, நாங்கள் தம்பதிகளாகச் சந்திக்கிறபோது நன்றாகத் தெரிந்தது. எங்கள்ருவருடைய மனமும் வெகு சலபமாகவும் சீக்கிரமாகவும் ஒன்று பட்டதைக் கொண்டு இகனை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளமுடிந்தது.

மற்றத் துறைகளில் எங்களுடைய மனப்போக்கு ஒரே விதமாக இருந்ததென்பது அவ்வளவு விசேஷமல்ல. ஏனென்றால், கணவனும் மனைவிபுமாகக் கைகோத்துக் கொண்டு விட்ட பிறகு, சந்தர்ப்ப வசத்தினாலோ, நிர்ப்பந்தம் காரணமாகவோ, ஒரேவிதமான மனப்போக்குடையவர்களாக ஆகிவிடவேண்டியிருக்கிறது. அநேக குடும்பங்களில் இந்த மாதிரியான மன ஒற்றுமையையே காண்கிறோம். ஆனால் நாங்கள் இருவரும், இலக்கியத் துறையில் ஒருமனப்போக்குடையவர்களாக இருந்ததுதான் எனக்கு விசேஷமாகத் தென்படுகிறது.

சிறுவயதிலிருந்து மங்களத்திற்கும் எனக்கும் படிப்பில் அதிக ருசி இருந்து வந்தது. அவளுக்கோ, எனக்கோ, பொழுது போக்குக்கான புத்தகங்கள் என்று சொல்லுகிறார்களே அந்த மாதிரியான புத்தகங்களில் சுவை ஏற்படவில்லை. அறிவை வளர்க்கக் கூடிய, இதயத்தைத் தொடக்கூடிய நூல்கள்தான் எங்களுக்குச் சுவை தந்தன. இந்தமாதிரியான நூல்களைப் படிப்பதில் அதிக ஆர்வம் காட்டினோம். பொழுது போவது கூடத் தெரியாத வகையில் இவற்றில் ஈடுபட்டோம். இதனால், ருசிபேதம் என்று சொல்லுவார்களே அது கூட எங்களுக்கு இல்லை. அதாவது, பொதுவாகப் படிக்க வேண்டுமென்பதிலே மட்டுமல்ல, எந்த மாதிரியான நூல்களைப் படிக்க வேண்டுமென்பதிலும் நாங்கள் ஒரு சுவைப்பட்டவர்களாக இருந்தோம். மன ஒருமை ஏற்பட்டது எங்களுக்குப் புதுமையாகவோ வியப்பாகவோ தோன்றவில்லை.

விவாகமாவதற்கு முந்தியே நான் ஒரு நூலாசிரியரை அரும்பி விட்டேன். 'கௌரீமணி' என்ற எனது முதல் புத்தகம் அப்பொழுது வெளிவந்திருந்தது. அதில், பெண்களுக்கு நல்ல முறையில் கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்திச் சொல்லியிருந்தேன். இந்தப் பகுதியைப்படித்த என் மனைவி, பெண்கல்வியைப்பற்றி என் கருத்து யாதென்பதைத் தெரிந்து கொண்டு, மேலும் மேலும் படித்துப் பயன்பெறக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை தனக்கு அமைந்து விட்டதைக் கண்டு திருப்தியடைந்தாள்.

'கௌரீமணி'க்குப் பிறகு 'லட்சுமிநாதன்' என்ற ஒரு சிறு நாடக நூல் 1915-ஆம் ஆண்டில் வெளியாயிற்று. அதில், நான் எழுதவிருக்கிற சில நூல்களின் பட்டியொன்று சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. இதைப் பார்த்த என்மனைவி, எழுத்துப் பணியே எனது வாழ்நாள் பணியாக இருக்குமென்று ஒரு வாறு ஊகித்துக் கொண்டாள். புக்ககம் போந்த பிறகு, என்னுடைய கையெழுத்துப் பிரதிகள் சிலவற்றைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு அவளுக்குக் கிடைத்தது. அவளுடைய ஊகம் ஊர்ஜிதமடைந்தது. தான் படித்தது வீண் போகாதென்பதையும், தனது இலக்கிய ருசிக்குத் தேவையான உணவு கிடைக்கக்கூடிய இடத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டிருப்பதையும் கண்டுகொண்டாள்; மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

தனது மகிழ்ச்சியைச் செயல் வடிவத்தில் கொண்டு வந்து காட்டிய போதுதான், அவள் மகிழ்ச்சியடைந்தாள் என்பது எனக்குத் தெரியவந்தது. விஸ்தரித்துக் கொண்டு போவானேன்? காலக்கிரமத்தில், அவள், எனது இலக்கிய முயற்சிகளுக்குத் தூண்டுகோலாகவும் ஊன்று கோலாகவும் அமைந்து விட்டாள். இப்படி நான் சொல்வது, உங்களைத் தவிர, மற்றவர்களுக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கலாமோ என்னவோ? ஏனென்றால், இந்த அந்தரங்கம் அநேகருக்கு, உற்றார் உறவினருக்குக்கூட தெரியாது. தெரியவேண்டுமென்று அவள் விரும்பவில்லை. தான் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று அவள் ஆவல் கொள்ளவில்லை. என் சிருஷ்டிக்குத் துணையாயிருப்பது தன் கடமையென்று கருதினாள். இந்தக் கடமையை அடக்கமாகச் செய்து வந்தாள். தனக்கு என்ன தெரியுமென்பதை மற்றவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றோ, மற்றவர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்றோ அவள் விரும்பியது கிடையாது.

என் மனைவிக்கு, தமிழ், சம்ஸ்கிருதம், இங்கிலீஷ், தெலுங்கு, கன்னடம், ஹிந்தி ஆகிய மொழிகளில் நல்ல பரிச்சயம் உண்டு. தெலுங்கிலும், கன்னடத்திலும், ஹிந்தியிலும் என்னைக் காட்டிலும் நன்றாகப் பேசுவாள். ஒரு மொழியிலிருந்து மற்றொரு மொழிக்குப் பெயர்த்துச் சொல்லுவாள். நோய்வாய்ப்பட்டு ஆஸ்பத்திரியில் படுத்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில், அவளுடைய பலமொழி அறிவு அவளுக்குப் பெரிதும் உதவியாக நின்றது. தங்களுக்குப் பரிச்சயமில்லாத மொழியில் நோயாளிகள் சொல்வதைக் கேட்க வேண்டிய டாக்டர்களும், டாக்டர்களுக்குப் புரி கிற மொழியில் சொல்ல விரும்புகிற நோயாளிகளும், “அதோ, அந்த மூலைக்கட்டிலில், தனது நோயைப் புன்சிரிப் பினால் மறைத்துக்காட்டும் அம்மாளின்” உதவியை நாடுவார்கள். உடனே அந்த அம்மாள்—என் மனைவி—நோயாளிகளின் படுக்கைக்குச் சென்று, அவர்கள் சொல்வதை டாக்டர்களுக்குப் புரியும் பாஷையிலும், அப்படியே டாக்டர்கள் சொல்வதை நோயாளிகளுக்குப் புரியும் பாஷையிலும் எடுத்துக்கூறி இருவரையும் நிம்மதி பெறச் செய்வாள். இதனால், டாக்டர்கள், நர்ஸுகள், நோயாளிகள் ஆகிய சகலரும்

அவளிடம் தனியான அன்பு காட்டினார்கள். ஆனால் அவர்கள் காட்டிய அன்பும், செய்த சிகிச்சைகளும் பயன்தரவில்லை. இதற்கு அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?

அவளுக்குக் கற்பதிலே எவ்வளவு விருப்பம் இருந்ததோ அவ்வளவு விருப்பம் கற்பிப்பதிலும் இருந்தது. தனக்குத் தெரிந்ததை, யார்கேட்பினும் தயங்காது சொல்லிக் கொடுப்பாள். ரங்கூனில் நாங்கள் வசித்துக் கொண்டிருந்த போழுது, பகல் பதினேழுமணியிலிருந்து ஒரு மணி வரை, பெண்கள் பலருக்கு ஹிந்தி கற்பித்து வந்தாள். இதனால் அவளை 'ஹிந்தி மாமி' என்றே பலரும் அழைத்தார்கள். ஹிந்தி கற்றுக் கொள்வது மிகவும் கஷ்டமென்று அது காலும் பயப்பட்டுக் கொண்டிருந்த தாய்மார் பலர், அவள் சொல்லிக் கொடுத்த முறையினால் பயம் நீங்கி, அந்த அகில இந்திய மொழியைச் சுலபமாகக் கற்றுக் கொண்டார்கள்.

ரங்கூனுக்குடுத்த பக்டோ என்ற இடத்தில் நாங்கள் வசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அங்கு நடைபெற்று வந்த ஆரம்பப்பள்ளியில் கௌரவ ஆசிரியையாகச் சிறிது காலம் பணியாற்றினாள் என் மனைவி. அவளிடம் பயின்ற குழந்தைகள், கல்வித்துறையில் தங்களுக்கு நல்ல அடிப்படையை அமைத்துக் கொடுத்து விட்ட தங்கள் ஆரம்ப ஆசிரியைக்கு இப்பொழுதும் நன்றி செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவள் ஒரு நல்ல மேடைப் பிரசங்கி யென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவளுடைய பேச்சில் படாடோபம், சொல்லுக்கு முதலியன இரா. அடக்கமாகவும் நிதானமாகவும் பேசுவாள். விஷயத்தை யொட்டியே பேசுவாள். சிறிது கூட எல்லமீறிப் போகமாட்டாள். பேசுவதற்கு முன்னர், சிறு குறிப்பு தயாரித்துக் கொள்வாள்; அதை வைத்துக் கொண்டதான் பேசுவாள். அவள் பேச்சை நீங்கள் கேட்கவில்லை யென்று அஞ்சுகின்றேன்.

திறந்த வெளி அரங்கு என்று இப்பொழுது பிரமாதமாகப் பேசுகிறார்களல்லவா, இப்படிப் புட்டதோர் அரங்கை 1924-ஆம் ஆண்டில், எனது மைத்துனரும், மாண்ட்டிஸ்லோரி கல்வி முறையில் பெரிய டிபுணருமான் பூர் பா. சு. கிருஷ்ணசாமி ஐயரும் நானும் சென்னை அடையாற்றில் அமைத்து, அதில் 'ஜீவபாலன்' என்ற ஒரு

நாடகத்தை நடத்தினோம். வாயில்லாப் பிராணிகளைப் பவி. கொடுப்பதென்கிற பழக்கத்தை நிறுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன், பிரசாரத்திற்காக வென்றே இந்த நாடகம் என்னால் தயாரிக்கப்பட்டது. இதில் என் மைத்துனரும் நானும் முக்கிய நடிக்காளாகப் பங்கு கொண்டோம். இதில் என் மனைவி இசை ஆசிரியையாகப் பங்கு கொண்டாள். இதே பிரகாரம் 1931-ஆம் ஆண்டில் அடையாறு பள்ளிக்கூடத்தில், நான் எழுதி, முழுதும் பென். களே. நடித்த 'லவ குசன்' என்ற நாடகத்தில் இசை ஆசிரியையாக இருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல், நாடகத்துறையில் தனக்கேற்பட்டிருந்த அனுபவத்தையும் நன்கு பயன்படுத்தினாள்; நடித்த சிறுமிகளின் விசுவாசத்தையும் பள்ளி ஆசிரியர்களின் நன்மதிப்பையும் பெற்றாள்.

பொதுவாக யாருக்கு எதைச் சொல்லிக் கொடுத்தாலும் அதை இங்கிதமாகவும், மனத்தில் ஆழப் பதிசின்ற முறையிலும் சொல்லிக் கொடுப்பாள்.

எனக்குப் புத்தகப் பைத்தியம் அதிகம். என்னுடன் உரிமையோடு பழகுகின்ற நண்பர்கள் சிலர், என்னைப் 'புத்தகப் புழு' என்றே அழைப்பார்கள். இப்படி ஒரு புத்தகப் புழுவாக நான் நெளிந்து கொண்டிருப்பதற்கு என் மனைவி பெரிதும் உதவியாயிருந்தாள். வீட்டில் சில சமயம் அத்தியாவசியமான பண்டங்கள் இல்லாமற் போகும். காலையில் நான் அலுவலகத்திற்குச் செல்லு முன்னர், வீட்டுக்கு இன்னின்ன பண்டங்கள் தேவையென்று சொல்லியனுப்புவாள். நானே மாலையில் அலுவலகத்திலிருந்து திரும்புங்கால், ஏதாவதொரு புத்தகக் கடைக்குள் நுழைந்து, புத்தக வெளி வந்திருக்கும் புத்தகங்களை, கையிலிருக்கும் பணத்திற்கு வாங்கிக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்வேன். பண்டத்திற்குப் பதில் புத்தகம்! இதற்காக என் மனைவி சிறிது முகத்தைச் சுளித்துக் கொள்ள வேண்டுமே; மாட்டவே மாட்டாள். "இப்பொழுது இந்தப் புத்தகங்களை வாங்கத் தவறினால் பிறகு இவை அகப்படுமென்பது என்ன நிச்சயம்? வாங்கிவந்தது சரிதான்" என்று சொல்லி என் பைத்தியக் காரச் செயலை மெச்சுவாள். இந்த மாதிரி பலதடவை நான் செய்திருக்கிறேன். ஒரு தடவை கூட அவள் பெருமை இழந்தது கிடையாது.

நான், அநேகமாகக் காலே நேரங்களில்தான் என் எழுத்துப் பணியில் ஈடுபடுவேன். அப்பொழுது எனக்கு வேண்டிய உபகரணங்களை யெல்லாம், நான் நித்தியக் கடன்களை முடித்து வருவதற்குள் தயார்ப்படுத்தி வைப்பாள் என்ற மனைவி. எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எது தேவையென்பது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது இடையே பேச்சுக் கொடுக்கமாட்டாள்; வேறு யாரேனும் தெரியாமல் பேச வந்து விட்டால், அவர்களை ஜாதையாகத் தன்னிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு விடுவாள். சுருக்கமாக, குறிப்பறிந்து நடப்பதில் அவளை யாரும் விஞ்ச முடியாது.

பகல் நேரங்களில், நான் எழுதி வைத்ததைப் படிப்பாள்; தன்னை ஏதேனும் யோசனைகள் சொல்லக்கூடிய தாயிருந்தால் அவற்றைத் தபக்கமின்றிச் சொல்லுவாள்; ஆனால் தன் யோசனைகளை நான் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்க மாட்டாள்.

நாங்கள் மனம் விட்டுக் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்வோம். ஒருவர் கருத்துக்கு மற்றொருவர் மதிப்புக் கொடுக்கின்ற முறையிலேயே பேசுவோம். எங்களுடைய இத்தகைய சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் சிறிது வியப்பே அடைவார்கள்.

நூல்களுக்கான கையெழுத்துப் பிரதிகளை நான் சில சமயங்களில் எழுதிவிடுவேன். அவைகளை, அச்சுக் கோப்பதற்குச் சலபமாக இருக்கும் பொருட்டு நகல் செய்வாள். எழுத்து முத்து முத்தாயிருக்கும். அச்சுக்கத்திலிருந்து வரும் ப்ரூப்புகளைத் திருத்துவாள். கூடிய மட்டில், எழுத்துப் பிழையோ கருத்துப் பிழையோ இல்லாமல் எனது நூல்கள் வெளிவர வேண்டுமென்பதில் அதிக கண்ணோட்டம் செலுத்துவாள். எனது உடல் நிலை இடங்கொடாத சந்தர்ப்பங்களில், எனக்காகக் கடிதங்கள் எழுதுவாள்; கட்டுரைகள் எழுதுவாள். அநேக சமயங்களில் நான் சொல்லிக் கொண்டே போவேன்; அவள் எழுதிக்கொண்டே வருவாள். இப்படி எத்தனையோ விதங்களில் என்னுடைய எழுத்துப் பணிக்கு உதவி வந்தாள்.

அவளுக்கு நல்ல ஞாபக சக்தி உண்டு. தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ், பெரிய புராணம், கம்ப ராமாயணம்,

இப்படிப்பட்ட நூல்களில் அநேக செய்யுட்கள் அவளுக்கு மனப்பாடம். இவைகளில் எனக்குத் தேவையானவற்றை, தேவையான போது, அவளைச் சொல்லச் செய்து நான் எழுதிக்கொள்வேன். அவள் இருக்கிற தைரியத்தில், நான் அநேக செய்யுட்களை மனப்பாடம் செய்து கொள்ளாமலே இருந்துவிட்டேன். அவள் இருந்தவரையில், எனக்கு அநேக நூல்களைப் புரட்டிப்பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லாமலிருந்தது. இனி என்ன செய்வேன்?

என்னுடைய ஒரு நூல் வெளியாயிற்றென்றால், அதைப் பார்த்து அவள் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவாள் தெரியுமா? அதன் பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்ப்பாள்; மேலட்டையை எடுத்து விட்டுப் பார்ப்பாள்; என் பெயரை வாசிப்பாள்; என்னைப் பார்ப்பாள்; ஆனால் என்னைப்பாராட்டமாட்டாள். பாராட்டினால் என் தலை கனத்து விடப்போகிறதே என்ற எண்ணம்! “இன்னும் கிறைய எழுதவேண்டும்; பெயர் கிடைத்திருக்கும்படி எழுதவேண்டும்” என்று இப்படிப் பொதுப்படையாகப் பேசி எனக்கு ஊக்கமளிப்பாள்.

என் விலாசத்திற்கு வரும் கடிதங்களைக்கூட என் அனுமதியில்லாமல் அவள் திறக்க மாட்டாள். ஆனால் புதிதாக வெளி வந்த புத்தகம், நூல் அஞ்சல் மூலம் வருமானால் அதை, தானே முதலில் உடைத்துப் பிரித்துப் பார்ப்பாள்; பிறகு தான் என்னைப் பார்க்க விடுவாள். 1920-ஆம் வருஷம் ‘பஞ்சாப் படுகொலை’ என்ற என்னுடைய நூல் வெளிவந்ததும், அதை அவள் எவ்வளவு ஆவலுடன் கை நீட்டி வாங்கினாள்? எவ்வளவு பெருமையுடன் அதன் பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தாள்? அந்தக் காட்சி என் கண் முன்னேயே நிற்கிறது.

1954-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் ஆரூந்தேதி, தமிழ் எழுத்தாளர் மகா நாட்டில் எனக்குப் பட்டயம் வழங்கப்பட்டதல்லவா, அதைப் பெற்றுக்கொண்டு நான் இரவு பத்து மணிக்கு வீடு வந்து சேர்ந்தேன். அதற்கு நாலைந்து நாட்களுக்கு முந்தினான் அவள் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து விடுதலை பெற்று வீடு வந்திருந்தாள். உடல் மிகவும் பலவீன முற்றிருந்தது. சரியானபடி சமைத்துப்போட ஆளும் இல்லை. ஒரு சிறு பெண், அரை குறையாகச் சமைத்து வைத்து விட்டு வீட்டுக்குப் போய் விட்டது.

இரவு பத்து மணியாகி விட்டதால், நான் இன்னும் வீடு வந்து சேரவில்லையே என்ற ஏக்கம் அவளுக்கு. தாழ்வாரத் தீலையே என் வரவை எதிர் பார்த்திருந்தாள். நான் வந்து உள் நுழைந்தேன். வாசற் படியண்டை வந்து பட்ட யத்தையும் அதன் மீதிருந்த பூமாளையையும் தலை குனிந்து வாங்கிக்கொண்டாள். உள்ளே சென்று நான் சட்டையைக் கழற்றி வைப்பதற்குள் அவசரம் அவசரமாக அந்தப் பட்ட யத்தைப் பார்த்துவிட்டு, எனக்கு இலைபோட்டு அன்னம் பரிமாறினாள். பட்டயம் கிடைத்ததைப்பற்றித் தன் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. நான் அதிகமாகக் களைத்துப் போயிருந்ததனால் ஒன்றும் பேசாமல் படுத்துவிட்டேன். பிறகு அவள் சாவதானமாகப் பட்ட யத்தைப் பார்த்து விட்டு, என் அருகில் வந்து எனது இரண்டு கைகளையும் எடுத்து தன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள். வேறொன்றும் சொல்லவில்லை. இது தான் அவள் எனக்கு அளித்த பாராட்டு.

உறவினரல்லாத வேறு யாரேனும் வந்து “குழந்தைகள் எத்தனை?” என்று கேட்டால், சுவர்ப் பலகையில் வரிசையாக வைத்திருக்கும் எனது நூல்களைச் சுட்டிக் காட்டி “இவையே எங்கள் குழந்தைகள்” என்று பெருமையோடு சொல்லுவாள். அவர்கள் முதலில் சிறிது வியப்பே அடைவார்கள். பிறகு விவரம் தெரிந்து அவளைப் பாராட்டுவார்கள். “இந்தக் குழந்தைகள்தான்-நூல்கள்தான்-எங்களுக்குப் பிற்காலத்தில் எங்கள் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்” என்று அவர்கள் பாராட்டுதலுக்கு அடக்கமாகப் பதில் சொல்லுவாள். உண்மையான வாசகமல்லவா?

அன்புள்ள

சி. சாமிமுத்து

சங்கற்பம்

தி. நகர், சென்னை
27-4-56

எனதன்புள்ள ஸ்ரீ சொ. அவர்களுக்கு நமஸ்காரம்.
நலம் பல விளைக.

எனது வாழ்க்கைக்கு வெளிச்சம் தந்து வந்த விளக்கு இன்னும் சில ஆண்டுகளேனும் எரிந்து கொண்டிருக்குமென்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். என் எண்ணத்தில் மண் விழுந்து விட்டது. இதற்காக நான் யாரையேனும் நொந்து கொள்ள முடியுமா? என் முன் வினைப்பயனை நான் தானே அனுபவிக்க வேண்டும்?

என் எண்ணம் ஈடேறவில்லையாயினும் என் மனைவியின் எண்ணம் ஈடேறி விட்டது. மஞ்சள் குங்குமத்துடன் எனக்கு முந்திக்கொண்டு விடவேண்டுமென்று அவள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது பிரார்த்தனைக்குச் செவி சாய்த்து ஆண்டவன் அவளைத் தன்னிருப்பிடத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு விட்டான். மங்களமாகப் பிறந்த அவள் மங்களமாகவே போய் விட்டாள்.

தாங்கள் கடைசி தடவையாக அவளைப் பார்த்தபோது இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நம்மை விட்டுப் பிரிந்து போய் விடுவாளென்று எண்ணியிருக்க மாட்டீர்கள். எவ்வளவு கணீர் கணீரென்று உங்களோடு பேசினாள்? எவ்வளவு நம்பிக்கையுடன் நீங்கள் உங்கள் அலுவலை நாடிச் சென்றீர்கள்? நீங்களென்ன, அவளுக்குச் சிகிச்சை செய்து வந்த டாக்டரும், கடைசி நேரம் வரை எவ்வளவு நம்பிக்கையுடன் இருந்தார்? ஆனால்— இந்த ஆனால் கேள்வியை எத்தனை தடவை என் வாழ்க்கையில் சந்தித்திருக்கிறேன்?

அவளும், கடைசி நாளுக்கு முந்தின நாள் வரை நம்பிக்கையுடன் தானிருந்தாள். உடல் நோய் ஏதுமின்றிச் சில நாட்களாவது இருந்து விட்டுப் போக வேண்டுமென்ற விருப்பம் அவளுக்கு இருந்தது. ஏனென்றால், மனிதன்

மூன்று விதமான எச்சங்களோடு மரிக்கக்கூடாதென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். அதாவது, கடன் எச்சம், நோய் எச்சம், பகைமை எச்சம் ஆகிய மூன்றும் இல்லாமல் உயிர் போக வேண்டுமென்பது கருத்து. இந்த உண்மையை அவள் நன்கு அறிந்திருந்தாள். இதனால் தான், நோய் எச்சமின்றிச் சில நாட்களாவது இருக்க வேண்டுமென்று அவள் ஆசைப்பட்டாள். அந்த ஆசை சிறைவேறக்கூடிய மாதிரியான சூறிகள் பல்வகைகடைசி நாள் வரையில் அவளிடம் இருந்தன; நம்பிக்கையுடனிருந்தாள்.

கடைசி நாளுக்கு முந்தின நாள் தான், அவளது நம்பிக்கையில் சிறிது தளர்ச்சி காணப்பட்டது. அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. காலை நேரம். வழக்கம் போல் காபி அருந்தி விட்டு, படுக்கையில் உட்கார்ந்த வண்ணம், ஜன்னல் வழியாகத் தெருவில் போகிறவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது நான் அங்குச்சென்றேன். “சாபி சாப்பிட்டாயா?” என்று கேட்டேன். “ஆச்சு; நீங்கள்?” என்றாள். “ஆச்சு” என்றேன். சிறிது நேரம் மெளனம். பிறகு “இத்தனை நாட்களாக, நான் பிழைத்து, சிறிது காலம் உயிர் வாழ்வேன் என்ற நம்பிக்கையுடனிருந்தேன். இன்று, அந்த நம்பிக்கை என்னைக் கைவிட்டுப் போய் விட்டதாக உணர்கிறேன்” என்றாள். “ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்? ஒன்றும் நடக்காது” என்று நான் சொல்லி விட்டு வெளியே வந்து விட்டேன். அப்பொழுதே என் அடி வயிற்றில் ஒரு குழறல் ஆரம்பித்துவிட்டது. அவளோ, இப்படிச் சொன்னதற்கப்புறம் அதிகமாகப்பேசவில்லை. தன் கவனத்தை, தனது சுற்றுச் சார்புகளுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு போய்விட்டாள். இந்த நிலையில் அவள் உள்ளத்தில் என்னென்ன எண்ணங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தனவோ, யாருக்குத் தெரியும்? ஆனால் அந்த எண்ணங்கள், இவ்வுலக பந்தங்களினின்று விலகியிருந்தன வென்று நான் நிச்சயமாகச் சொல்லுவேன்.

இப்படிச் சொல்லுவதற்கு என்ன ஆதாரம் என்று கேட்கிறீர்களா? கடைசி நேரத்தில், அவள் நல்ல நினைவுடனேயே இருந்தாள். ஆனால் கண்கள் மூடியிருந்தன. அருகிருந்தவர்கள் “உங்களிடம் வதேனும் சொல்ல விரும்புகிறீர்களோ

என்னவோ? கேளுங்கள்” என்று என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார்கள். நானும் அப்படியே அவள் படுக்கையண்டை சென்று “என்ன” என்று கூப்பிட்டேன். - இப்படி “என்ன” என்று சொல்லித்தான் நான் என் மனைவியை அழைப்பது வழக்கம்.-என் குரலைக் கேட்டதும் மூடியிருந்த அவள் கண்கள் திறந்தன. என்னைப் பார்த்தாள். அவ்வளவு தான். மறுபடியும் கண்கள் மூடி விட்டன. என்னிடம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால் சொல்லுவதற்கு ஒன்று மில்லை.

மிக மிகச் சுருங்கிய முறையில் நடைபெற்ற எனது அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவின் போது அவள் எவ்வளவு சுறுசுறுப்புடன் இருந்தாள்? வந்தவரை யெல்லாம் எப்படி எப்படி உபசரித்தாள்? அதற்குப்பிறகு தூற்றிருபது நாட்கள் தான் அவள் உயிரோடிருப்பாள் என்று அப்பொழுது யாராவது நினைத்திருப்பார்களா?

எனது அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவை மிக விமரிசையாக நடத்தச் செய்ய வேண்டுமென்று அவள் என்னென்னவோ திட்டங்கள் போட்டிருந்தாள். அந்தத் திட்டங்களுக்கு ஊக்கமளிக்கும் முறையிலும், அவைகளைச் செயல்படுத்தும் வகையிலும் தாங்கள் உதவி செய்யச் சித்தமாயிருந்தீர்கள். ஆனால் எனது உடல் நிலை குறுக்கே நின்றது உங்களுடைய எண்ணங்கள், அவளுடைய திட்டங்கள் எல்லாம் மணல் வீடாகச் சரிந்து போய் விட்டன. அவள் உள் எதிர்பார்த்தபடி சீக்கிரத்தில் அபிவிருத்தியடையவில்லை. நான் எங்கே முந்திக்கொண்டு விடப்போகிறேனோ என்று அஞ்சினாள். இதனால் தன் உடல் பராமரிப்பு விஷயத்தில் கவனக்குறைவு காட்டி வந்தாள். என் வற்புறுத்தலுக்கிணங்க, சிகிச்சைக்கு உட்பட்டு வந்தாளேயன்றி, தன்னிச்சையாக ஏதும் செய்து கொள்ளவில்லை.

நோய் வாய்ப்பட்ட நிலையிலிருந்துங்கூட எனக்குச் செய்து வந்த பணிவிடைகளை அவள் சிறிது கூடக் குறைத்துக்கொள்ளவில்லை. எனக்கு எந்தச் சமயத்திலும் ஏது

தேவை யென்பதை உணர்ந்து அந்தத் தேவையை நிறைவேற்றி வந்தாள். இதை நினைக்க நினைக்க என் உள்ளம் மெழுகாகக் கரைகிறது. அப்பொழுதெல்லாம், அவள் மாணப் படுக்கையில் கிடந்த காட்சி என் அகக்கண் முன்னே வந்து நிற்கிறது.

எந்த மென்மையான கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு 1914-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் பதின்மூன்றாம் தேதி திங்கட்கிழமை பகல், சம்சார சாகரத்தில் இறங்கினேனோ, அந்தக் கரங்கள், 1956-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் பதின்மூன்றாம் தேதி திங்கட்கிழமை பகல், என்னைத் தனிமையென்னும் பாறையிலே தவிக்க விட்டு விட்டு, என் பற்றினின்றும் விடுதலை செய்து கொண்டன. முதல் திங்கட்கிழமை யன்று அந்தக் கரங்களை நான் பற்றிய பொழுது அவை எவ்வளவு உஷ்ணமாயிருந்தன! கடைசி திங்கட்கிழமை அதே கரங்களைத் தொட்டுப் பார்க்கிறேன். ஐயோ! எப்படிச் சில்லிட்டுப் போயிருந்தன? கொதித்து வந்த என் கண்ணீரில் அவற்றை நனைத்துப்பார்த்தேன்; சூடு ஏறவே இல்லை. ஆனால் அந்தக் கணத்திலிருந்து என் உள்ளத்தில் சூடு ஏறத் தொடங்கி விட்டது.

நாற்பத்திரண்டு கால இல்லற வாழ்க்கை! திரைப்படக் காட்சிபோல் எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஓடி நின்று விட்டது? வாழ்க்கை ஒரு கண்ணை மூச்சி விளையாட்டு என்று சொல்வார்கள். அஃது எவ்வளவு உண்மையென்பதை இப்பொழுது நன்கு உணர்கிறேன். ஆனால் இந்த விளையாட்டில் நாங்கள் இருவரும் மனப்பூர்வமாகக் கலந்து கொண்டோம். இன்பங்களும் துன்பங்களும் எங்கள் வாழ்க்கைக்கு மெருகு கொடுத்தன. இரண்டையும் ஒரே மாதிரியாகக் கருதி அனுபவித்தோம். இனி?

நான் தனியன். எனக்கு வாழ்க்கை யென்பதேது? நான் மூச்சு விட்டுக்கொண்டு உலளி வருவதை வாழ்க்கையென்று கருதுவீர்களானால், அந்த வாழ்க்கை ஏற்கனவே நான் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறபடி ஒரு பாலைவனந்தான். ஆனால் அந்தப் பாலைவனத்தில் தாங்கள் ஒரு பசும் புற்றரையாக எனக்கு இருக்கிறீர்கள். அஃதெனக்குப் பெரிய ஆறுதலாயிருக்கிறது. அதனால் நான் தன்மனபிக்கையையும் தைரியத்தையும் இழக்கவில்லை. அப்படி

இழந்து விடுவேனெனில் என் மனைவிக்குத் துரோகம் செய்தவனவேன். சூட்சும சரீரத்தில் இருந்துகொண்டு என்னைப் பாதுகாத்து வரும் அவள் “என் இப்படித் தன்னம்பிக்கையை யும் தைரியத்தையும் இழந்து விடுகிறீர்கள்?” என்று கேட்பாள்; கடிந்து கொள்வாள். என்னைக் கடிந்துகொள்ள அவளுக்குப் பூரண உரிமையுண்டு. அவள் உயிரோடிருந்த போது இந்த உரிமையை அடைந்திருந்தாள். இப்பொழுது இன்னும் அதிகமாக அந்த உரிமையை உபயோகிப்பாள் என்பது திச்சயம். “என்னைப்பற்றிய கவலைதான் இனி உங்களுக்கு இல்லையே? இனி உங்கள் குறிக்கோளை நாடிச் செல்வதில் என்ன தடை?” என்று கேட்பாளல்லவா? என்னுடைய குறிக்கோள்தான் அவளுடைய சங்கற்பம்; அவளுடைய சங்கற்பந்தான் என்னுடைய குறிக்கோள்.

அவளுடைய சங்கற்பம் இன்னதென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக் காட்ட விரும்புகிறேன். “நான் நூறு புத்தகங்கள் எழுதி முடிக்க வேண்டும். நூறாவது புத்தகத்தை எழுதி முடித்து விட்டு, அதற்குமேல் நான் ஓய்வு கொள்ள வேண்டும்.” இது தான் அவள் சங்கற்பம்; எனக்கெட்டிருந்த கட்டளை. இந்தக் கட்டளையை நிறைவேற்ற முயல்வேன். ஆண்டவன் அருளும் தங்கள் அன்பும் தேவை.

உண்மையில் நண்பரே! என் மனைவி இறந்து விட்டதாக என்னால் எண்ண முடியவில்லை; இருப்பதாகவே என் நினைப்பு. எங்கோ அயலூருக்குப் போயிருப்பதாகவும், திரும்பி வந்து விடுவாளென்றுமே என் மனம் கருதுகிறது. எப்பொழுதும் அவள் என்னை இருக்க வேண்டுமென்பது தான் என் பிரார்த்தனை. இப்பிறவியில் மட்டுமல்ல; எப்பிறவியிலும்.

அன்புள்ள

வெ. சாமிமுத்து

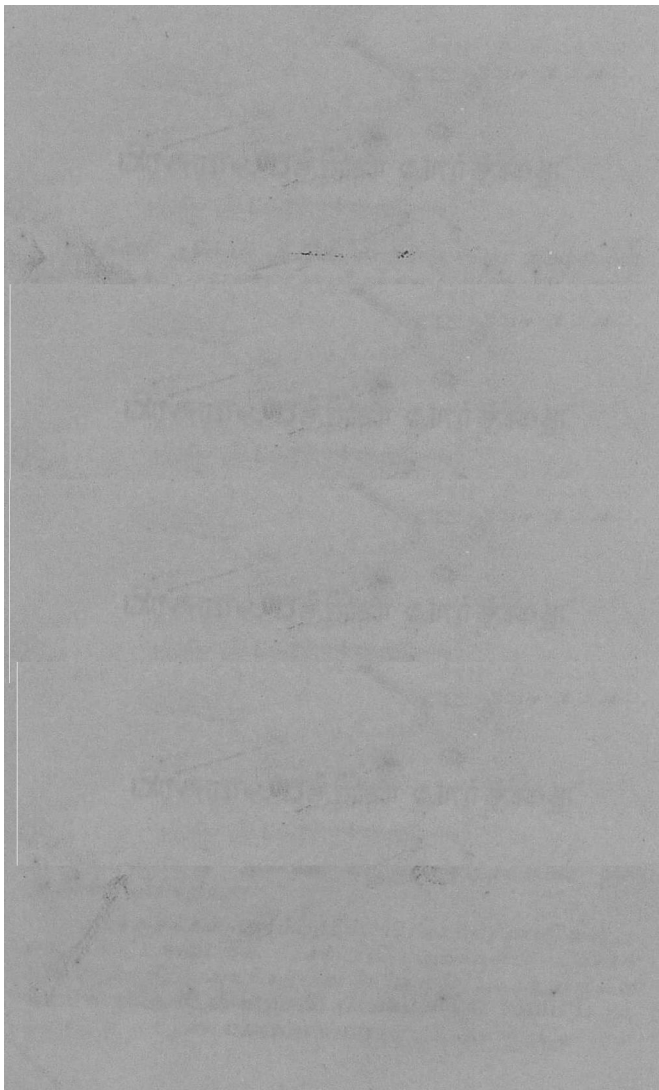
எங்கள் உறவும் சில நினைவுகளும்

புத்தகமொன்றின் பகுதி கடினமும் உருவியும்

பி. ஜோ. பி. பதிப்பாளர் என்ற தொடர்பு ஒரு புறமிருக்க அன்புக்குப் பாத்திரமான நண்பன் என்ற முறையிலே, அம்மையார்பற்றிய நினைவுகளை ஆசிரியர் சர்மாஜி என்னிடம் கடித வாயிலாகப் புகன்றதை முன்பகுதியில் வாசகர்களுக்கு அளித்ததோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல், எங்கள் உறவு பற்றி விளக்க வேண்டுவதும் கடமையாகக் கொண்டு என் ஞாபகத்திற்கு எட்டியவரை சில விஷயங்களை இந்தப் பகுதியில் சொல்லியிருக்கிறேன்.

அரு. சொக்கலிங்கம்,
பதிப்பாளர்.
பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்.

“பெண்மைக்கு இலக்கணமாக வாழ்ந்த
தேவீ! எங்கள் பார்வையிலிருந்து வெகு
தொலைவுக்குப் போய் விட்டாய்; அப்
பொழுது சிறிது கண்ணீர் சிந்தினேம்.
ஆனால் எங்கள் உள்ளத்தில் குடி கொள்ள
உடனே வந்து விட்டாய்; இப்பொழுது
எங்கள் கண்ணீரைத் துடைத்து
விட்டோம்.”

எங்கள் உறவும் சில நினைவுகளும்

ஆசிரிய தம்பதிகளுக்கும் பிரபஞ்சஜோதி பிரசுராலயத் திற்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பு இன்றைக்கு (1957 ல்) இரு பதாண்டுகளைக் கடந்து விட்டது. ஸ்ரீ வெ. சாமிநாதசர்மா அவர்கள் இதுகாறும் எழுதிய அத்தனை நூல்களும் அம்மையார்-சர்மாஜியின் மனைவியார்-அவர்கள் பணி சேர்ந்தே முழு உருப்பெற்று வெளிவந்திருக்கின்றன. இதுவரை பி. ஜோ. பி க்குக் கிடைத்துவந்த அந்த இரட்டைப்பணியில் அம்மையார் அவர்கள் மூலம் கிடைத்து வந்த பணியை ஆண்டவன் திரும்ப எடுத்துக்கொண்டு விட்டான். சாதாரணமாக ஓர் ஆசிரியருக்கும் பதிப்பாளருக்கும், ஆசிரியர் எழுதிக்கொடுக்கும் புத்தகம் வெளியாகும் வரை, அல்லது அந்தப்புத்தகம் விற்பனையாகும் வரை உறவு நீடித்திருப்பது வழக்கம். அந்தப்புத்தகத்தின் மறு பதிப்புக்கூட அந்தப்பதிப்பகத்திலிருந்து வெளிவருமென்ற நம்பிக்கை கிடையாது. அது, ஆசிரியர் விருப்பத்தை அல்லது பதிப்பாளர் விருப்பத்தைப் பொறுத்ததாக இருக்கும். அதாவது ஒரே ஆசிரியரின் நூல்கள் ஒரே பதிப்பகத்திலிருந்து வெளிவருமென்ற கியமம் கிடையாது.

எங்கள் ஆசிரியருக்கும் எங்களுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள உறவு அத்தன்மை வாய்ந்ததல்ல. சர்மாஜியின் நூல்களை வெளியிடுவதற்கென்றே ஏற்படுத்தப்பட்ட ஸ்தாபனந்தான் பி. ஜோ. பி. என்பது வாசகர்களறிந்ததே. அதன் இருபது வருட வளர்ச்சியில், சர்மாஜியின் நூல்களைத் தவிர வேறு எந்த ஆசிரியர் நூல்களையும் பிரசுரித்தது கிடையாது. அப்படி வேறு ஆசிரியர் நூல்களைப் பிரசுரிப்பதாக இருந்தால், அந்த ஆசிரியர், சர்மாஜியின் சனி மதிப்புக்குரியவராக இருக்கவேண்டும். சர்மாஜியின் சம்மதத்தின் பேரில்தான் அந்த நூல்களும் பிரசுரிக்கப்படும். இதுவே எங்கள் சங்கற்பம். சர்மாஜியின் நூல்களைத் தமிழரிடையே பரப்பி, தமிழுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்தோடு இந்தப்

பிணைப்பு எங்களுக்குள் ஏற்பட்டது. இந்தப் பிணைப்பு வாசகர்களின் அன்பைப்பெறப் பெற மேலும் மேலும் வலுததுக் கொண்டு வருகிறது.

அம்மையார் அவர்கள் இரண்டு வருடங்கள் வரை தொடர்ந்து நோய்வாய்ப்பட்டு ஓயாத சிகிச்சைக்குள்ளாகி உடல் மெலிந்து வந்தார்கள். அந்தச்சமயத்திலும் அவர்களின் மாறாத தமிழ்ப்பக்தி தளிர்விட்டுக் கொண்டே இருந்தது. அம்மையார் உடம்பு சீர்பட வேண்டி ஒளடதப் பிரயோகங்கள் குறைவர நடந்து கொண்டதான் வந்தன. சில சமயம் அவர்கள் உடம்பின் உபாதை குறைந்து அவர்களுக்குச்சாந்தி நிலவியதென்றால், ஒளடதங்களால் அந்தச் சாந்தி அவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை; சர்மாஜி எழுதிய புது நூல்கள் வெளியான சமயத்தில்தான் ஏற்பட்டது. சர்மாஜி நிறைய நூல்கள் எழுதவேண்டுமென்பது அம்மையாரின் எண்ணம். தம் உடல் கோளாறால் சர்மாஜி பாதிக்கப்பட்டு, நூல் எழுதுவதில் தடை ஏற்பட்டு விடப்படாதென்பதற்காக அதிக கவலை கொள்வார்கள். அம்மையார் ஆபுட்காலத்திற்குள் சர்மாஜி நூறு புத்தகங்களாவது எழுதி வெளிவந்துவிடவேண்டுமென்பதும், அதற்குத்தகுந்தபடி தம்மாலான பணியை அவர்களுடன் சேர்ந்து செய்ய வேண்டுமென்பதும் அம்மையார் கொண்டிருந்த அவா. சர்மாஜியால் எழுதிய ஒவ்வொரு நூலும் வெளிவரும் சமயம், அம்மையார், ஒவ்வொரு குழந்தையைப் பெற்றெடுத்த சந்தோஷத்தையே அடைந்து வந்தார்கள்.

அம்மையார் மறைவுக்குச் சுமார் இருபது நாட்களுக்கு முந்தித்தான் வியாதி கோரூபம் பெற்றது. படுக்கையிலிருந்த நலுங்கக் கூடப்படாது; நலுங்க முடியவுமில்லை. வேற்றூரிலிருந்த எனக்குத் தகவல் கொடுக்கப்பட்டு நான் ஓடோடியும் வந்தேன். வந்ததும், அம்மையாரின் உடல் நிலையை விசாரித்தறிந்த சில மணி நேரத்தில் நானும் சர்மாஜியும் அம்மையார் அவர்கட்குச் சாந்தி ஒளடதம் தயாரிக்கத் தலைப்பட்டுவிட்டோம். அந்தச் சமயம் சர்மாஜியும் பூரண திடகாத்திரத்துடனில்லை. அதற்குச் சுமார் இரண்டு மாதத்திற்கு முன்பு அவர்களும் கடுமையான வியாதியால் தாக்கப்பட்டு அப்பொழுதுதான் உடம்பு தேறிவந்து கொண்டிருந்தார்கள். இதனால் அவர்களால்

புது நூல்கள் எழுதமுடியவில்லை. புது நூல்கள் வெளிவந்தால் அதில் அம்மையார் அவர்கள் சாந்தி பெறுவார்கள் என்பதை நாங்கள் அறிந்திருந்தோம். அதற்கு வழிகண்டு பிடிக்க எங்களுக்கு நேரமாகவில்லை. சர்மாஜி அவர்கள் ஆசிரியராக இருந்து நடத்திவந்த ஜோதி என்ற மாதப் பத்திரிகையில், சர்மாஜி எழுதிய நூற்றுக் கணக்கான கட்டுரைகள் இருந்தன. அதைப்பகுதி பகுதியாகப் பிரித்து, சில புத்தகங்களாக வெளியிடலாமென்ற எண்ணம் இடம்பெற்றது. அதை உருவப்படுத்தியதில் சுமார் பத்துப் புத்தகங்களுக்கு ஏற்றதாகக் காணப்பட்டது. அதை ஒன்றன்பின்னொன்றாக வெளியிடுவதென்றும், மறுபதிப்புக்கு வரவேண்டியவைகளையும் சேர்த்து இருபது நூல்களைச் சீக்கிரத்தில் வெளியிடுவதென்றும் திட்டத்திற்கு வந்தோம். இம்முடிவை அம்மையாரிடம் சொல்லி அப்புத்தகத் தலைப்புகளையும் எடுத்துக் காட்டி அவை சம்பந்தமாக வரவேண்டிய பதிப்புரைகளையும் படித்துக்காட்டினோம். இந்தச் சாந்தி ஓளடதம் அவர்களுக்கு ஏற்றதாகக் காணப்பட்டது. புத்தகத்தின் எண்ணிக்கையும் அவர்கள் குறிக்கோளை எட்டிப் பிடிக்க ஏற்றதாக இருந்தது. அதைக்கேட்டு அவர்கள் முகமலர்ந்தார்கள். ஆனால் அந்தப் புத்தகங்களைப் பதிப்பிப்பதற்கு நாங்கள் அடிகோலுவதற்குள் அவர்கள் மறைந்து விட்டார்கள். இப்பொழுது அந்தப்புத்தகங்கள் ஒன்றன்பின்னொன்றாக வெளிவந்து கொண்டிருப்பதானது, அவர்கள் ஆத்மா சாந்தியடைய ஏதுவாக இருக்கு மென்பதில் ஐயமில்லை.

அம்மையார் அவர்கள் வியாதியுற்ற சமயம், அவர்கள் மனத்தில் மற்றொரு விஷயமும் குடி கொண்டது. அதாவது சர்மாஜியோடு இயைந்த நாற்பத்திரண்டு வருட தாம்பத்திய வாழ்க்கையில் இருவரும் சேர்ந்து, தேசத்திற்கும், சமூகத்திற்கும், தமிழுக்கும் ஆற்றிய பணிகளையும், சர்மாஜியின் குண சித்திரங்களையும் தாமோ அல்லது வேறு யாரோ சுருக்கமாகவாவது எழுதி வெளிவந்தால் நல்ல தென்று எண்ணினார்கள். அதற்காக அவர்கள் ஆள்பத்திரியில் படுத்தபடுக்கையாகக் கிடக்கும் பொழுது சிலகுறிப்புக்களையும் தம் கைப்படவே தயாரித்து வைத்திருந்தார்கள். அதை அவர்கள் எம்மிடம் காட்டிய பொழுது, அவர்களையே அந்தப் பணியைச் செய்து முடிக்கும்படி கேட்டுச்

திடமான காலத்தில் எழுதிய கையெழுத்து

கிப்பராடுகோ மனிதன் மிகவுயர்ந்த சிந்தனை மையத்திலே
 த்தினன். உரகரிசும் என்ற பெயரால் அவனுடைய வாழ்க்கை யில்
 அநேக மரணங்கள் எதிர்ப்பட்டிருக்கின்றன. விஞ்ஞான சான்றிதழானது
 அவன் மரண வேகமாக மூன்று நாட்கள் வித்தகொண்டு செல்கிறது. தவறு
 கைய அண்டுவாழ்க்கை யென்றும் வகையா, மிகவுயர்ந்த சிந்தனை
 மின்னப் பட்டுவருகிறது. திந்தநிலைமையில் அவன், உரக என்மட்டுக்கு
 ம் அல்லது என்வகைய என்ருகிலி என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தால்
 அது தனது பெறுகிற கோரியமா?

சர்மாஜி தம்பதிகளின் வாழ்க்கை; இயற்கையோடி
 யைந்தது; மிகச் சிக்கனமானது. அப்படிப்பட்ட வாழ்க்
 கையை அவர்கள் கண்டிப்பாக அனுஷ்டித்து வந்தார்கள்.
 அவர்கள், தங்கள் தேவையை, தங்களை மிஞ்சி விடாத
 படியே ஆக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். போர்துமென்ற
 மனமே பொன்மனம் என்றபடி, படாடோபமற்ற அவர்
 களின் வாழ்க்கை ஓர் எடுத்துக்காட்டாகவே திகழ்ந்தது.
 உணவும் சரி, உடுக்கையும் சரி, எளிய முறையில் அமைத்
 துக்கொண்டு, யுத்தகாலமானாலும் சமாதான காலமானாலும்
 ஒரே மாதிரியாக வாழ்ந்து வந்ததால், அவர்களுக்கு
 வாழ்க்கை ஒரு பாரமாகத் தோன்றியதில்லை.

உழைப்பே அவர்கள் தொழில். எழுதாத நாளோ படிக்க
 ாத நாளோ அவர்களுக்கில்லா தொழிந்தது. அந்த இறவா
 நாட்கள் தமிழன்னையின் புனித நாட்கள். எழுதுவதும் படிப்
 பதும் தான் சர்மாஜியின் முழுநேர வேலையாகையால், வீட்
 டிலிருந்தாலும், வெளியில் சென்றாலும், அந்த வேலை அவர்
 களை விட்டுப் பிரிந்ததில்லை. வெளியில் சென்றால், அவர்கள்
 கால்கள், அவர்களை நூல்கலையங்களுக்கே இழுத்துச் செல்
 லும். எப்பொழுதாவது நிம்மதியை வேண்டி கடற்கரை
 செல்லுவார்கள். சிறேகிதர்கள் சர்மாஜி வீட்டுக்கு வந்து
 அளவளாவுவார்களே தவிர, சர்மாஜி அவர்கள், நண்பர்கள்
 வீடுகளுக்கு அதிகமாகச் செல்வது வழக்கமில்லை. இது, தன்
 முனைப்பினால், தன்னடக்கத்தினால் என்பதைச் சொல்
 லத் தேவையில்லை. சில சமயம், அழைப்புக் கிடைத்தால்
 குறிப்பிட்ட கூட்டங்களுக்குச் சென்று முடிந்த கணமே
 வீடு திரும்பிவிடுவார்கள். சென்னையில் வாசம் செய்து

கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளர்களில், விளம்பரப்படுத்திக் கொள்ளாத ஓர் எழுத்தாளர் இருந்தால் அது சர்மாஜி ஒரு வராகத்தானிருக்க முடியும். தம்மைப்பற்றி யாரும் அறியாமலிருப்பதுவரை நல்லதென்றே எண்ணுவார்கள். பிறருக்கு எந்தவிதமான தொந்தரவும் தங்களால் ஏற்படக் கூடா தென்றே சர்மாஜி தம்பதிகள் கருதுவார்கள்.

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம், தற்சமயம் தன் அலுவலகத்தைப் புதுக்கோட்டையில் அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் ஆசிரியர் சர்மாஜி சென்னையில் வசித்து கொண்டிருக்கிறார். புத்தக சம்பந்தமான அச்சுவேலைகளும் பைண்டு வேலைகளும் புதுக்கோட்டையிலேயே நடைபெற்று வருகின்றன. ஆனால் ஒருநாள் கூட சர்மாஜியின் தொடர்பில்லாமல் எங்கள் வேலை நடக்க வழியில்லை. புரூப் அவர்கள் பார்க்காதபடி அச்சேறமாட்டாது. மறு பதிப்புக்களுக்குக் கூட, புரூப்பை தாம் பார்க்காமல் அச்சேற்ற சர்மாஜி ஒப்பமாட்டார்கள். தம்மையும் மீறி சில சமயம் புத்தகத்தில் ஏற்படும் அச்சுப்பிழைகள் பற்றி எண்ணி எண்ணி வருந்துவார்கள். கடிதங்களுக்கு உடனுக்குடன் பதில் எழுதி விடுவதென்ற அவர்கள் வழக்கத்தைப் போல் புரூப் பார்த்து அனுப்புவதிலும் அவர்கள் காலந்தாழ்த்துவதில்லை.

அச்சுவேலையின் நுட்பங்களை எல்லாம் சர்மாஜி அறிந்திருப்பதால் அச்சகத்திற்கு அவர்களால் சிரமம் நேரந்தே இல்லை. அவர்கள் புத்தகங்களை அச்சுக்கு எடுத்துக் கொண்ட அச்சகங்கள், சர்மாஜி கடைப் பிடித்துவரும் ஒழுங்கு முறைகளைக்கண்டு அடுத்தடுத்து அவர்கள் புத்தகங்களை அச்சுக்கு எடுத்தக்கொள்ள ஆசைப்படும். அச்சகத்தில் ஏற்படும் தப்புகளின் காரணங்களை அவர்கள் அறிந்து கொள்ள முடிவதால் அதற்காக வீண் கோப்படுவது மில்லை. இதனால் அச்சகத்தின் முக்கிய அச்சுக் கோப்பவர்கள், சர்மாஜி புத்தகம் அச்சிட்டு வெளிவரும் வரை பயபக்தியுடன் ஊழியம் புரிவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். சர்மாஜி அவர்கள் புத்தகத்தை எடுத்தக் கொண்ட அச்சகத்தின் ஆரம்ப அச்சுக் கோப்பவர்கள், சீக்கிரத்தில் பூரண அனுபவத்தை அடைந்து விடுவார்கள். அச்சகத்து நுணுக்கங்களையும் வேண்டிய புத்திமதிகளையும் அவ்வப்போது

சொல்லி அச்சுக் கோப்பவர்கள் திருந்துவதற்கான காரியத்தைச் செய்வதில் சர்மாஜி அவர்கள் தயங்க மாட்டார்கள்.

சர்மாஜி அவர்கள் ஒய்வு நாட்களைத் தவிர மற்ற நாட்களில், காலையில் எழுதுவதில் கழிப்பார்கள். பகல் பன்னிரண்டு மணியிலிருந்து இரண்டுமணி வரை சற்று கண்ணயர்வார்கள். பிறகு புரூப் திருத்தி புதுக்கோட்டைக்கு, தபாலுக்குச் சேர்ப்பதற்காகவும் வந்த கடிதங்களுக்குப் பதில் அனுப்புவதற்காகவும் மும்முரமாக முனைவார்கள். அந்த வேலைகள் முடியும் வரை அவர்கள் கவனம் வேறு பக்கம் இழுக்கப்பட்டால் மிகவும் கவலைபுறுவார்கள். அந்த நியமத்தை ஒழுங்குடன் கடைப்பிடித்து வருவதால், முதல் நாள் வேலை பாக்கிப்படுவதில்லை; அவர்களை எதிர்பார்ப்பவர்கள் ஏமாற்றபடாவதில்லை.

சென்னையில் சில அன்பர்கள் மாலைப்பொழுதைத் தன் சிநேகிதர்களைப் பார்க்கும் சேவைக்காக ஒதுக்கி வைக்கிறார்கள். நடந்து கொடுத்தாற்போலும், சிநேகிதர்களின் உறவைப் பெற்றாற் போலும் அந்நேரம் அவர்களுக்கு உதவுகிறது. இந்தத் தட்டமுடியாத சிநேகிதர்கள் சர்மாஜியோடு உறவாட மாலைப் பொழுதில் வந்து விடுவது வழக்கம். தம் வேலை முடிந்து விட்டால் சர்மாஜி அவர்கள் பேசுவதில் மிக உற்சாகக்காட்டுவார்கள். வேலை கையோடிருக்கையில் எப்படி அளவளாவிப் பேசமுடியும்? விஷயம் புரிந்த சில பெரியார்கள், நோக்கமறிந்து சீக்கிரத்தில் பேச்சை முடித்துக் கொண்டு போவதுண்டு. சிலர் உட்கார்ந்து கொண்டு பேச்சைப் பொழிந்து தள்ளிக் கொண்டிருப்பார்கள். சிநேகிதர் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற நினைத்தால் கடிதமோ, புரூப்போ நேரத்தில் தபாலுக்குச் சேராது. வேலையிலேயே முனைந்து நின்றால் சிநேகிதர்கள் நினைத்து வந்த பயனை அடைய முடியாது. இந்த தர்ம சங்கடமான நிலை நேரும் பொழுது, அம்மையாரின் உதவி சர்மாஜிக்கு தேவைப்படுவது வழக்கம். அம்மையார், வந்திருக்கும் அன்பருக்கு காப்பியோ, அல்லது அந்தச் சமயத்தில் தயாரிலிருக்கிற மோரோ அல்லது குளிர்ந்த பானமோ ஒரு டம்ளரில் கொண்டு வந்து சிநேகிதர் மத்தியில் வைத்து விட்டு, சர்மாஜி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கை வேலையை எடுத்துக் கொண்டு உள்பக்கம் போய், பார்த்து முடித்து பிறகு, சர்

மாஜியின் மேஜைமேல்கொண்டு வந்து வைத்து விடுவார்கள். இதனால் அன்பு கனியப்பேசி அன்பர்களை அனுப்புவதில் சர்மாஜிக்குச் சிரமமிருப்பதில்லை.

சர்மாஜி அவர்கள் எதையும் நிறுத்துப் பார்த்துப் பேசக்கூடியவர்கள். புறங்கூறுவதிலும், கண்டவர்களை எல்லாம் தம் முன் நிறுத்தி அவர்களைப்பற்றி விமர்சனம் செய்வதிலும் சர்மாஜி விருப்பங்கொள்வதில்லை. ஆனால் சர்மாஜியிடம் பேச வருபவர்கள் எல்லோரும் அதே பக்குவ நிலையடைந்தவர்களென்று சொல்ல முடியுமா? பேச்சு வாக்கில் பல தரப்பட்ட அபிப்பிராயங்களும் புகுந்து விடுவதுண்டு. சர்மாஜி அவைகளில் சிக்கிக்கொள்ளாமல் பக்குவமாக விலகிக்கொண்டு விடுவார்கள் அன்பர் மனங்கோணமலும், அவர் குறிப்பிடும் பனிதரைப்பற்றிப்புறங்கூறாமலும் தப்புவதற்குச் சில சமயம் சர்மாஜி நிரம்பச் சங்கடப்படுவதுண்டு. ஆனால் அந்த நிலையிலிருந்து அறவே தப்பித்துக்கொள்ள சர்மாஜியால் வழி காண முடிவதில்லை. உலக வழக்கத்திற்கு மாருகச் சில சமயம் ஞானிகளால் கூட நடக்க முடிவதில்லையல்லவா?

சர்மாஜி அவர்களிடம் அன்பளிப்பாகப் புத்தகங்கள் பெற வேண்டி வருகிறவர்களும் உண்டு. அவர்கள், சில சமயம் ஓரிரு புத்தகங்களை மட்டும் வாங்கிப் போகும் எண்ணத்தில் வருவதில்லை. இதுகாறும் சர்மாஜி எழுதிய அத்தனை நூல்களும் வேண்டுமென்ற பீடிகையைப் போட்டுக் கொண்டு, தாங்கள் பதவி வகிக்கும் வாசகசாலை அல்லது கல்வி ஸ்தாபனம், ஏழ்மை நிலையிலிருப்பதாகவும், அதன் வாசகர்கள் சர்மாஜியின் நூல்களை விரும்பிப் படிப்பதில் நாட்டங் கொண்டவர்களென்றும் சொல்லி வேண்டிக் கொள்வார்கள். சர்மாஜி, பிரசுராலயத்திலிருந்து, அதவும் தம் பார்வைக்காக வென்று இரண்டே இரண்டு பிரதிகள் பெற்றுக்கொள்வது வழக்கம். வந்து கேட்பவர்களுக்கெல்லாம் அன்பளிப்பாக அளிக்கப் போதிய புத்தகங்கள் இல்லாத நிலையில், தமது தாராளத் தன்மைக்கு அவர்களால் இடங் கொடுக்க முடிவதில்லை. ஒரு சில புத்தகங்கள் எழுதிய ஆசிரியராக இருந்தால்கூட, அன்பளிப்பாக, தமது நூல்களை எல்லாம் கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்க முடியுமா? அவருக்கு அது பெரிதாகத்தானே தோன்றும்? எழு

பது புத்தகங்களுக்கு மேல் எழுதிய ஆசிரியர், தம் புத்தகங்கள் அத்தனையையும் அன்பளிப்பாக அளிப்பது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? மொத்தப் புத்தகங்களின் விலை மதிப்பே நூற்றுக்கணக்குக்கு அடுத்து விடுகிறதல்லவா? இதனால் விலையில் வேணுமானால் சலுகை அளித்து, அதாவது கழிவு விஷயத்தில் கொஞ்சம் தாராளமாக நடந்து கொள்ளும்படி எங்களுக்கு சர்மாஜி சிபார்சு செய்வார்கள். புத்தகம் கேட்டு வருபவர்கள் ஓர் அந்தஸ்தோடு கூடியவர்களாகவும் படித்த வகுப்பாரோடு சேர்க்கத் தகுதியுடையவர்களாகவும் இருப்பதால் இவர்களிடமிருந்து தப்புவதில் சிரமமிருப்பதில்லை.

மற்றொரு சாரார் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் யாசகம் பெறுவதற்கென்றே பயிற்சி பெற்றவர்கள். அவர்கள் அந்தஸ்துடையவர்களாகவும் தோற்றமளிப்பார்கள். அவர்களை நாம் முன்பின் பார்த்திருக்கவேண்டிய அவசியமுமில்லை. அவர்களின் முதல் வணக்கமே நம்மை இளகச் செய்து விடும். படித்தவர்களாகக்கூட இருப்பார்கள். இருந்தாலும் அவர்கள் குறிக்கோளில் கண்டிப்புடையவர்கள். கசக்கிப் பிழிந்து விடுவார்கள். திட்டத்துடனே வரவையும் செலவையும் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களாகிய சர்மாஜி கூட அவர்களிடமிருந்து தப்ப முடிவதில்லை. இப்படிப்பட்டவர்களிடம் சர்மாஜி, தம் கையிலிருக்கிற சில்லரையைக் கொண்டு வந்து கொடுத்துப்பணிவாக நமஸ்காரம் செய்து அவர்களை அனுப்பி விடுவார்கள். பெரிய பட்டணத்தில் இந்தத் தொல்லை சகஜமாகி விட்டதால் சர்மாஜியையும் இது பாதிக்காமல் விடுவதில்லை.

எங்கள் பிரசுராலயத்தில், எம்மாதிரி நூல்கள் வெளிவரவேண்டுமென சில திட்டங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதற்கொப்ப வெளியிட்டு வருகிறோம். அறிவுப் பசுநிறைந்த தமிழர்களுக்குப் பல துறைப்பட்ட நூல்களும் தேவைப்படுகின்றன. அதில் ஒரு சில துறையையாவது டூர்த்தி செய்யும் பாக்கியம் எமக்குக் கிடைத்தால் போதுமென்பதுதான் எங்கள் எளிய கருத்து. மேல்நாட்டு அறிஞர்களையும் வரலாறுகளையும் கொள்கை விளக்கங்களையும் எடுத்துக்காட்டுவதைநாங்கள் வழக்கமாகக்கொண்டிருக்கிறோம். எங்கள் வாசகர்கள் அதை விரும்புவதையும் நாங்களறிந்து

வருகிறோம். எங்கள் ஆசிரியரின் ஈடுபாட்டுக்குத் தகுந்த நூல்களை வெளியிடுவதில் தான் முக்கிய கவனஞ் செலுத்தி வருகிறோமென்பது தெளிவு. ஆசிரியர் சர்மாஜி அவர்களும், ஒரு நூலை எழுதத்தலைப்பட்டால் அதில் ஈடுபாடு கொண்டு விடுவார்கள். அந்த நூலின் இலட்சிய புருஷனையோ அந்த இலட்சிய புருஷனின் தேசத்தையோ தமதாக்கிக் கொள்ளும் அளவுக்கு ஈடுபட்டு விடுவார்கள். சுருங்கச் சொன்னால் அந்த இலட்சியபுருஷனாகவோ அவனின் தேசத்தாகவோ அந்த நூல் முடியும் வரை மாறி விடுவார்களென்று சொல்லலாம்.

சில சமயம், சர்மாஜி எந்தக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பவர் என்று கூட வாசகர்கள் குழம்புவதுண்டு. கொள்கைகளை விளக்கும் முறையைப் பார்த்தால் எந்தக் கொள்கையை விளக்குகிறாரோ அந்தக் கொள்கையுடைய வரென்றே தோன்றும். அவர் விளக்காத கொள்கை இனி இல்லையே? அதனால் அத்தனை கொள்கைகையுமா அவர்கடைப்பிடித்து வருகிறார்? இல்லை. எதையும் ஆசிரியர் அனுபவித்தால்தான் நன்றாக எழுத முடியும். அந்தமாதிரி, ஆசிரியர் அவர் அனுபவித்து எழுதும் நூல்கள் தான் நிரந்தர ஸ்தானம் பெறமுடியும். அந்தச் சித்தாந்தத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில், ஓர் ஒழுங்கை சர்மாஜி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அதில் தாம் அனுபவித்து தினைத்து விடுவதால் அந்நற்பண்பு சர்மாஜியைப் பற்றிக்கொண்டு விடுகிறது; அதில் படிந்து விடுகிறார்கள். நூலுக்குள்ள மதிப்புக்குத் தகுந்த பயபக்தியோடு ஒவ்வொரு நூலையும் எழுதி முடிக்கிறார்கள். அது முடிவுறாமல் பாதியில் நின்று விடப்படாதென்பது அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் ஏக்கமாகவே இருக்கும். அவர்களுக்கு விரோதியாக இருப்பது நோய் ஒன்றே. நோயிலிருந்து மீண்டு எழும் பொழுது, புதிய புத்தகம் ஒன்று வெளியாவது வழக்கமாகவே போய்விட்டதால், நோயும் புத்தகம் எழுதுவதற்கு நிரந்தர தடையாக சர்மாஜிக்கு இருந்ததில்லை.

கார்ல் மார்க்ஸ் வாழ்க்கையை எழுதும்பொழுது அவர்களின் கால்கள் ஸ்மரணையை இழந்த நிலையிலிருந்தன. அதைப் பொருட்படுத்தாமலே எழுதி முடித்தார்கள்.

பிளேட்டோவின் அரசியலை இரு கூறுகப் பிரித்து, முதல் பாகம் இரங்கூனில் வெளிவந்தது. அதை அடுத்து இரண்டாவது பாகத்தைத் தொடங்கும்பொழுது ஐப்பானியர் இரங்கூனில் குண்டு மாரி பொழியத் தலைப்பட்டார்கள். மக்களின் உயிர் ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. ஆள் பதுங்கிக்குழியில் இன்ன நேரமென்றில்லாமல் பதுங்கிக்கொள்ளும் நிலையிலிருந்த சமயம் இரண்டாம் பாகம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. குழியிலிருந்து கொண்டே சர்மாஜி மொழி பெயர்த்த பகுதிகள்தான் அதிகமென்று சொல்லலாம். நோயுஞ்சரி, மற்றச் சூழ்நிலை யுஞ்சரி, சர்மாஜியின் எழுத்துவேலையைத் தடைப்படுத்திய தில்லை என்பதற்காகவே இதை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம்.

இந்தச் சமயத்தில் சர்மாஜி வாழும் இல்லத்தைப்பற்றிச் சொல்வது பொருத்தமாக இருக்கும். மாடமாளிகைகள் நிறைந்த மாம்பலத்தில் (தியாகராய நகர்) சர் முகமது உஸ்மான் ரோட்டில் பன்னிரண்டாவது இலக்கமிட்டது தான் சர்மாஜியின் இல்லம்; அல்லது ஆசிரமமென்று சொல்லலாம். பின்னொரு காலத்தில் அது ஓர் அடுக்கு மாளிகை யாகத் திகழலாம். இன்றுள்ள நிலையைத்தான் நாம் வருணிக்கப் புகுந்தோம். முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு சர்மாஜி நவ சக்தி பத்திரிகையின் தொடக்க காலத்தில் அங்குச்சேவை செய்து கொண்டிருந்தபொழுது இந்த இல்லம்தோன்றியது. அந்தப்பழைய தோற்றத்திலிருந்து இன்று வரை இது மாறவில்லை. ஒரு சிறிய கெட்டிக் கட்டடம் அந்தக் காலத்தோதுக்குக் கட்டப் பெற்று அக்கட்டடத்தின் இருபுறங்களிலும் தாழ்வாரமாக்கப்பட்டு அத்தாழ்வாரங்களில் தென்னங்கீற்று வேயப்பட்டிருக்கிறது. சுற்றிலும் வேலியடைத்த அந்த இடத்தில் ஒரு கிணறும், கட்டடத்தை ஓர் ஓரமாக வைத்து மற்றப் பாகங்கள் முழுதும் தோட்டமாகவும், கிணற்றுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு மாமரமும் கூடி குளிர் நிழலைத் தந்து கொண்டிருக்கிறது. வீட்டின் முன்புறத்து வேலி மரப்பட்டியலால் ஆக்கப்பட்டு மத்தியில் இரண்டு கதவுகளைக் கொண்டிருக்கிறது. இரண்டு கதவுகளையும் பிணைத்து மூடுவதற்காக ஒரு கம்பி வளையம் மாட்டி எப்பொழுதும் மூடப்பட்டிருக்கும். அந்த வளையத்தை யார் வேணுமானாலும் கழட்டிக்கொண்டு தராளமடை உள்ளே பிரவேசிக்கலாம்.

கெட்டிக் கட்டடத்தில் முதல் அறை படுப்பதற்கும் படுத்துக் கொண்டே படிப்பதற்கும் எற்றதாக அரைக்கப் பட்டிருக்கிறது. சுவருக்குப் பக்கங்களில் அலமாரிகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அலமாரிகள் ஆடை ஆபரணங்கள் வைப்பதற்காகவா வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன? இல்லை. அலமாரிகள் முழுதையும் புத்தகங்கள் தான் நிரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. சுவர் விட்டங்களிலும் புத்தகங்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும். போதாததற்கு பெஞ்சிகளிலும் நாற்காலிகளிலும் கூட புத்தகங்கள் சல்லாபமாக வீற்றிருக்கும். இரண்டாவது அறை சாமான்களின் அறைபாக உபயோகப்படுகிறது. அம்மையார் அவர்கள் இருந்த காலத்தில், அவர்கள் ஆசுவாசப்படுத்திக்கொள்வதற்கும் சில, சமயம் படிப்பதற்கும், புரூப்பார்ப்பதற்கும், சர்மாஜி எழுதும் கையெழுத்துப் பிரதிகளுக்கு மறு பிரதி எடுத்துக் கொடுப்பதற்கும் இந்த அறையே உபயோகப்பட்டு வந்தது. இதை அடுத்து மூன்றாவதாக உள்ள அறையில் தான் அம்மையாரின் சமையல் பணி நடந்து கொண்டிருக்கும். முதலாவது இரண்டாவது அறைகளினின்று தாழ்வாரத்திற்கு வர தனித்தனி வழிகளுண்டு. தாழ்வாரத்தின் கிழக்குப் பக்கம் கட்டடத்தின் உள் புகும் பகுதியாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தெற்குப் பக்கம் தாழ்வாரம், வீட்டின் முக்கால் பங்கு அளவுக்கு நீண்டிருக்கிறது. அதன் அகலம் சுமார் ஆறு அடி இருக்கலாம். அந்தத் தாழ்வாரத்தில் சர்மாஜி அமர்ந்து எந்நேரமும் எழுத்துப் பணிசெய்து கொண்டிருப்பார்கள்.

எழுதிக்கொண்டிருக்கும் சர்மாஜி, தாழ்வாரத்திலிருந்த வாக்கில் உஸ்மான் ரோடில் போய்க் கொண்டிருக்கிறவர்களைப் பார்க்க முடியும். உஸ்மான் ரோடில் போகிறவர்களும் உற்று நோக்கினால் சர்மாஜி அமர்ந்து எழுதிக்கொண்டிருப்பதைக் கவனிக்க முடியும்.

சர்மாஜியின் இந்தப் பழைய மோஸ்தர் இல்லம் மற்ற இல்லங்களுக்கு ஈடாக இல்லையானாலும் சென்னையில் நாளுக்கு நாள் மாறிக் கொண்டுவரும் நாகரிகமென்று சொல்லுவார்களே, அதைப்பற்றி கொஞ்சம் கூட லட்சியம் செய்யாமல் இந்த வீட்டிலுள்ளவர்கள் சுபாவத்திற்கேற்ற விதம் தோற்ற மளித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த வீடு அமைந்த சமயத்தில் மாம்பலம் ஒரே திறந்த வெளியாக இருந்தது. இன்று பெரிய தனவந்தர்கள் வாழும் பகுதியாக மாறி விட்டது. நகர பஸ்களில் தியாகராய நகர் வரும் பஸ்களுக்கெல்லாம் கடைசியாக நிறுத்துமிடம் சர்மாஜியின் வீட்டுக்குச் சமீபத்தில் வந்துவிட்டது. நகரத்தின் இரைச்சலுக்கும் இங்குக் குறைவில்லை. இந்த இரைச்சலுக்கு மத்தியில் தான் சர்மாஜி தம்பதிகள் தமிழ்ப்பணியைத் தொடர்ந்து செய்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மாறுசல் வேண்டி அவர்கள் வெளியூருக்கு அதிகமாகச் செல்வதில்லை. சில சமயம் செல்ல நினைத்தாலும், அவர்கள் பணி அவர்களுக்கு இடம் கொடுப்பதில்லை. வீடு தான் அவர்களுக்கே வாசஸ்தலமாகவும், விசேஷ ஸ்தலமாகவும், வாசகசாலையாகவும், எழுத்து மடமாகவும் விளங்குகிறது. புதிதாய் வரும் அன்பர்கள் இந்த வீட்டை ஓர் ஆசிரமம் மாநிரி காணப்படுகிறதே என்று சொல்லுவார்கள். ஆசிரமத்திற்குரிய இலட்சணங்கள் இந்த வீட்டுக்கு இயற்கையாக அமைந்திருக்கிறது. இதில் வசித்து கொண்டிருப்பவர்களும் ஆசிரமவாசிகளைப்போல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களல்லவா?

சர்மாஜி தம்பதிகளுக்கு இந்த ஆசிரம வீடு போதுமானதாகவே காணப்பட்டது. கஷ்டத்தைச் சமாளிக்கும் இருதயம் பெற்றவர்களாகையால், அதிக சுகத்தைப்பற்றி அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை. அது அவர்களுக்கு தேவையாகவும் தெரியவில்லை. அவர்கள் இல்லத்தில், மின்சார விளக்கு 1948-லும் தண்ணீர்க் குழாய் 1954-லும் தான் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றால் பாருங்களேன்? படிப்பு தற்கும் எழுதுவதற்கும் பிரகாசமான வெளிச்சம தேவையிருந்தும் அதை எவ்வளவு தூரம் தள்ளிப்போட்டுக் கொண்டே வந்திருக்கிறார்களென்பது புலனாகிறதல்லவா? தங்கள் வீடு ஓர் ஆசிரமமாகவோ அல்லது தமிழ் வளரும் இல்லமாகவோ திகழ வேண்டுமென்பது தான் சர்மாஜி தம்பதிகளின் எண்ணம்.

1942-ஆம் வருஷம் சர்மாஜி தம்பதிகள் பர்மாவிடே இருந்து நடைபயணமாக வந்ததினிலிருந்து இருவருடைய உடல் நிலையும் சீர்கெட்டு விட்டது. ஒன்று போனால் மற்றொன்று என்னுறமாதிரி பல நோய்களை அனுபவித்தார்கள். அந்த நோய்

ஆம் தமிழ்ப் பணியில் இன்பம் நுகர்ந்தார்கள். அம்மையார் மறைவுக்குப் இரண்டு வருடங்கள் முன்பிருந்தே அம்மையார் உடல் நிலை கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டு விட்டது. வைத்தியர்களிடம் காட்டியதில் புற்று நோய் என்ற பெரிய குண்டைத் தூக்கி போட்டார்கள். இந்த நோய்க்கு மருந்தே சரியானபடி கண்டு பிடிக்கப்படவில்லை. கண்டு பிடித்த வரையிலும் செல்வந்தர்களுக்கு ஏற்ற கிலையிலே இருக்கிறது. அப்படிப் பெருஞ் செலவு செய்து பார்க்கக் கூடியவர்களுக்குக்கூட திருப்திகரமாகச் சொஸ்தமானதில்லை. அதோடு இவ்வியாதி சுக வாசிகளைத் தான் பற்றியும் நிற்கிறது. இந்த நூதன வியாதி இந்தப் புண்ணியவதியையா, தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்? ரோடியம் சிகிச்சை அளிக்க வேண்டுமென வைத்தியர்கள் சொன்னார்கள். அதுவுப் செய்து பார்க்கப்பட்டது. குணமானதாகச் சில சமயமும் உடனே பழைய நிலைமையும் மாறி மாறி வந்து கொண்டிருந்தது. வைத்தியர்களும் புற்று நோய் தான அல்லது வேறு காரணமா என்று மாறி மாறி சந்தேகித்து வந்தார்கள். புற்று நோய் என்ற முறையிலே தான் சிகிச்சை தொடர்ந்து நடந்து வந்தது. மேல் காட்டு வைத்திய முறையிலிருந்து ஆயுர்வேத வைத்திய முறைக்கும் மாறிப் பார்த்தார்கள். அந்தச் சிகிச்சையிலும் குணமும் தோஷமும் மாறி மாறி நிகழ்ந்து கொண்டே இருந்தது. இது நிற்க.

சர்மாஜி அவர்களின் அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவை 1955-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் சிறப்பாகக் கொண்டாட நாங்கள் அதற்கு ஒரு வருடத்திற்கு முன்பிருந்தே பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம். அம்மையார் உடல் நிலை சரியில்லாத நிலையில் கொண்டாட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ள சர்மாஜி சயங்கினர்கள். அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவை வியாதி தீரும் வரை எப்படித் தள்ளி வைக்க முடியும்? சில வைசிகச் சடங்குகளையாவது ஏற்றுக் கொள்ளும்படி மன்றாடினோம். கடைசியாக ஆடம்பர மன்னியில் வைதிகச் சடங்குகளை மட்டும் செய்வதென்றும் எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டும் அறிவித்து ஒரு விருந்துப் சாரம் நடத்துவதென்றும் தீர்மானத்துக்கு வந்து சர்மாஜியும் அதை ஒப்புக்கொண்டார்கள். இந்தச் சமயம் விதி,

அதைச் சரியானபடி நிகழவிடாமல் வேறு பக்கம் திருப்பி விட்டது. விசேஷ தினத்திற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பாக சர்மாஜி படுத்த படுக்கையாகி அரைமேனியாகி விட்டார்கள். இதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அடையாளில் தம் சகோதரர் வீட்டில் ஆயுர்வேத சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டு வந்த அம்மையார், தம் பர்த்தாவைக் கவனிக்க ஒடோடியும் வந்தார்கள். தமது பராமரிப்பில்லாத சூறையினால் தான் சர்மாஜி உடம்பு பாதிக்கப்பட்டது என்ற காரணத்தை மனத்தில் கொண்டு, தம்மை மறந்து அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடையில் முனைந்தார்கள். வியாதியின் கடுமை நீங்காத நிலையில் அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவு நாள் வந்து கூடியது. படுக்கையிலிருந்தபடியே வைத்து சுருங்கிய முறையில் சில வைதிகச் சடங்குகள் நடைபெற்றன. ஸ்ரீ காசி கேஷத்திரத்திலிருந்து வந்த கங்கா தீர்த்தத்தைத் தெளித்து தான் ஸ்நானம் செய்த பலனையடைய முடிந்தது. அந்த நிலையில் எழுத்தாளர்களை எப்படி வரவேற்றிருக்க முடியும்? அறுபதாவது நிறைவு தினத்தை யாருக்கும் அறிவிக்காமலே முடிக்க வேண்டியதாயிற்று.

பிறகு வர வர சர்மாஜிக்குக் குணமாகிக் கொண்டு வந்தது. எழுந்து நடமாடும் நிலைக்கு சர்மாஜி மாறும் பொழுது அம்மையாரை வியாதி மறுபடி மடக்க ஆரம்பித்தது; அதில் மடங்கிய அம்மையார் மீள முடியாமலே போய் விட்டார்கள்.

அம்மையாரின் சகோதர சகோதரிகள் எல்லோரும் படித்த வகையைச் சேர்ந்தவர்கள். சகோதரர்கள் பொது வாழ்வையே தம் வாழ்வெனக் கொண்டவர்கள். அவர்களுக்குத் தங்கள் சகோதரி படுத்தபடுக்கையாகி விட்டதையும் சகோதரி புருஷன் வியாதியிலிருந்து மீண்டு கொண்டிருப்பதையும் பார்த்து தனியாக அவர்களை விட்டு வைக்க தாளவில்லை. அடையாளிலுள்ள அவர்கள் இல்லத்திற்கு இரவரையும் கொண்டு செல்ல வேண்டுமென திட்டமிட்டு அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள். அங்கே நடந்த சிச்ருஷைகளைப் பார்த்தால் ஆஸ்பத்திரியை மறந்து விடலாம். என்ன கண் காணிப்பு! என்ன ஒழுங்கு! அம்மையாரின் சகோதரரின் மனைவியாரும் அவர்களின்

மருமகளும் பயிற்சி பெற்ற தாதிமார்களைப் போல் பணியாற்றினார்கள். அந்த அமைதியான இடம் வியாதியையே ஓட்டி விடக்கூடிய அழகிய உணர்ச்சியைப் பெருக்கியது. வியாதியை மறக்க சங்கீதம் நல்ல மருந்தென்பது அம்மையாரின் எண்ணத்தில் ஊறிப்போன விஷயங்களிலொன்று. சங்கீத மயமான அந்தக் குடும்பத்தில் சங்கீதத்திற்குப் பஞ்சரில்லை. சங்கீதப் பேச்சுகள் எந்நேரமும் அடிபட்டுக் கொண்டிருக்கும். வாத்தியங்கள் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும். குறிப்பாக சர்மாஜிக்கு, அவர்கள் மனைவியார் வியாதியைப்பற்றிய கவலைல்லாமலாக்கி எல்லா சுகருஷைகளையும் அம்மையாரின் சகோதரர் குடும்பத்தார் எடுத்துக் கொண்டு விட்டார்கள்.

இந்தச் சுகருஷைகளின் விளைவாக அம்மையார் தெம்புடன் காணப்பட்டார்கள். அம்மையாரின் அந்திய காலத்தில் கிட்ட இருக்க பாக்கியம் பெருத நான், அவர்கள் பிரிவு தற்குப் பத்து நாள் முன்பாக அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்ளச்சென்ற சமயம் ஆச்சரியமாக எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு என்னுடன் கணீர் கணீர் என்று அட்சர சுத்தமாகப் பேசினார்கள். அன்று என்னோடு அளவாளிப் பேசியது இன்றும் என் நினைவிலிருக்கிறது உபாதையை மறப்பதற்காகவோ என்னவோ, என் குடும்பத்தின் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியைப்பற்றியும் விரிவாக வினவி அநுதாபத்திற்கு அநுதாபங்காட்டி, சந்தோஷத்திற்குச் சிறப்புக் காட்டிப் பேசினார்கள். சில நாளில் உலக பந்தத்திலிருந்து தாம் நீங்கப் போவதை மறந்து, என் தாயாரின் அந்திய காலத்தை நினைந்து வருந்தினார்கள். நான் விடைபெற்றுக் கொள்ளும் பொழுது, அதற்குப் பத்து நாட்களில் அம்மையாரை காலன் கொண்டேகி விடுவானென்று நினைத்திருந்தால் சர்மாஜிக்கு தெம்பூட்டி நான் பேசியிருக்க முடியுமா? அன்று அம்மையார் இருந்த தெளிவான தோற்றம், சர்மாஜிக்கு நான் ஆறுதல் சொல்லும் அளவுக்கு இருந்தது. அந்தத் தெளிவு அம்மையார் சகோதரரின் வீட்டின் அன்பான சூழ்நிலை காரணமாக மாறியதாகத் தான் அன்றிருந்திருக்க வேண்டும். அந்தச் சூழ்நிலையைக் கூட வியாதி பிறகு ஜெயித்து விட்டதல்லவா?

இனி சர்மாஜி அவர்களுக்கும் பி. ஜோ. பி. க்கும் ஏற்பட்ட உறவு பற்றிச் சிலவார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்று பொதுவாக நம் நாட்டில் நூல் வெளியிடும் கலை நிரம்ப முன்னேறியிருக்கிறது. மேல் நாட்டுக் கொப்பான முறையில் வளர்ந்து வருவதாகக் கூடச் சொல்லலாம். இன்னுள் சில நூதன வசதிகள் நமக்கிருக்குமேயானால் மேல் நாட்டாரை நாம் எட்டிப்பிடிக்கும் அளவு வளர்ந்து விடுவோம். நாம் அனுபவித்து வரும் சுதந்திரம் நமக்கு அந்த உதவியை, படிப்படியாகச் செய்து கொடுக்கு மென்பதில் ஐயமில்லை.

சுதந்திரமற்ற நிலையில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில், சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு, முன்பு எமது பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம் ஆரம்பமாகும் சமயம், தமிழ் நூல்கள் வருந்தத்தக்க தோற்றத்தில்தான் வெளியாகிக் கொண்டிருந்தன. தமிழும் சரி, மற்ற இந்திய மொழிகளும் சரி, ஆதரவற்றிருந்த காலம் அது. அந்நிய அரசாங்கம் இந்திய மொழிகளின் வளர்ச்சியில் கவனஞ் செலுத்தத் தலைப்படவில்லை. இந்தியர்களாகிய நாமே மேல் நாட்டு மொழிகளில் வரும் புத்தகங்களைப் படிப்பதும், அந்தப் பாஷைகளில் பேசுவதுமே நாகரிகமென நினைத்திருந்த காலமது. அந்தச்சமயத்தில் தமிழ் நாட்டுக்கு அப்பால், கடல் கடந்த தொலைவிட உள்ள பர்மா நாட்டில் வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழர்கள் மத்தியில் பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயமென்ற சமீபம் நூல்களை வெளியாகும் ஸ்தாபனத்தை ஆரம்பித்தோம். அன்று அந்தச்சிறு முயற்சிக்குத் துணிவுதான் எங்களுக்குப் பின்னணியாக இருந்தது. அச்சிடும் புத்தகம் விற்குமா என்று நினைத்தகாலம் அது. இன்று கூட புத்தகம் வாங்கிப்படிக்கும் சக்தியை நாம் அடையவில்லையே? கால் நூற்றாண்டுக்கு முந்தி, தமிழ் அபிமானத்தாலோ, விஷயத் தெளிவுக்காகவோ, அதை விளக்கும் முறைக்காகவோ, நடையின் அழகுக்காகவோ தமிழர்கள் எங்கள் நூல்களை வாங்கிப் படித்து எங்களுக்கு வேண்டிய உற்சாகத்தைத்தந்திராவிட்டால் எமது இருபது வருட அனுபவத்தை எழுதும் தறுவாயில் இன்றிருந்திருக்க முடியாது. அந்தக்காலம் தமிழ்ப்புத்தக உலகில் ஓர்

பொற்காலபென்றே சொல்லலாம். அதிலிருந்து தான் தமிழ் நூல் வெளிவருவதற்கும் படிப்பதற்கும் ஆதரவு வளர்ந்தது.

மற்றொரு பாஷையைக் கொண்ட அங்கிய நாடாகிய பர்மா நாட்டில், தமிழ் நூல்களை வெளியாகும் வசதி குறைந்திருந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. தமிழ் நூல் வெளியாகும் பணியை ஏற்றுக் கொண்ட எமக்கு ஆரம்ப கஷ்டம் அதிகரித்தது. படம் போட்டுக் கொடுக்க ஓர் ஆள் கிடையாது. நல்ல பிளாக் மேக்கர் கிடையாது. தமிழ் நூல்களை அச்சிட்டுக் கொடுக்க வசதியுள்ள அச்சகமில்லை. போதிய எழுத்துக்கூட இல்லாதிருந்தது. எல்லாம் நாங்களாக மாறிக் கொண்டோம். எங்கள் ஆசிரியருக்குள்ள நீண்ட கால அச்ச ஞானத்தைப் பயன்படுத்தி எல்லாவற்றையுமே உற்பத்தி செய்து கொண்டோம். ஓர் ஆங்கில தினசரி யிலிருந்த ஒரு பிளாக் மேக்கர் அப்பொழுது தான் பிரிந்து சொந்தத் தொழிலை ஆரம்பித்தார். அவருக்கு நாங்கள் ஊன்று கோலாகவும் எங்களுக்கு அவர் உதவிபாகவும் ஆக்கிக் கொண்டோம். படம் வரைய ஆளில்லாக்குறையை நிவர்த்திக்க போட்டோ பிளாக்குகளாகவே புத்தகங்களை நிரப்பினோம். அச்சகத்தையும் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டோம். பெரிய புத்தகங்களை வெளியிட்ட பழக்கம் அவர்களுக்கு அந்த அச்சகத்தாருக்கு இல்லை. அச்சக்கோப்பவர்களுக்கும் அந்த ஞானம் அப்பொழுது ஏற்படவில்லை. அவர்களை எல்லாம் உண்டாக்கி ஜெமென்றே சொல்லி விடலாம். புத்தகத்தை அச்சிட்டுக் கொடுப்பதற்குள்ள கூலி முதல் நாங்கள் கிரணயித்ததுதான். அச்சகத்தையே எங்கள் நோக்கத்திற்கு நடத்திக் கொள்ளும்படி அதன் உரிமையாளர் விட்டு விட்டார்கள். பிறகு எங்கள் வேலை வர வரச் சலபமாகிக் கொண்டு வந்தது. ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்து வேகமாக நடை போட ஆரம்பித்தோம்.

எங்கள் நூல்களுக்கு பர்மா வாழ் தமிழர்கள் மட்டுமல்ல, மலேயா வாழ் தமிழர்களும் பேராதரவு அளித்தார்கள். தமிழ் நாட்டிலும் புகுந்தோம். இங்கும் மதிப்பைப் பெற்றோம். தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் எங்கள் வெளியீடுகளுக்கு நல்ல மதிப்புரைகளை வழங்கின. தமிழறிஞர்கள் போற்றி எழுதியிருந்தார்கள். இது இப்படியிருக்கட்டும்

இரங்கூனில் சூலைமுகோடா என்ற பொற்கோவிலுக்கு முன்னால் விக்டோரியா மகாராணி பெயரால் நகரசபைக்குச் சொந்தமான ஒரு பூந்தோட்டமுள்ளது. அதைத் தமிழர் ராணி தோட்டமென்று சுருக்கமாக அழைப்பதுண்டு. இந்தியர்கள் நிறைந்திருக்கும் பகுதியிலிருந்ததால் விசேஷமாக இந்தியர்கள்தான் அந்தத் தோட்டத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். இந்தியத்தலைவர்கள் அச்சமயம் வருப்பொழுது நடக்கும் பெரிய கூட்டங்கள் எல்லாம் இத்தோட்டத்தில்தான் நடப்பது வழக்கம். மாலை மில் நல்ல காற்றுக்காக குழந்தைகளும் பெண்களும் அறிஞர்களும் கூட அங்குத் தனித்தனியாக கூடி உட்கார்ந்து கொண்டு உரையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

அந்தத்தோட்டத்தின் ஒரு கோடியில் ஆசிரியர் சர்மாஜியும் தினம் வந்து அருவது உண்டு. அவரைச் சுற்றி ஓர் நண்பர் குழாம் தினம் வந்து சேர்ந்து கூடிக்கொள்ளும். பல விஷயங்களைப்பற்றி மனத்திலுள்ளதை ஒவ்வொருவரும் விவரிப்பார்கள். 1935 முதல் 1939 வரை சர்வாதிகாரம் உச்ச நிலையிலிருந்ததாலும், இந்தியப்போராட்டம் குமுறிக் கொண்டிருந்ததாலும் அரசியல் பேச்சுக்களே அங்கே தினம் முக்கிய இடம்பெறும். அந்தக் கூட்டத்தில் அபிப்பிராயபேதம் நிகழ்ந்ததில்லை. அப்படி நிகழாமல் சர்மாஜி பார்த்துக்கொள்வார்கள். சர்மாஜியின் முடிவு ஏகமனதாக எப்பொழுதுமே ஏற்கப்பட்டு வந்தது. அன்பர்கள் சர்மாஜியிடம் வைத்துள்ள மதிப்பை இது எடுத்துக் காட்டியது.

சில சமயம் பலத்த சிரிப்பு ஒலி எழும் அந்த நண்பர்களில் ஓரிருவர் விசித்திரமான கேள்விகளை எழுப்புவதுண்டு. அதற்குத் திடீரென சரியாக பதில் கொடுக்கும் ஓரிருவரும் இருந்தார்கள். அந்தப் பதில் சரிதானென்று படும் பொழுது தான் பலத்த சிரிப்பு ஒலி நிகழும்; கேள்வி கேட்டவரும் அதை உணர்ந்து பதிலை ஒப்புக் கொள்வது போலிருப்பார். அடுத்த பேச்சுக்கு அதே நிமிடத்தில் திரும்பி விடுவோம். இப்படியே பொழுது போவது தெரியாமல் பேசிக் கழித்த நாட்கள் அனந்தம். அந்த அருமை நண்பர்கள் இன்று வரை ஜீவிய வந்தர்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பி.ஜோ. பி.யின் வளர்ச்சிக்கு அந்த அன்பர்கள் நிரம்ப உதவினார்கள். அவர்களோடு உரை

யாடிய அந்த இன்ப நினைவுகள் பற்றி இன்று நினைத்தாலும் புளகாங்கிதமடைகிறோம். அந்த நண்பர்கள் கூட்டம்தான், ஸ்ரீ வெ. சாமிநாத சர்மா அவர்களை சர்மாஜி என்றும், அவர்கள் மனைவியார் அவர்களை அம்மையார் என்றும் அழைக்கத் தொடங்கியது. அந்தச் சுருக்கப் பெயரிலே எமக்கும் ஏற்பட்ட பழக்கத்தாலே தான் எங்கள் நூல்களில் அவர்களைக் குறிப்பிடும் பொழுது சர்மாஜி என்றும் அம்மையார் என்றும் முறையே எழுதி வருகிறோம்.

இனி சர்மாஜி அவர்களின் முதல் சந்திப்புக்குச் செல்லுவோம்.

சர்மாஜி அவர்களை முதன் முதல் இரங்கூனில் நான் 1935-ஆம் ஆண்டு பிற்பகுதியில் சந்தித்தேன். அது—அந்த முதல்-சந்திப்பு என் அதிருஷ்டமும் தமிழ்த் தாயின் நல்ல திருஷ்டமும் சேர்ந்ததாகும். அப்பொழுது சர்மாஜி நாற்பத்தெட்டாவது வீதியில் ஒரு கடையை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் அமைத்துக் கொண்ட கடைக்கு பாரத பந்தர் என்று நாமமிடப்பட்டிருந்தது. அங்குக் கடர்த் துணிகளும்; நல்ல தமிழ்ப் புத்தகங்களும், சில சுதேசி பண்டங்களும் கிடைக்குமென ஒரு நண்பர் மூலம் கேள்விப்பட்டேன். அவரே என்னை அங்கு அழைத்துச் சென்று சர்மாஜியை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். நான் புத்தகம், கடர்த் துணி வாங்கும் வாடிக்கைக்காரனாகவும் சர்மாஜி புத்தக வியாபாரியாகவும் தான் அறிமுகமானேன். நான் கண்டு கொண்டிருந்த கனவுகளும் சர்மாஜி கொண்டிருந்த எண்ணங்களும் ஒன்று சேர இந்தச் சந்தர்ப்பம் உபயோகப்படப் போகிறதென்று எங்கள் இருவருக்குமே அப்பொழுது தெரியாது. நல்ல புத்தகங்கள் வாங்க வேண்டி அடிக்கடி நான் பாரபந்தருக்குப் போகத் தலைப்பட்டேன். புத்தகப் பைத்தியமென்று என்னை நினைத்துக்கொண்டிருந்த சர்மாஜி எனக்கு வேண்டிய புத்தகங்களைச் சிபார்சு செய்து தந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சிபார்சு செய்துதரும் புத்தகங்கள் எனக்கு மிகவும் ஏற்றதாகக்காணப்பட்டன. தமிழ்நாட்டின் புத்தக வளர்ச்சியைப்பற்றி பின்னர் சர்மாஜியிடம் அறிய ஆவல் கொண்டேன். அதன் குறை நிறைகளைப்பற்றிப் பேசும் அளவுக்கு மாறி வந்து கொண்டிருந்தோம். அதுவரை அவர்கள்

வெறும் புத்தக வியாபாரி என்று மட்டும்தான் நான் உணர முடிந்தது. அவர்கள் சுயசரிதம் எனக்கு அப்பொழுது தெரியாதல்லவா? அவர்களுக்கு ஒரு சுய சரிதம் இருக்கிற தென்பதைப்பற்றியும் நான் சிந்திக்கவில்லை. விளம்பரமென்பதையே விரும்பாத அவர்கள் ஒன்றையும் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. தமிழ்ப்பத்திரிகைகளையும் திரு. வி. க. வைப்பற்றியும் பேச்சு வந்த பொழுதுதான் சர்மாஜி நவசக்தியில் தொண்டாற்றியது புலப்படலாயிற்று. நவசக்தியில் அதற்கு முன் எனக்கிருந்த கட்டுரைகளைப்பற்றி நான் விவரித்தேன். அதிலிருந்து சர்மாஜியின் எழுதும் பாண்டித்தியம் எனக்குப் புலப்பட ஆரம்பித்தது. அவர்களிடமே அவர்களைப்பற்றிக் கிளறி அறிய ஆவலும் கொண்டேன். ஆனால் அவர்களின் அடக்கம் என்னை மிஞ்சவிடவில்லை. இப்படி பலநாட்கள் ஒடியதற்கப்புறம் அவர்கள் அதுவரை எழுதிய ஒன்பது புத்தகங்களைக் கண்ணுறும் பாக்கியம் பெற்றேன். அவர்கள் எழுதிச் சேர்த்து வைத்திருந்த சில கட்டுரைகளையும் பார்த்தேன். முதன் முதலாக அவர்களின் வசன நடைதான் என்னை எடுத்த எடுப்பில் கவர்ந்தது. அந்த நடையே என்னை ஆட்கொண்டு விட்டது. அதிலிருந்து எங்கள் நட்பு முற்ற ஆரம்பித்தது. இப்படி முதிர்ந்து வரத் தொடங்கிய காலத்திலேயே, சர்மாஜியும் அவர் மனைவியாரும் சேர்ந்து நடத்திய குடும்ப வாழ்க்கை என்னைக் கவர்ந்து விட்டது. எவ்வளவு எளிமை! எவ்வளவு அடக்கம்! நான் ஆச்சரியப்பட்டுப்போனேன். அவர்கள் தேவை அவர்களை அப்பொழுதும் மிஞ்சவில்லை என்பதை அப்பொழுதே கண்டு கொண்டேன்.

சிலர்தம் நாட்டை விட்டு அயல் நாடு சென்றால், தம் வாழ்க்கைப் போக்கையே மாற்றிக்கொண்டு விடுகிறார்கள்; அதுதான் நாகரிகமென்றும் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் சர்மாஜி தம்பதிகளின் வாழ்க்கை, இதற்குப் புறம்பானது. எந்த விதமான சூழ்நிலையிலும் ஒரே விதமான வாழ்க்கைதான். நிற்க.

சர்மாஜியிடம் பழக ஆரம்பித்ததிலிருந்து, உலக விஷயங்களைப்பற்றியும், அரசியலைப்பற்றியும் அறிவு வளர தமிழ் நாட்டாருக்கு நம்மால் என்ன செய்ய இயலும் என்ற எண்ணம் என்னை ஆட்கொண்டது. சர்மாஜியைப் போலொத்த

அறிஞரைக் கொண்டு, அரசியல் நூல்களை வெளியிட வேண்டுமென்ற அளவுக்கு அந்த எண்ணம் மெதுவாக வளர்ந்தது. வியாபாரியாக மாறியிருக்கும் சர்மாஜியிடம் அந்த உதவி கிடைக்குமா என்று முதலில் தயங்கினேன். என் தகுதியை எண்ணிப்பார்க்கையில், என் பலவீனமும் எனக்குத்தென்படாமலில்லை. பிரசுர சம்பந்தமாகச் சிறிதும் அனுபவமில்லாத எனக்கு, பிரசுரத்துக்குத் தேவையான பொருளாதாரத்தைப்பற்றியும் புரியவில்லை. இப்படிச் சில நாட்கள், தயக்கத்தில் ஓடின.

பிறகுசர்மாஜியிடமே துணிந்து கேட்டுவிடுவதென்றும் அவர்கள் யோசனையைப் பின்பற்றி நடப்பதென்றும் தீர்மானித்தேன். அப்படியே ஒரு நாள் அவர்களிடம் சென்று 'புத்தகம் எழுதித்தாலாமா' என்று கேட்டேன். 'நன்றாக எழுதலாம்' என்று அடக்கத்துடன் சொன்னார்கள். இப்படிச் சொன்னது, என்னை மட்டற்ற மகிழ்ச்சிக்குள்ளாகக் கியது. பதிப்பாளரை நான் மாறிவிட்டதாகக்கூட எண்ணிப்பார்த்துக்கொண்டேன். நான் முதன் முதலாக வெளியிடப்போகும் புத்தகம் சர்மாஜியின் புத்தகமாக இருக்கப் போகிறதென்று எண்ணிப் பெருமையடைந்தேன்.

பிரசுராலயத்திற்கு என்ன பெயர் வைப்பது? பரந்த நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் பெயராக இருக்க வேண்டுமென்று நானும் சர்மாஜியும், பல பெயர்களைப்பற்றிப்பேசினோம். சர்மாஜி பல பெயர்களை எழுதித்தந்து அதில் ஒரு பெயரைத் தெரித்தெடுக்குமாறு சொன்னார்கள். பிரபஞ்ச தோதி பிரசுராலயம் என்னும் பெயர், விரிந்த கோக்குடையதாக எனக்குப்பட்டது. சர்மாஜியும் என் தெரிவை ஆமோதித்தார்கள்.

அன்று முதல் இன்று வரை தலைப்புக்களைப்பற்றித் தீர்மானிக்கு முன்னர், சர்மாஜி அவர்கள் என் அபிப்பிராயத்தைக் கோருவதுண்டு. அவர்கள் பிரேரிக்கும் பல பெயர்களில் ஒன்றை நான் தெரிந்தெடுப்பதும், அதை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வதும் வழக்கமாகி விட்டது. அவர்கள் என் மீது கொண்டுள்ள அன்பையும் நம்பிக்கையையும் இது புலப்படுத்துகிறது.

பிரசுராலயத்தின் பெயர் அமைக்கப்பட்டு விட்டது. முதல் வெளியீடு, எதைப்பற்றியதாக இருக்க; வேண்டுமென்

பதைப்பற்றி நாங்கள் தயக்கம் கொள்ளவில்லை. அன்று சாலதேச அரசியல் அரங்கில் பிரக்கியாதி பெற்றிருந்த முஸோலினியின் வாழ்க்கை வரலாறு முதல், வெளியிடாக இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தோம். அப்படியே 1935-ஆம் ஆண்டு விஜய தசமி யன்று வெளியிடுவதென்று திட்டமிட்டோம். புத்தக விலை ஒரு ரூபாய்க்குமேல்போகக் கூடாதென்பது என் எண்ணம். ஆனால் கையெழுத்துப் பிரதியில் விஷயம் நீண்டு விட்டது. படங்களும் அதிகமாகச் சேர்க்கப்பட வேண்டுமென்ற ஆவல் எனக்கு. கடைசியில், திட்டமிட்ட காலங்கடந்து 23-1-36ல் டபில் கிரவுன் 1x16 அளவில் 248 பக்கங்களுடனும் ஐந்து ஆட்டோன் ப்ரேளேட்டுகளுடனும் ரூ 1-4-0 விலையில் முதல் புத்தகமாகிய முஸோலினி வெளிவந்தது.

எங்கள் திட்டம் உருவம் பெற்று ஓரளவு பலனும் கொடுக்கத் தொடங்கிய பிறகு தான் எனக்கு ஒரு வித அச்சம் உண்டாகத் தலைப்பட்டது. புத்தகத்தின் முதற் பக்கத்தில் ஆசிரியர் பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதை எல்லோரும் அறிய முடியும். பிரசுராலயத்தின் பெயரையும் அறிந்து கொள்ள முடியும். ஆனால் பிரசுரகார்த்தர் யாரென்பதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டால்ன்றி வேறு விதமாக அறிந்து கொள்ள முடியாது. பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை என்ற பதிப்புசையிலும் பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம் என்று மட்டும் தான் குறிப்பிட்டு வந்தோம். நல்ல வேளையாக, பதிப்பாளன் நான் என்று யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை, கண்டு கொள்ளாதவரையில் நல்லதே என்பது என் எண்ணம். வெளியான தூல்களைப்பற்றிப் பலர் என்னிடமே பாராட்டிப் பேசினார்கள். எங்கே நான் தான் பிரசுரகார்த்தன் என்று அனுமானித்து விடுகிறார்களோ என்று எனக்கு உள்ளூர் நடுக்கம். சில சமயங்களில் நானும் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து பிரசுரங்களைப் பாராட்டிப் பேசுவேன். என்னிடம் நெருக்கிப் பழகியவர்கள்கூட, நான் பிரசுரகார்த்தன் என்று தெரிந்துகொள்ளவில்லை யென்று அறிந்து சிறிது திருப்தியடைந்தேன். சர்மாஜிக்கு நான் உதவி செய்வதாகவே பலரும் கருதினார்கள். 1945-ஆம் வருடம் வரை, நான் பிரசுரகார்த்தனென்று காட்டிக்கொள்ளவில்லை. இது கொஞ்சம் கஷ்டமாகத் தான் இருந்தது. எப்பொழுதுமே, நான் பட்ட குற்றவாளி,

தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொள்வதில் பயப்படுவதில்லை யல்லவா? அதுபோல், நான்தான் பி. ஜோ. பி. யின் பதிப் பாளன் என்று எழுத்து மூலம் காட்டிக் கொண்டபோது நண்பர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். அவர்கள் மகிழ்ச்சி யடைந்தது எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

ஏன் இப்படி பிரசுரகர்த்தன் என்று வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ள முதலில் தயங்கவேண்டுமென்று நண்பர் சினர் ஆச்சரியத்துடன் கேட்கலாம். அப்படி நான் அன்று காட்டிக்கொண்டிருந்தால் என் நிலைமை வேறாயிருக்கும். பி. ஜோ. பி. யின் கதையும் வேறுவிதமாக முடிந்திருக்கும் சுருக்கமாக இப்பொழுது தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம் பி. ஜோ. பி. யின் மறை முகமான பிரசுரகர்த்தகை இருந்தநிலையில் ஏழுநூல்கள் தொடர்ந்து வெளியாயின. இவை தவிர அந்தந்தக் காலத்து விஷயங்களை மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கின்ற முறையில், மின்னொளி பிரசுரம் என்ற பெயரில் பதினான்கு சிறுநூல்கள் வெளியாயின இவை ஒவ்வொன்றின் விளை அப்பொழுது இரண்டனாதான்.

இந்தச் சமயத்தில், ராணிதோட்டத்து நண்பர்கள், சர்மாஜியை இன்னும் நல்ல முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். சர்மாஜியை ஆசிரியராகக் கொண்டு, ஒரு தினசரிப் பத்திரிக்கையோ, அது இயலாவிட்டால் வசூப் பத்திரிக்கையோ வெளியிடுவதென்று பேசப்பட்டது ஆனால் இவை மூலம், நிரந்தரமான நன்மை ஏற்படாதென்று அறிந்தோம். மக்களின் பலதுறை அறிவை வளர்பதற்கு மாதப் பத்திரிக்கையை ஏற்ற கருவி என்று துணிந்தோம். இதன் பிரகாரம், சர்மாஜியை ஆசிரியராகக் கொண்டு ஜோதி என்ற பெயரால் ஒரு மாதப் பத்திரிகை ஆரம்பிப்பதென்று தீர்மானித்தோம் ஜோதி யின் முதல் சுடர் 1937-ம் ஆம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம், பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவின் நல்லாசி பெற்று வெளிவந்தது. அது முதல் 1942-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம், ஜப்பானியப் படை இரங்கூன் வருவதற்கு முந்தின நாள் வரை தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது அதன் பைண்டான பிரதிகள், நண்பர்கள் பலரின் பாதுகாப்பில் சேமமுறையில் வாழ்ந்து வருகின்றன.

31
8-9

கடைசி இதழை அச்சிட்டு முடித்து விட்டு, சர்மாஜி தமது மனைவியாரிடம் கால்நடையில் பர்மாவைக் கடந்து மணிப்பூர் வழியாக இந்தியாவந்துசேர்ந்தார்கள். அந்த நடை பயணத்தின் விளைவாக, இருவரும் உடல் நிலை கெட்டு சில ஆண்டுகள் வெகுவாகக் கஷ்டப்பட்டார்கள். இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்திற்குச் சிறிது முன்னாலே, அலுவல நிமித்தம் நான் பர்மாவை விட்டு இந்தியா வந்து விட்டேன். அப்படி நான் வந்து விட்டாலும், இரங்குனி விருந்த சர்மாஜிடன் தொடர்புகள் வைத்துக் கொள்வதை சிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் பல நூல்களை மேலும் மேலும் எழுதி வர வேண்டுமென்று அவர்களைத் தூண்டிக் கொண்டும், பிரார்த்தனை செய்து கொண்டுமிருந்தேன்.

பர்மாவிலிருந்த சர்மாஜியின் நண்பர்களும் அவர்களைச் சும்மாவிட வில்லை. விடுவார்களா? சர்மாஜி அவர்களே, அறிவுச் சுடர் என்னும் தொடரில் மூன்று நூல்கள் வெளியிட்டார்கள். பிறகு நண்பர்கள் சிலர் சேர்ந்து, புதுமலர்ச்சி நூற்பதிப்புக் கழகம் என்ற பெயரால் ஒரு ஸ்தாபனத்தைத் தோற்றுவித்து அதன் மூலம் நான்கு நூல்கள் சர்மாஜியால் எழுதப்பட்டு வெளி வரச் செய்தார்கள். அந்த நூல்கள் யாவும், சர்மாஜியின் கையெழுத்திடப் பெற்று அன்பளிப்பாக இந்தியாவிலிருந்த எனக்கு வந்து கொண்டிருக்கும். அப்பொழுது, நான் வெளியிட்ட பெருமையைக் காட்டிலும் அதிகமான பெருமையை அடைந்து வந்தேன்.

நான் பர்மாவைவிட்டு இந்தியா போந்த பிறகு, வியாபாரத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட வேண்டியவனேன். தீரும்பவும் நூல் வெளியீட்டுத் தொடர்பு கொள்ள சில காலம் பிடித்தது. இடையில் நான் சில முயற்சிகளைச் செய்யாமல் இல்லை. ஆனால் அவை பயனற்றுப்போயின.

சர்மாஜியோ, எழுதாமல் சும்மா இருக்கக்கூடியவர்களல்ல. எழுத்துப் பணியைத் தமது ஆயுட்பணியாகக் கொண்டவர்களன்றோ? தமிழ்ப் பண்ணையாரும் சக்தி காரியாலயத்தினரும் இந்த இடைக்காலத்தில் அவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். சில நல்ல நூல்கள் வெளிவந்தன.

0-4 MST, W

128

N 57

அவள் பிரிவு

பிரசு சர்மாஜி அவர்கள், சில மாத காலம் குமரி மலர் பதிப்பாசிரிபராகத் கொண்டாற்றி வந்தார்கள். அந்தச் சபயத்தில் தான் நான், தீவிர வியாபாரப் பிடிப்பிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள முடிந்தது. உடனே சர்மாஜி அவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு ஒடோடியும் வந்தேன். அவர்கள் என்னை அன்போடு ஆரவணைத்துக் கொண்டார்களென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

சர்மாஜி அவர்களின் நூல்களை மட்டுமே வெளியிடுவதென்ற சங்கற்பத்துடன் தொடங்கப் பெற்ற பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம், சில கால ஓய்வுக்குப் பிறகு, அவர்கள் நூல்களையே வெளியிடுவதென்ற சங்கற்பத்தைப் புதுப் பித்துக் கொண்டதில் ஆச்சரியமில்லை. 1947-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் முதல் தேதி முதல் பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம் தனது வெளியீட்டுப் பணியில் ஈடுபட ஆரம்பித்தது. தமிழன்பர்களின் ஆசிரவையும் ஆசிரயையும் பெற்று வளர்ந்து வருகிறது; அதரவையும் ஆசிரயையும் தொடர்ந்து அளித்து வரும் அன்பர்கள் அனைவருக்கும் வணக்கம்.

20
311
"மணம், மணம் பெறுவது, மனங்கலந்த வாழ்க்கையில் தான்".

* * *

"கணவன் யார்? மனைவியின் பாதி. மனைவி யார்? கணவனின் பாதி".

* * *

"குடும்பம் என்பது என்ன? சொர்க்கத்தின் நுழைவாயில்".

* * *

"மன ஒற்றுமையுள்ள கணவனும் மனைவியும் வாழும், இடத்தில் எப்பொழுதும் குளிர்ந்த காற்று வீசிக்கொண்டிருக்கும்".

* * *

"கரு தொருமித்து வாழ்க்கை நடத்தும் தம்பதிகளை, முதுமை அணுகுவதில்லை; அவர்கள் எப்பொழுதும் இளமையுடனே இருக்கிறார்கள்.

* * *

"கணவனுக்கும் மனைவிக்குமிடையே நிலவும் உறவு, ஒருவர் உணர்ச்சிகளை மற்றொருவர் மதித்து நடப்பதன் மூலம்தான் வலுப்படுகிறது".

* * *